Hotul de vinuri

PETER MAYLE

autorul romanelor de succes
UN AN ÎN PROVENCE
și UN AN BUN

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Mulțumiri

PETER MAYLE

Hoțul de vinuri

Traducere din limba engleză:
Monica Laura Cibotariu prin Lingua Connexion

Editura RAO.
2013

Pentru Jon Segal,
cu sincere mulțumiri

Capitolul 1

Danny Roth luă pe vârfurile degetelor o ultima doză de cremă hidratantă și continuă să-și maseze capul chel și lucios, în timp ce verifica în oglindă dacă scalpul său rămăsese perfect neted.

Cu ceva timp în urmă, atunci când chelia câștigase bătălia în fața părului, el cochetase cu ideea de a-și face o coadă de cal, cea mai frecventă consolare a unui bărbat care începea să chelească. Soția sa Michelle nu se dovedise însă prea încântată de această soluție.

— Amintește-ți doar, Danny, îi spusese ea, că sub fiecare coadă de cal se află fundul acestuia.

Asta îl convinse în cele din urmă să adopte imaginea unei bile de biliard și, spre satisfacția lui, de atunci se bucura de compania câtorva staruri, a persoanelor din anturajul lor pestriț și a bodyguarzilor acestora.

Începu să-și analizeze în oglindă lobul urechii stângi, încă nu se hotărâse ce fel de cercel să poarte: un simbol din aur al dolarului sau un dinte de rechin din platină. Oricare ar fi fost potrivit pentru profesia lui, dar nu era sigur că exprima destulă duritate. Era o decizie complicată. Trebuia să mai aștepte.

Plecă din fața oglinzii și intră în dressing ca să-și aleagă costumul potrivit pentru ziua aceea – mai precis pentru întâlnirile din cursul dimineții cu clienții săi, prânzul la Ivy și vizionarea unor înregistrări video programată pentru orele serii. Avea nevoie de o ținută conservatoare, potrivită, de altfel, unui avocat, dar cu un minimum de nonconformism, pentru a nu părea prea formal – la urma urmei, era avocat media pentru impresariat artistic.

Câteva minute mai târziu era îmbrăcat într-un costum gri antracit din cea mai fină lână și o cămașă albă din mătase, descheiată la gât. Purta mocasini marca Gucci și șosete galbene. Își luă de

pe noptieră telefonul său BlackBerry și trimise un sărut pe calea aerului în direcția soției sale care încă dormea, apoi coborî repede scările până în bucătăria luxoasă din inox și granit.

Pe bufetul din bucătărie îl așteptau un vas cu cafea proaspătă și trei ziare: *Variety, The Hollywood Reporter* și *LA Times,* aduse probabil de menajeră. Soarele era deja sus pe cer, anunțând o nouă zi minunată. Lumea era în ansamblu așa cum trebuia să fie pentru un membru al elitei profesionale din Hollywood. Roth nu s-ar fi putut plânge vreodată de ceea ce-i oferise viața. Avea o soție tânără, blondă, suplă și elegantă; o afacere prosperă; o a doua locuință în New York; o cabană în Aspen; și – casa pe care o considera sediul său central – o impresionantă construcție pe trei niveluri, din oțel și sticlă, o adevărată fortăreață în inima faimosului cartier rezidențial Hollywood Heights. Acesta era locul în care își păstra comorile.

La fel ca mulți dintre contemporanii săi, el acumulase o serie de accesorii cu adevărat impresionante din punct de vedere social. Era vorba despre diamantele și dulapurile pline cu hainele scumpe ale soției sale; trei lucrări de Warhol și una de Basquiat expuse pe pereții livingului său, un *Om care merge* al lui Giacometti, pe terasă, și un Mercedes „rândunică" perfect restaurat, în garaj. Dar avuția lui cea mai de preț – și cauza multor frustrări, dintr-un anumit punct de vedere – era colecția sa de vinuri.

Investise mulți ani și o adevărată avere ca să acumuleze toată această colecție, astfel încât crama lui Roth – după cum îl asigura chiar Jean-Luc, propriul consultant în materie de vinuri – ajunsese una dintre cele mai valoroase crame particulare de prin partea locului. Poate chiar cea mai valoroasă, având în vedere vinurile roșii produse în California și o selecție generoasă dintre cele mai rafinate vinuri albe de Burgundia care

erau depozitate acolo. Roth mai avea și trei lăzi de Chateau d'Yquem din '75. Dar bijuteria coroanei pentru această valoroasă colecție – și pe bună dreptate, motivul mândriei sale – erau cele cinci sute de sticle de *premier cru*[1] claret[2] de Bordeaux. Nu numai că acestea reprezentau vinuri de prima mână, dar erau și foarte vechi. Vinuri rafinate precum Lafite Rothschild din '53, Latour din '61, Margaux din '83, Figeac din '82 sau Pétrus din '70 erau depozitate în crama care se afla chiar sub casa lui, fiind păstrate în condiții speciale, la o temperatură de 12–14° și umiditate de 80%. Roth continua să achiziționeze din când în când vinuri – mai ales când oferta era deosebită –, dar rareori obișnuia să ia sus, în locuință, câte o sticlă. Faptul că *poseda* o asemenea comoară era de ajuns pentru el. Sau, cel puțin, fusese de ajuns până de curând.

În ultimele săptămâni însă, entuziasmul lui Roth în fața colecției sale de vinuri scumpe scăzuse considerabil. Problema era că, exceptând câteva suflete privilegiate, nimeni nu văzuse vreodată sticlele de Latour, Margaux și Pétrus, iar cei care reușiseră asta adesea nu erau prea impresionați.

De exemplu, cu o seară în urmă, un cuplu din Malibu beneficiase de o favoare excepțională. Cei doi făcuseră un tur al cramei pentru a vedea vinoteca în valoare de trei milioane de dolari și nici nu binevoiseră să-și scoată ochelarii de soare. Mai rău chiar, aceștia refuzaseră apoi un excelent Opus One pentru cină și ceruseră în schimb ceai cu gheață. Nici urmă de apreciere sau respect. Era una dintre acele seri care l-ar fi putut face să plângă pe un colecționar de vinuri cu adevărat pasionat.

Roth clatină din cap ca să-și alunge aceste gânduri supărătoare. Se opri în drum spre garaj ca să admire priveliștea: spre vest – cartierul Beverly Hills, spre est – Thai Town și Little Armenia, iar spre sud – o întindere vastă și avioanele de mărimea unor jucării care aterizau și plecau de pe Aeroportul Internațional din Los Angeles.

Poate că nu era cea mai încântătoare panoramă – mai ales din cauza smogului –, dar cu siguranță era o priveliște de la înălțime, spectaculoasă și costisitoare. Mai presus de toate însă era priveliștea *lui.* „A mea, în întregime a mea", își spunea el din când în când, în special atunci când privea noaptea luminile din vale care alcătuiau un covor strălucitor întins pe kilometri întregi.

Intră cu oarecare dificultate în Mercedesul său și se așeză comod pe scaunul din față, inhalând cu plăcere parfumul tapițeriei din piele atât de bine întreținute și al ornamentelor lăcuite din lemn de nuc. Modelul acela de Mercedes era unul dintre cele mai cunoscute; o mașină clasică grozavă, care ieșise pe piața autoturismelor înainte chiar și de apariția primelor recipiente din plastic pentru băuturi, iar Rafael, paznicul mexican, avea grijă de ea mai ceva ca de o piesă de muzeu.

Roth ieși încet cu mașina din garaj și porni către biroul său de pe bulevardul Wilshire, în timp ce gândurile îi zburau înapoi la pivnița cu vinuri și la cei doi idioți din Malibu pe care nu-i agrease niciodată. De aici nu mai era decât un pas până la o cugetare mai filosofică privitoare la bucuriile aduse de posesiuni. Roth trebuia să admită că aprecierile – chiar și invidia – celorlalți erau cruciale pentru satisfacția sa personală. Și totuși – se întreba el adesea –, ce satisfacție putea fi aceea de a avea în posesie lucruri atât de râvnite de alții dacă nimeni nu le vedea? Era ca și cum și-ar fi ținut soția cea tânără și blondă închisă departe de privirile publicului sau ca și cum și-ar fi condamnat Mercedesul la o viață de detenție, încuiat în garaj. Dar asta se întâmpla acum, de fapt. Păstra unele dintre cele mai fine vinuri din lume – o colecție în valoare de milioane de dolari – într-o cramă în care nu intrau mai mult de șase vizitatori pe an.

Până să ajungă la clădirea cu geamuri din sticlă colorată care adăpostea biroul său, Roth apucase să

tragă două concluzii: prima, că frământarea aceasta inutilă era doar pentru cei slabi – și a doua: colecția sa de vinuri merita o audiență mai mare.

Ieși din lift și păși spre biroul său de pe colț, pregătindu-se sufletește pentru a da ochii – ca în fiecare zi, de altfel – cu secretara lui, Cecilia Volpe. În mod categoric, aceasta nu era tocmai o persoană eficientă. Oricum, nu era deloc potrivită pentru postul pe care-l ocupa. Pronunția ei era lamentabilă, uita adesea să-i transmită lucruri importante, fără a mai pune la socoteală atitudinea ei disprețuitoare și arogantă față de majoritatea clienților lui Roth. Dar, desigur, Roth se consola cu alte atuuri ale ei.

Cecilia avea cele mai grozave picioare – lungi și bronzate – și o rezervă inepuizabilă de pantofi cu toc de peste zece centimetri. În plus, era singura fiică a lui Myron Volpe, actualul cap al dinastiei Volpe, care preluase cele mai importante afaceri din industria filmului cu două generații în urmă și se bucura de o influență considerabilă în spatele scenei. Așa cum susținea cu mândrie Cecilia, familia Volpe avea în Hollywood un statut de familie regală.

Prin urmare, Roth nu avea încotro și o tolera datorită relațiilor ei, în ciuda numeroaselor convorbiri telefonice personale din timpul programului, a deselor pauze pentru refacerea machiajului și a pronunției îngrozitoare.

Cât despre îndatoririle Ceciliei – pentru care serviciul era doar un lucru cu care-și umplea timpul dintre întâlnirile amoroase –, acestea se reduceau la foarte puțin. Era de ajuns să arate bine și să se ocupe de clienții care veneau la biroul lui Roth: locul care-i asigura un anturaj acceptabil fără prea multă bătaie de cap (Cecilia avea la rândul ei un asistent personal care se ocupa de toate detaliile plictisitoare, dar esențiale). Din când în când, catadicsea să răspundă la telefon pentru a

stabili sau confirma întâlnirile cu toate celebritățile de pe lista clienților lui Roth.

Divergențele dintre Roth și Cecilia nu erau grave, limitându-se de obicei la câte un schimb însuflețit de replici la începutul fiecărei zile de lucru cu agendă încărcată. La fel se întâmplă și în această dimineață.

— Uite, i se adresă Roth în timp ce verificau primul nume trecut în agendă, e un cunoscut actor de televiziune care a revenit după mai mulți ani pe marile ecrane. Știu ca nu se număra printre favoriții tăi, dar nu o să mori dacă vei fi drăguță cu el. Nu vreau decât să-i zâmbești, atâta tot.

Cecilia își dădu ochii peste cap și se cutremură.

— Nu-ți cer să exagerezi cu amabilitățile. Vreau doar să fii drăguță cu el. Care-i problema în fond? Ce ai cu el?

— Îmi spune „scumpo” și încearcă mereu să-mi pună mâna pe fund.

Roth nu putea să-l condamne pentru asta. De fapt, și el simțise de câteva ori acest imbold.

— Ce vrei, entuziasm tineresc, îl scuză el. E vesel și plin de viață, ca un adolescent.

— Danny, îl apostrofă ea dându-și din nou ochii peste cap. A *recunoscut* că are șaizeci și doi de ani.

— Bine, bine, nu mai insist. E de-ajuns să afișezi o politețe glacială. Acum, ascultă… am un proiect la care ai putea să mă ajuți, ceva legat de stilul de viața al celebrităților. Cred că ar trebui să profit de moment.

Sprâncenele pensate ale Ceciliei, perfect arcuite, se ridicară întrebător.

— Despre care celebritate e vorba?

Roth continuă să vorbească de parcă n-ar fi auzit-o.

— Știi că am o colecție fabuloasă de vinuri, nu? O privi pe Cecilia, așteptând în van o schimbare, un freamăt, cel mai mic semn de apreciere, în locul indiferenței dure care se citea pe fața acesteia. Ei bine, continuă el, e vorba despre mine. Sunt

pregătit să acord un interviu în exclusivitate în pivnița mea de vinuri jurnalistului potrivit. Iată punctul meu de vedere: eu nu sunt doar o mașinărie de bani. Sunt, de asemenea, un *connoisseur,* un tip cu gusturi rafinate, care apreciază toate aceste lucruri deosebite: locul de producere, vechimea vinului, recolte, regiunea Bordeaux, detaliile astea de finețe specific franțuzești. Tu ce crezi?

Cecilia ridică din umeri.

— Tu și sute de alți pasionați de vinuri rare. LA este plin de astfel de ciudați.

Roth clătină supărat din cap.

— Văd că nu înțelegi nimic. Colecția mea e unică. Vorbesc despre vinuri roșii de Bordeaux, soiuri de primă mână… am mai mult de cinci sute de sticle cu astfel de vinuri vechi. Făcu o pauză pentru efect, apoi continua: Vinoteca mea valorează pe puțin trei milioane de dolari.

„Trei milioane de dolari" era un concept pe care Cecilia îl înțelegea foarte bine.

— Grozav, spuse ea. M-am lămurit acum.

— Mă gândesc la un interviu în exclusivitate pentru *LA Times.* Cunoști pe cineva de la *Times?*

Cecilia rămase pe gânduri câteva clipe studiindu-și unghiile.

— Da, pe patroni. Mai bine spus, tăticu' îi cunoaște pe patroni. Cred că îi poate ruga să trimită pe cineva care să se ocupe de povestea asta.

Roth zâmbi satisfăcut și se lăsă comod pe spătarul scaunului, admirându-și șosetele galbene.

— Minunat! remarcă el. Atunci așa rămâne.

Interviul rămăsese stabilit pentru dimineața zilei de sâmbătă, iar căminul lui Roth fusese special pregătit pentru întâlnire. Michelle avea să joace rolul de amfitrioana grațioasă la începutul interviului și, pentru cine ar fi crezut-o, cel de soție adesea neglijată din cauza minunatei colecții de vinuri. Rafael fusese instruit să tundă cu

meticulozitate bougainvillea cu flori violet care acoperea zidul terasei. Mercedesul, strălucitor după ultima ceruire, fusese lăsat – ca din întâmplare – pe platforma de parcare. Jos, în cramă, un concert pentru pian al lui Mozart se revărsa discret din difuzoarele camuflate în nișele întunecoase. Dovezi ale bogăției, gustului și rafinamentului erau peste tot. Roth se gândise chiar să deschidă special una dintre prețioasele sale sticle cu vin pentru această ocazie, dar analiză ideea mai bine și ajunse la concluzia că nu putea să facă acest sacrificiu. Jurnalistul și fotograful trebuiau să se mulțumească doar cu șampania Krug care fusese pusă la răcit într-o frapieră de cristal plină cu gheață, pe masa din cramă.

Sosirea celor de la *Times* fu anunțată de gardianul de la poartă printr-un apel telefonic. Michelle și Roth își ocupară pozițiile în capul scărilor de la intrare, privind mașina care înainta pe aleea de acces auto din fața casei. Cei doi așteptară până ce jurnaliștii se dădură jos din mașină înainte de a catadicsi să coboare treptele cu o atitudine solemnă și plină de noblețe.

— Domnule Roth? Doamnă Roth? Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc! Un bărbat solid, îmbrăcat într-un sacou subțire din pânză, se apropie cu mâna întinsă. Mă numesc Philip Evans, iar acest fotograf ambulant – făcu un semn din cap către un tânăr încărcat cu echipament foto și video – este David Griffin. El face fotografiile. Eu scriu textul. Evans se răsuci pe călcâie privind spre sud. Uau! Aveți o panoramă pe cinste.

Roth făcu un gest cu mâna – ca și cum priveliștea nu era mai nimic – apoi spuse:

— Așteptați să-mi vedeți crama.

Michelle aruncă o privire la ceas.

— Danny, știi că am de dat telefoanele acelea. Te las cu băieții, dar trebuie să-mi promiteți că-mi păstrați și mie un pahar cu șampanie.

Cu aceste cuvinte, le aruncă un zâmbet și, fluturându-și ușurel mâna în semn de rămas-bun, femeia se întoarse în casă. Roth îi conduse pe cei doi în cramă și, în timp ce fotograful se lupta cu cablurile, luminile și reflectoarele echipamentului video, interviul începu.

Evans era un reporter de modă veche, în sensul că prefera să prezinte cât mai fidel realitatea bazându-se pe fapte concrete în loc să facă speculații, astfel că trecu aproape o oră în care Roth îi povesti începuturile sale în afaceri: primii ani ca avocat media, prima întâlnire cu vinurile fine, pasiunea sa pentru sortimentele de vinuri vechi și investițiile în pivnița transformată într-o cramă perfectă din punct de vedere tehnic.

În fundal, distingându-se de acordurile discrete ale muzicii de pian, se auzeau din când în când clicurile și bâzâitul aparatului foto atunci când fotograful mai trăgea câte un cadru.

Roth, care-și făcuse o carieră vorbind în numele clienților săi, se dovedi încântat să vorbească de această dată despre sine în fața unui ascultător atât de fidel. Atât de încântat, încât abia atunci când Evans îl întrebă ceva despre șampania din vinotecă își aduse aminte să desfacă Krugul pe care îl lăsase la rece. După un pahar sau două de șampanie, așa cum era de așteptat, discuția deveni mult mai relaxată și mai puțin discretă.

— Spuneți-mi, domnule Roth zise Evans. Știu că dumneavoastră colecționați de plăcere aceste vinuri minunate, dar ați fost vreodată tentat să le vindeți? Mă refer la faptul că ați investit o adevărată avere în această cramă.

— Să vedem, replică Roth, privind cu mândrie rastelele pentru sticle și cutiile din lemn stivuite cu grijă pe rafturi. Să luăm de exemplu acest Latour din ’61, care se vinde cu 100 000 de dolari până la 120 000 de dolari cutia. Acest Margaux din ’83 valorează 10 000 de dolari, iar sticla de Pétrus din ’70 – ei bine, vorbim de cifre cu mai multe zerouri.

Cred că acesta face vreo 30 000 de dolari, dacă vă vine să credeți. Ori de câte ori e consumată o sticlă de vin din această recoltă, valoarea sortimentului crește și mai mult –, proporțional și cu calitatea de excepție a vinului. Raritatea unui soi mărește prețul. Roth umplu din nou paharele celor doi, studiind spirala fină de bule care se ridicau la suprafață. Dar răspunsul la întrebarea dumitale este nu. Nu am fost tentat niciodată să vând. Schiță un zâmbet, apoi continuă: Pentru mine, vinurile sunt asemenea unei colecții de artă. Artă lichidă.

— În mare, la cât estimați această colecție de vinuri? întrebă Evans.

— În momentul de față? Numai vinul de Bordeaux valorează în jur de trei milioane. Cifra se va mări cu timpul. Cum v-am mai spus, raritatea vinului îi mărește prețul.

Fotograful, care își epuizase toate opțiunile creative fotografiind sticlele cu vin și rafturile cramei, se apropie de Roth cu un exponumetru în mână ca să verifice lumina.

— E timpul pentru un prim-plan, domnule Roth, îl anunță el. Ați putea să veniți lângă ușă? V-aș sugera să țineți în mână o sticlă de vin.

Roth se gândi o clipă, apoi luă cu infinită grijă de pe rastel o sticlă Magnum[3], un vin Pétrus din 1970.

— Credeți că acesta e bun? Face 10 000 de dolari, cu condiția să mai găsiți vreo sticlă din recolta asta.

— Perfect. Acum vă rog să vă întoarceți puțin spre stânga, așa încât să vă cadă lumina pe față, și încercați să țineți sticla lipita de umăr. *Clic. Clic.* Grozav. Sticla puțin mai sus. Zâmbiți! Fabulos! Minunat!

Clic. Clic. Clic. Bărbatul continuă să-l fotografieze pe Roth timp de cinci minute, dându-i acestuia ocazia să-și schimbe de mai multe ori expresia feței de la cea de fericit *connoisseur* la cea de serios investitor în vinuri rare.

Roth și Evans îl lăsară pe fotograf să-și strângă echipamentul și ieșiră din pivniță.

— Aveți tot ce vă trebuie pentru articol? întrebă Roth.

— Absolut, răspunse jurnalistul. Va fi cu siguranță un articol pe cinste.

Și așa se întâmplă. O pagină întreagă în secțiunea „Weekend" a ziarului (bineînțeles, cu titlul predictibil „Strugurii lui Roth"[4]), fusese dedicată acestui articol. În mijlocul paginii se afla o fotografie mare cu Roth ținând în brațe sticla voluminoasă de vin. Fotografia era încadrată de câteva imagini mai mici din vestita cramă, iar textul care o acompania era detaliat și presărat cu observații măgulitoare la adresa proprietarului.

Pe lângă detaliile măgulitoare, textul conținea tot felul de amănunte așteptate cu interes de cunoscători: de la numărul de sticle de vin produse într-un an bun la note de degustare de la experți precum Broadbent și Parker; de la varietatea soiurilor la lucruri mai puțin cunoscute publicului larg, precum perioadele potrivite pentru începerea culesului și durata macerării strugurilor, proprietățile solului, condițiile de climă și conținutul de tanin. Și, presărate din loc în loc în text, la fel ca trufele presărate în *foie gras,* erau prețurile vinurilor. Acestea erau exprimate de obicei pentru o cutie de vinuri sau o sticlă și câteodată pentru unități ceva mai mici, pentru cei care nu-și puteau permite atât de mult. De exemplu, un pahar de Yquem ajungea la 250 de dolari sau 75 de dolari înghițitura.

După ce citi și reciti articolul, Roth se declară mai mult decât mulțumit. Fusese prezentat publicului ca un om informat și foarte serios. Nimic ieșit din comun care să sugereze prost gust sau opulență, atâta timp cât cititorii ar fi trecut cu vederea mențiunile sumare despre cabana din

Aspen și pasiunea lui Roth pentru avioanele particulare.

Dar până și aceste lucruri erau perfect acceptabile și absolut normale dacă s-ar fi raportat la cei mai bogați oameni din societatea Californiei secolului al XXI-lea. Prin urmare, una peste alta, Roth era încrezător că articolul își atinsese scopul. Lumea – sau cel puțin lumea care conta pentru el, lumea *lui* – luase cunoștință de faptul că el nu era numai un om de afaceri bogat și plin de succes, ci și un entuziast cunoscător al vinurilor, un veritabil patron de vinotecă.

Și acest lucru fu confirmat de mai multe ori în zilele care urmară. Mulți șefi de sală și ospătari de la restaurantele pe care le frecventa Roth îl tratau acum cu mai mult respect și dădeau aprobator din cap atunci când el făcea vreo alegere după ce consulta lista de vinuri. Partenerii săi de afaceri îl sunau ca să-i ceară părerea în legătura cu propriile crame, nu la fel de rafinate ca a lui.

Revistele solicitau în permanență noi interviuri, iar articolul ajunse în *Internațional Herald Tribune,* ziar de circulație mondială. Se părea că, peste noapte, Danny Roth devenise „tipul cu colecția de vinuri”.

Capitolul 2

Era Ajunul Crăciunului în Los Angeles. Pe toate străzile orașului te întâmpina o veritabilă atmosferă de sărbătoare, specifică celui mai vesel dintre anotimpuri. O mulțime de Moși Crăciun cu ochelari de soare – unii purtând pantaloni scurți roșii, ca o concesie făcută caniculei – sunau din clopoței scuturându-și bărbile false după ce ocupau pozițiile avantajoase pe străzile cele mai circulate din oraș.

În Beverly Hills, câteva dintre cele mai frumos decorate peluze fuseseră acoperite cu zăpadă artificială importată din China. Rodeo Drive strălucea ca un card din platină American Express. Un bar de pe bulevardul Wilshire oferea un discount semnificativ la băuturi alcoolice între 11.00 dimineața și miezul nopții, având afișată o reclamă la Martini organic.

Iar membrii Departamentului de Poliție din LA erau plini de voie bună și împărțeau tuturor cu neobișnuită generozitate tichete de parcare și amenzi pentru conducerea în stare de ebrietate a vehiculului.

În timp ce noaptea punea stăpânire pe oraș, o ambulanța își croia drum prin traficul aglomerat de pe bulevardul Sunset, îndreptându-se spre dealurile Hollywoodului, înainte să se oprească la bariera de securitate care marca intrarea în Hollywood Heights. Gardianul, căscând plictisit după cele câteva ore lipsite de evenimente, ieși din ghereta sa dotată cu aer condiționat și îi cercetă cu privirea pe cei doi bărbați din ambulanță.

— Ce s-a întâmplat?

Șoferul ambulanței, îmbrăcat complet în alb, scoase capul pe geamul portierei.

— Pare ceva destul de grav, dar nu putem fi siguri de nimic până ce nu ajungem la fața locului. Am fost chemați la reședința domnului Roth.

Gardianul încuviință din cap și se întoarse în fortăreața sa miniaturală ca să sune la casa lui Roth. Șoferul îl văzu pe gardian încuviințând din nou înainte să pună jos receptorul, iar bariera se ridică. Gardianul își verifică apoi ceasul pentru a înregistra trecerea ambulanței și văzu că mai erau doar zece minute până la sfârșitul turei. Ce ghinion pentru cel care urma să-l înlocuiască – se gândi el –, să-și petreacă Ajunul Crăciunului în ghereta aceea, urmărind emisiuni în reluare la TV.

Sosind la Château Roth, ambulanța fu întâmpinată pe aleea de acces auto din fața casei de către bărbatul care dăduse undă verde gardianului. Acesta nu era nimeni altul decât Rafael – vizibil agitat de această dată. Fusese lăsat să aibă grijă de proprietatea lui Roth în timp ce patronii săi își petreceau Crăciunul în Aspen și numai gândul că putea să dispară peste granița mexicană cu 50 000 de dolari bani gheață îl convinsese să-și abandoneze slujba confortabilă, chiar dacă la negru. El îi conduse pe cei doi bărbați din ambulanță până jos în cramă și îi lăsă să intre.

Fără să se grăbească, cei doi își traseră meticuloși pe mâini niște mânuși de cauciuc înainte să pregătească niște cutii goale de carton marcate cu sigla unei vinoteci din Napa Valley. După un tur preliminar al cramei, constatară că sticlele de Bordeaux ocupau o secțiune separata a pivniței, lucru care se dovedi de mare ajutor. Aveau să piardă mai puțin timp, fiind scutiți de efortul de a căuta prin rafturile de depozitare. Lucrând sistematic, după listă, bărbații începură să împacheteze sticlele în cutiile de carton, având grijă să bifeze toate denumirile și anii de producție de pe etichete. Rafael primise instrucțiuni să încarce cutiile de carton în spatele ambulanței, după ce fusese avertizat că avea să răspundă scump pentru orice sticlă spartă.

Fiecare cutie de carton conținea câte douăsprezece sticle cu vin obișnuite sau șase sticle

Magnum și, până ce bărbații terminară de ambalat vinul, patruzeci și cinci de cutii pline cu sticle fuseseră deja încărcate în ambulanță. După o ultimă verificare și câteva priviri încărcate de regret spre vinurile de California și câteva cutii de Havana din perioada pre-Castro, cei doi bărbați stinseră luminile, traseră ușa în urma lor, apoi ieșiră.

Mai aveau de făcut câteva mici ajustări în interiorul ambulanței.

Cutiile de carton fuseseră stivuite ordonat de o parte și de cealaltă a brancardei înainte de a fi acoperite complet cu niște paturi albe de spital. Rafael, aflat într-o stare de agitație cumplită – la un pas de a avea el însuși nevoie de primul ajutor și de a deveni de-a binelea pacient al ambulanței, stătea întins pe brancardă, cu o perfuzie falsă cu morfina deasupra capului, care să-i potolească durerile provocate de falsa criză de apendicită.

Astfel pregătită, ambulanța porni înapoi către bariera punctului de control, oprindu-se doar pentru ca bărbații să-i ureze gardianului un călduros „Crăciun fericit!” înainte să dispară în întuneric, cu toate luminile aprinse.

Șoferul rânji la auzul zgomotelor din spate.

— E în regulă, Rafael. Poți să te ridici acum. O să te lăsăm pe drum înainte să ajungem la autostradă. Șoferul scoase apoi un plic din buzunar și i-l întinse lui Rafael peste umăr, spunându-i: Ai face bine să numeri banii. Sunt în bancnote de câte o sută.

Cinci minute mai târziu, ambulanța opri pe o stradă întunecoasă, iar Rafael coborî. Următoarea oprire era un garaj încuiat de pe o stradă și mai întunecoasă, într-o fundătura din vestul orașului Los Angeles, unde avu loc transferul cutiilor cu vin într-o dubă fără număr de înmatriculare. Tot ce mai aveau de făcut acum era să scoată plăcuțele ambulanței și să o abandoneze în parcarea celui

mai apropiat spital, apoi să plece mai departe către Santa Barbara.

Capitolul 3

Roth se distrase la Aspen mult mai bine decât de obicei. O mulțime de celebrități erau acolo – la schi sau doar ca să fie văzute iar el profitase să-și mărească cercul de cunoștințe cu trei sau patru potențiali clienți. Acest lucru – spre surprinderea lui – era o consecință a articolului apărut în *LA Times*. Chiar dacă articolul apăruse pe la sfârșitul lui septembrie, multe staruri erau fascinate de vinuri și citiseră despre colecția lui Roth.

Tipicele subiecte de conversație de la întrunirile din Aspen – adulterul, ponturile pentru tranzacționarea acțiunilor la bursă, operațiile estetice, bârfele de culise – fuseseră înlocuite cu discuții despre crame, vinoteci și recolte: Bordeaux versus California, perioade optime de cules și maturare a vinului și, desigur, prețuri exorbitante.

Roth se trezi ținând discursuri în fața unei audiențe reduse, dar fascinate de acest subiect, nume obișnuite care nu se învârtiseră până atunci în cercul lui social, iar oportunitățile sale în materie de afaceri păreau destul de promițătoare. Poate că acum era vorba despre vin, dar a doua zi ar fi putut fi vorba, la fel de bine, despre o interesantă criză de contracte.

Pe parcursul acelei săptămâni minunate de Crăciun cu zăpadă, schiurile lui Roth rămaseră neatinse, iar Michelle profitase din plin de instructorul de schi care fusese doar la dispoziția ei.

Familia Roth se bucură la întoarcere de o călătorie cu un avion particular în compania unui cuplu din LA de care auziseră vag. Cei doi se arătară foarte impresionați de compania lui Roth. Acesta le întoarse amabilitățile și se plânse politicos că nu avusese deloc timp să schieze, lăsând să se înțeleagă că vorbise mai mult despre

afaceri și nu despre Bordeaux. Prefera să lase lucrurile așa cum erau. Era sfârșitul satisfăcător al unei săptămâni grozave.

Buna lui dispoziție dură însă până în seara acelei zile, când el și soția lui ajunseră la casa din Hollywood Heights și descoperiră că Rafael nu era acolo ca să-i întâmpine, ca de obicei, și nici nu lăsase vreun bilet care să-i justifice absența.

Acest lucru era ciudat și îngrijorător, dar, după ce verificară toate camerele, începură să se liniștească. Tablourile de Andy Warhol erau la locul lor pe pereți, statuia de Giacometti, reprezentând un om deplasându-se, se afla pe terasă, iar casa părea neatinsă. Micul apartament de la subsol în care locuia Rafael părea, de asemenea, neatins. Hainele erau în dulap, iar patul său rămăsese nedesfăcut. Nimic nu trăda plecarea în grabă a angajatului lor.

Roth și soția lui se culcară devreme în noaptea aceea, destul de iritați și nedumeriți, dar fără să se gândească la ceva rău.

Abia în dimineața următoare, Roth coborî până în cramă.

— Isuse *Cristoase!*

Strigătul sfâșietor al lui Roth aproape că o făcu pe Michelle să cadă de pe aparatul ei de fitness Stairmaster.

Alergă repede în cramă, unde îl găsi pe Roth în stare de șoc. Acesta privea fix, de parcă ar fi fost hipnotizat, un perete cu rafturi goale.

— Vinul meu de Bordeaux! Nu a mai rămas nicio sticlă! Toate au dispărut.

Roth începu să pășească agitat dintr-o parte în alta, cu pumnii strânși. Era înnebunit. Dacă ar fi avut păr pe cap, și l-ar fi smuls de furie.

— Dacă pun mâna pe stârpitura aia ticăloasă, am s-o omor, asta am să fac! O să-i smulg inima din piept, pur și simplu!

Strecurând nervos printre dinți amenințări cu moartea și mai înfiorătoare la adresa lui Rafael,

Roth urcă la etaj ca să-și caute telefonul. Alarmat, îl sună pe gardianul de la punctul de control, sună apoi la LAPD. Și pe cei de la compania de asigurări.

Gardianul fu primul care sosi la fața locului, ținând în mână registrul său de evidență. Până la apariția acestuia, Roth își mai revenise din șoc și putea să articuleze coerent.

— Bine. Vreau să știu cine a intrat în casa mea, în ce zi și la ce oră, și de ce naiba nu au fost opriți la punctul de securitate. În timp ce vorbea, abia stăpânindu-se, Roth îl împungea pe gardian cu degetul în piept. Și mai vreau să știu numele idiotului care trebuia să fie de serviciu atunci când s-a întâmplat asta.

— Mă ocup imediat de asta, domnule Roth.

Rugându-se în mintea lui să nu fi fost chiar el de serviciu la momentul jafului, gardianul își consultă registrul. După câteva minute, ridică ochii triumfător și ușurat.

— Am găsit, spuse el. Chiar în Ajunul Crăciunului, o urgență medicală. A fost înregistrată o ambulanța care a venit la 8.20 și a plecat la 10.50. Tom era de serviciu la ora aceea. Paznicul dumneavoastră i-a dat permisiunea să treacă.

— Sigur că i-a dat permisiunea, ticălosul netrebnic!

Roth îi smulse gardianului registrul, cu nerăbdare, și începu să caute cu privirea printre rânduri, sperând să găsească vreun indiciu salvator, apoi întrebă dezamăgit:

— Atâta tot? Niciun spital? Niciun nume sau vreun număr de asigurare medicală? Isuse.

— Avem numărul de înmatriculare al ambulanței. Și cred că au menționat faptul că era vorba despre o urgență.

— Da, sunt sigur de asta. Abia așteptau să pună mâna pe vinul meu. Asta era urgența.

Roth clătină supărat din cap și îi întinse registrul gardianului, care încercă să se retragă cât mai

demn și plin de respect. Bărbatul ajunse la punctul de control chiar în momentul sosirii polițiștilor: doi detectivi plictisiți, trimiși în misiune, care păreau siguri că toate eforturile lor aveau să fie doar o pierdere de timp.

— În regulă, le spuse Roth când ajunseră în fața casei. Stați de vorbă cu un generos contribuabil al PBA[5], așa că mi-ar plăcea ca măcar de data asta să primesc și eu ceva în schimbul banilor mei. Urmați-mă.

Cei doi polițiști încuviințară din cap la unison, având același gând. Aveau de-a face cu încă un mare mahăr care trimitea câte un cec de 100 de dolari Asociației de Binefacere a Poliției cu ocazia sărbătorilor de Crăciun și aștepta un tratament special pentru asta.

Abia apucară să intre pe ușa cramei, că Roth se și dezlănțui:

— Vedeți asta? întrebă el ațintind un deget către rastelele goale. Vin în valoare de trei milioane de dolari. Mi-a luat zece ani ca să adun colecția asta și mi-ar fi imposibil să o înlocuiesc. Înțelegeți ce spun? Imposibil. Și fiți siguri că ticăloșii aceia au mers la sigur. Au luat doar vinul de Bordeaux.

— Domnule Roth, i se adresă detectivul mai vârstnic, care-și deschise carnețelul în timp ce partenerul său cerceta crama, vreau să-mi dați câteva detalii. Acum, când…

— Vreți detalii? Pe scurt: Ajunul Crăciunului, noi nu eram acasă, iar ambulanța asta despre care am aflat de curând ajunge la barieră cu o poveste tâmpită în legătura cu o urgență medicală. Gardianul sună aici, în casă, și paznicul îi spune să lase ambulanța să treacă.

— Numele paznicului?

— Torres. Rafael Torres.

— Mexican?

— Pare cumva evreu după nume?

Detectivul oftă. Tipul se credea al naibii de deștept.

— Domnule Roth, trebuie să vă întreb. Paznicul dumneavoastră avea carte verde? Asigurare socială? Cu alte cuvinte, avea viză de rezidență permanentă pe teritoriul SUA?

Roth ezită înainte de a răspunde.

— Pai, nu tocmai. Dar ce are a face? El i-a lăsat să intre și probabil că a plecat odată cu ei, pentru că, atunci când ne-am întors din Aspen, el nu mai era aici. Am verificat toată casa. Nu lipsește nimic. Apoi, în dimineața asta, am coborât aici. Roth se întoarse cu fața spre rafturile goale și întinse mâinile disperat, adăugând: Trei milioane de dolari, vă dați seama?

Detectivul ridică privirea din carnețel și clătină din cap.

— Problema este, domnule Roth, că suntem în 31 decembrie. Au trecut șase zile de la furtul vinului. Totul a decurs după un plan. Ei știau precis ce vor și au venit pregătiți să intre ca să ia vinul și să dispară. O să căutăm amprente, dar… Clătină iarăși din cap. E o treabă de profesioniști, așa că nu ne putem aștepta să-și fi lăsat adresa.

Era rândul lui Roth să ofteze. Polițistul se credea al naibii de deștept. Asta-i mai lipsea.

Detectivul termină de scris și lăsă deoparte carnețelul, apoi i se adresă lui Roth:

— Mai târziu o să venim cu cei de la criminalistică și o să verificăm și înregistrările celor de la punctul de control. Poate că gardianul de serviciu a observat vreun amănunt care să ne ajute să găsim un indiciu. O să vă contactăm imediat ce vom avea o pistă. Între timp, vă sfătuiesc să nu atingeți nimic aici în cramă.

Roth își petrecu restul dimineții vorbind la telefon. Primul său apel, către Cecilia Volpe, fu preluat de recepționeră. Aceasta îi aminti bărbatului că el însuși îi dăduse – cu multă generozitate, de altfel – o zi liberă Ceciliei, pentru extensiile de păr și ședința de bronzare cu ocazia sărbătorilor.

Roth se văzu nevoit să anuleze și să reprogrameze personal toate întâlnirile din ziua aceea. Michelle își petrecu ziua căutând prin dulapurile sale enorme ținuta potrivită pentru petrecerea din Beverly Hills la care trebuiau să meargă în noaptea aceea, așa că Roth pierdu vremea prin jurul casei, cu telefonul lipit de ureche.

Ori de câte ori își aducea aminte de crama sa jefuită, hăul în care i se părea că se afundă se făcea și mai mare. Până și panorama superbă de pe terasă fusese acoperită de smog, parcă mai dens și mai persistent ca niciodată.

La primele ore ale după-amiezii, când stabilise întâlnirea cu reprezentantul companiei de asigurări, era convins că soarta i-a întors definitiv spatele. Simțea un amestec de furie și auto compătimire, dar furia era predominantă.

Elena Morales, vicepreședinta firmei de asigurări Knox Worldwide, responsabilă cu despăgubirile în caz de daună a persoanelor fizice, sosi cu punctualitate la ora 15.

În circumstanțe normale, Roth s-ar fi străduit să fie fermecător; Elena era – așa cum îi declarau de altfel numeroșii ei admiratori – mult prea atrăgătoare pentru un agent de asigurări.

Ochii și părul îi erau precum ciocolata neagră, iar corpul părea sculptat după cele mai pretențioase standarde ale Hollywoodului. Oricum, în ziua aceea, toate aceste lucruri îi scăpau lui Roth. Imediat ce Elena îi întinse cartea de vizită, acesta stabili tonul pe care avea să fie purtată discuția:

— Sper că nu ai de gând să-mi fluturi acum în față toate prostiile alea legate de asigurări.

Elena era obișnuită cu astfel de reacții și cu crizele ocazionale de nervi ale clienților săi plini de bani. Oamenii bogați, protejați întotdeauna de bani și privilegii, nu erau pregătiți – din punct de

vedere emoțional – să facă față realităților dure ale vieții.

Atunci când se confruntau cu pierderi de orice fel, ei aveau tendința să se poarte precum copiii răsfățați – erau egoiști, încăpățânați, adesea isterici. Cunoștea foarte bine acest tip de comportament.

— La ce prostii vă referiți, domnule Roth?

— Știi ce vreau să spun. Toate hârțoagele alea pline cu aiureli despre circumstanțe atenuante, termene și condiții, principiul răspunderii limitate, acoperirea incompletă a daunelor, catastrofe naturale, chichițe legislative, clauze și portițe de scăpare…

Roth se opri o clipă ca să respire în timp ce căuta în minte mai multe exemple de practici injuste ale companiilor de asigurări.

Elena nu răspunse. Experiența o învățase să lase natura să-și urmeze cursul. Toți clienții se potoleau mai devreme sau mai târziu.

— Ei bine? zise Roth. Nu vorbim despre mărunțiș aici. E vorba despre trei milioane de dolari.

Elena aruncă o privire pe copia poliței de asigurare a lui Roth pe care o avea în mână. Vinul de Bordeaux, conform instrucțiunilor lui Roth, fusese asigurat separat, dar nu tocmai pentru suma de trei milioane. Elena oftă.

— De fapt, domnule, Roth, suma e trecută aici, în contract: 2,3 milioane de dolari. Dar putem vorbi mai târziu despre asta. Acum trebuie să vă comunic că am luat legătura cu cei de la LAPD, așa că am aflat deja majoritatea detaliilor despre acest caz, însă, după cum bine știți, va trebui să facem și noi o anchetă.

— Și câți ani va dura toată ancheta asta? Vinul a dispărut, dar a fost asigurat. Ce date vă mai trebuie?

Elena observă cum tâmpla lui Roth zvâcnea, ca un vierme mare, vânăt și umflat.

— Mă tem că aceasta e procedura, domnule Roth. Noi nu putem plăti o sumă atât de mare până ce nu ne lămurim în legătură cu circumstanțele producerii jafului. Îmi pare rău, dar asta e procedura standard. Acest caz e ceva mai complicat, pentru că în jaf a fost implicat și un angajat al dumneavoastră. Noi trebuie doar să ne facem datoria, deci ceea ce se impune în astfel de cazuri.

— Dar este revoltător! strigă Roth. Bărbatul se ridică și se apropie de Elena, care ședea în continuare pe scaun. O privi furios și întrebă cu voce scăzută: Insinuezi că aș avea vreo legătură cu acest jaf? Asta insinuezi?

Elena se ridică în picioare, strecurând în servietă polița de asigurare a lui Roth.

— Nu insinuez nimic, domnule Roth, răspunse ea în timp ce își închidea servieta. Nu cred că o să ajungem la vreun rezultat astăzi, având în vedere starea în care vă aflați. Poate o să vă gândiți mai bine atunci când veți fi mai liniștit…

— Îți spun eu la ce trebuie să mă gândesc. Mi s-a furat o colecție unică de vinuri în valoare de trei milioane de dolari, iar dumneata, cu tot cu ridicolele dumitale proceduri și practici standard, faci tot posibilul să te eschivezi de la responsabilitățile legale. Eu îmi vreau vinul înapoi sau un cec de trei milioane de dolari. E clar?

Elena se îndreptă spre ușă.

— Perfect clar, domnule Roth. Detectivul nostru va lua legătura cu dumneavoastră. Vă urez un An Nou fericit!

„Nu ar fi trebuit să spun asta, își zise Elena în timp ce se întorcea cu mașina la birou. Cred că a făcut atac de cord când m-a auzit.”

Nu era prima dată când se întreba dacă salariul primit compensa de fapt aroganța și neobrăzarea clienților pe care era nevoită să le tolereze mereu. Bărbatul acela avea tupeu, nu glumă, ca să umfle

cu șapte sute de mii valoarea asigurată a vinului său. Telefonul mobil începu să-i sune. Era șeful ei.

— Adineauri m-a sunat Roth. S-ar părea că nu prea v-ați înțeles. Trebuie să stăm de vorbă când ajungi la birou.

Președintele companiei de asigurări Knox Worldwide – un bărbat mai în vârstă, a cărui înfățișare blândă ascundea o minte ascuțită și o rezervă permanentă când era vorba de înapoiat bani clienților – se ridică politicos de pe scaun atunci când Elena intră în birou.

Acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau în mod deosebit la șeful său, Frank Knox: o rămășiță de curtoazie într-o lume din ce în ce mai nepoliticoasă.

Bărbatul înconjură biroul și se așezară pe două scaune uzate cu tapițerie din piele de lângă fereastră. Knox se mândrea că nu schimbase nimic din decorul biroului său timp de treizeci și cinci de ani. Biroul masiv al partenerilor de afaceri, rafturile grele din lemn de nuc, vechile covoare orientale de pe podea – acum destul de uzate – și tablourile în ulei deja crăpate, reprezentând cerbi și alte nobile creaturi –, toate acestea aparțineau secolului trecut. La fel ca Knox, decorațiunile biroului său erau elegante, uzate și confortabile.

Knox îi spuse Elenei, zâmbind:

— Încă o zi plină de evenimente extrem de plăcute marca Hollywood. Povestește-mi, te rog.

Elena îi expuse pe scurt ceea ce aflase de la detectivul însărcinat cu acest caz și îl puse la curent cu comportamentul isteric al lui Roth, fără a omite tentativa acestuia de a umfla valoarea asigurată a vinului.

— Frank, te rog să mă crezi. Făcea spume la gură, pur și simplu. Nu avea niciun sens. Nu servea la nimic să mai stau la discuții.

Bătrânul încuviință din cap.

— Am înțeles eu câte ceva când m-a sunat. Își îndreptă privirea spre geam în timp ce bătea cu

degetele în brațele scaunului. Să vedem. Jaful a avut loc deci cu șase zile în urmă. Oricine o fi hoțul, a avut timp destul să-și piardă urma. Poliția crede ca este vorba despre niște profesioniști. A fost o spargere în interiorul locuinței, înlesnită de către un imigrant ilegal. Aș băga mâna în foc că nu avem nicio șansă să-i dăm de urmă. Și mai este și prietenul nostru, domnul Roth, care se da de ceasul morții pentru un cec din partea noastră.

— Un cec de trei milioane, adăugă Elena.

— Ar vrea el. Din păcate a plătit doar o poliță Premium pentru 2,3 milioane. Chiar și așa, o asemenea colecție are mai mult valoare sentimentală și înțeleg foarte bine că-i este greu să se resemneze cu gândul că a pierdut-o. Bătrânul se aplecă puțin în față. Câte sticle spuneai să s-au furat?

— Între cinci și șase sute de sticle de vin – asta dacă luăm de bun ce spune Roth.

— Ei bine, ar dura ceva timp să bea cineva atâta vin. Poate că asta e ceea ce trebuie să căutăm noi de fapt: vinul, și nu hoții. Nu le va fi ușor să se descotorosească de cinci sute de sticle, asta în cazul în care nu a fost un jaf comandat. Se ridică în picioare și îi zâmbi Elenei. Avem nevoie de un copoi. Ai vreo sugestie?

Capitolul 4

Elena stătea la birou și își analiza opțiunile. După recenta ei conversație cu cei de la poliție, înțelesese că erau puține șanse ca LAPD să conducă investigația cu prea mare zel. Urmele jafului nu mai erau proaspete și nu exista niciun indiciu clar. Putea să-și imagineze deja dosarul cazului abandonat și prăfuit în vreun sertar al poliției, unde avea să zacă ani buni.

Mai lucrase și la alte cazuri cu detectivi liber-profesioniști, așa că îi sună pe câțiva dintre aceștia. Detectivii erau specializați în cazuri de infracțiuni și catastrofe naturale – de la furturi de bijuterii până la prăbușiri de locuințe. Dar jaful unei colecții de vinuri? Nu se mai confruntase cu o astfel de situație în trecut – mai ales că era vorba despre o sumă atât de mare.

Cinci sute de sticle de vin care dispăruseră pur și simplu în urma unui jaf plănuit și executat cu eficiența unei operațiuni militare. Un lucru era sigur însă: Acele sticle furate nu aveau să apară la anunțurile de pe ebay. Probabil că fusese un jaf comandat, o acțiune finanțată și plănuită cu meticulozitate în urma unui ordin dat de cine-știe-cine, cel mai probabil de către un alt colecționar.

Dacă așa stăteau lucrurile, tot ce avea de făcut era să găsească un *connoisseur* în materie de vinuri care să aibă tendințe criminale. Era cât se poate de simplu. Nu puteau fi mai mulți de câteva mii împrăștiați pe tot cuprinsul lumii.

Frank îi spusese că ar fi fost bine să găsească un „copoi”. Trebuia să fie un copoi deosebit: un detectiv neconvențional, dar cu multă imaginație și experiență, ideal pentru descoperirea infractorilor în funcție de modul de operare al acestora.

Elena analiza toate aceste posibilități în timp ce răsfoia cărțile de vizită ordonate alfabetic. Se opri la litera L. Mai citi o dată numele de pe cartea de

vizită și oftă. Fără nicio îndoială, el era cel mai potrivit pentru acest caz. Se întrebă dacă era pregătită să lucreze din nou cu el.

De această dată era hotărâtă să păstreze distanța. Nu trebuia să amestece problemele de serviciu cu cele personale, își spuse în timp ce-și suna secretara.

— Vezi dacă poți să dai de Sam Levitt, te rog. Se află la Chateau Marmont.

CV-ul lui Sam Levitt – dacă acesta ar fi fost vreodată destul de naiv ca să își întocmească unul – ar fi părut destul de neobișnuit la o primă lectură. Pe vremea când era student la drept și se întreba mereu cu ce avea să-și plătească taxele de studii, manifesta un interes deosebit pentru situațiile în care infracțiunea devenea un mijloc de obținere a unor mari sume de bani. Dar, pentru că nu era un om violent, nu simțea nicio atracție pentru rezolvarea unor delicte bazate pe violență. Acestea erau prea dure pentru el, prea brutale și, nu în ultimul rând, prea periculoase din punctul lui de vedere. Ceea ce-i plăcea însă era folosirea inteligenței ca armă de bază împotriva infracționalității. Prefera să-și folosească mintea, și nu arma.

Lucru destul de firesc pentru un tânăr care-și alesese o carieră bazată pe soluționarea unor delicte nonviolente, el se dedicase rezolvării infracțiunilor de drept comun. Lucra din greu ore în șir ca să facă bani și, grație îndatoririi sale de a se întreține cu clienții, prinsese gust pentru mâncarea bună și vinul de calitate.

Dar exista o problemă care se agrava de la un an la altul, și anume plictiseala provocată de aceiași și aceiași clienți: oameni anoști care, ca urmare a lăcomiei și ingeniozității lor, făcuseră averi impresionante și erau hotărâți să obțină și mai mult: așa-zișii investitori care urmăreau golirea de active a unor firme, comercianți sau mari

industriași care preluau controlul unor firme, garantând chiar cu activele acestora – toți închinându-se la altarul tranzacțiilor de acțiuni. Levitt se plictisise de-a dreptul de acești oameni și cu greu putea să-și mai ascundă antipatia și profundul său dezgust pentru lumea lor.

Picătura care umpluse paharul venise sub forma unei petreceri de weekend organizate de corporație, o adevărată orgie a Comitetului director de operațiuni care-i provocase mai întâi o mahmureală, apoi o severă depresie. Demisionase dintr-un impuls de moment și începuse să caute delicte mai simple și, într-un fel, mai puțin necinstite. Noua lui deviză era acum: „Luând totul în considerare", cu condiția ca respectivul delict să nu implice arme, bombe sau droguri.

Aici, CV-ul imaginar al domnului Levitt devenea mai sărac în detalii și destul de neclar. Trăise un timp în Rusia și ajunsese să cunoască destul de bine anumite zone din America de Sud și Africa. Mai târziu, avea să se refere la această perioadă ca „epoca lui import/export" – o perioadă palpitantă, câțiva ani de risc enorm și satisfacții pe măsură. Această perioadă se încheiase din păcate cu o scurtă, dar memorabilă și foarte neplăcută ședere într-o închisoare congoleză, care-l costase trei coaste rupte, nasul spart și o sumă substanțială drept mită ca să iasă de acolo. Experiența îl condusese la gândul că poate venise momentul să facă o nouă ajustare în cariera sa.

Așa cum procedaseră mulți cetățeni americani înaintea lui, căutând timpul și spațiul de care avea nevoie ca să cumpănească în liniște deciziile importante ale vieții lor, el plecase la Paris. Primele câteva săptămâni și le petrecuse în compania fetelor și a gastronomiei franțuzești, ca să recupereze parcă timpul pierdut în Africa.

Nu după mult timp, la Paris se dumirise cât de puțin știa despre un lucru pe care-l prețuia în mod deosebit: vinul. Ca majoritatea amatorilor foarte

receptivi la gustul vinului, el putea deosebi vinul bun de cel obișnuit, precum și vinul excepțional de cel bun. Dar erau adesea momente când nu putea rezista ispitei și ceda la auzul șoaptelor îmbietoare ale ospătarilor care serveau băuturi. Listele de vinuri franțuzești erau, de asemenea, pline cu vinuri de origine necunoscută, produse în podgorii de care nici măcar nu auzise. Era frustrant. El voia să știe sigur, nu să ghicească. Și astfel, având timpul și banii necesari, decisese să se delecteze cu un curs de șase luni la Universitatea Vinului de la Suze-la-Rousse, un loc în care se desfășurau cursuri de cea mai înaltă clasă, chiar în regiunea viticolă Côtes-du-Rhône.

El descoperi cu această ocazie că se simțea mult mai bine acolo decât la Facultatea de Drept. Subiectul în sine era, de fapt, mult mai plăcut. Ceilalți studenți ai Universității, colegii lui cosmopoliți – francezi, englezi, chinezi, câțiva indieni deschizători de drumuri și inevitabilii scoțieni – erau mult mai interesanți. Excursiile și degustările de la Hermitage (casa celor mai viguroase vinuri din lume), Côte-Rôtie, Cornas și Châteauneuf-du-Pape erau grozave și instructive. Începuse să vorbească un pic de franceză și chiar cochetase cu gândul să cumpere o podgorie. Timpul trecuse foarte repede.

Nu se simțea însă pregătit să se îngroape undeva la țară, în Franța, și, după ani buni în care călătorise pe meleaguri străine, i se făcuse dor de America. Oare cât de mult se schimbase în timpul absenței lui? Dar el oare cât de mult se schimbase?

Într-o anumită privință, el nu se schimbase deloc. Fascinația sa pentru delictele nonviolente și ingenioase era aceeași și, pentru că sfârșitul cursurilor sale era aproape, gândurile i se îndreptau tot mai frecvent către America și se hotărî să se întoarcă la lucru – cu unele condiții însă. Amintirile din închisoarea congoleză erau încă vii. De această dată, se gândea el, avea să acționeze

respectând limitele și legitimitatea, ca detectiv și consultant în probleme infracționale. Sau, așa cum îi plăcea să creadă, ca un braconier transformat în pădurar.

Pentru un om care prefera regiunile însorite, alegerea orașului Los Angeles era aproape inevitabilă. Urma să se stabilească acolo. LA avea de toate: o climă încântătoare, bani și extravaganță, infracționalitate și numeroși multimilionari implicați în afaceri dubioase, tot felul de excese în industria filmului, o mulțime de fete frumoase și celebrități – toate ingredientele necesare pentru excese și distracție. Și nu avu nevoie decât de o scurtă călătorie de recunoaștere ca să-și găsească locuința perfectă.

Hotelul Chateau Marmont, de pe Sunset Boulevard din vestul Hollywoodului, trebuia să fie prima clădire de apartamente protejată antiseismic din Los Angeles. În schimb, fusese dată în folosință în anul 1929, când dezastrul financiar de pe Wall Street și Marea Criză Economică făcuseră imposibilă vânzarea de apartamente. Camerele se achiziționau mai ușor, așa că Chateau Marmont devenise un hotel cu apartamente.

Hotelul era pentru Sam una dintre marile atracții ale orașului și prefera să locuiască acolo din mai multe motive: absența responsabilităților domestice, șarmul și eficiența personalului, intrarea discretă, amplasarea convenabilă și atmosfera relaxantă. Chateau Marmont avea o notă distinctă față de hotelurile moderne, dar mai ales oferea apartamente pentru oaspeții permanenți, cei care voiau să locuiască acolo. După câteva zile de probă în hotel, Sam deveni unul dintre oaspeții permanenți. Se mută într-un apartament de la etajul șase și începu să caute clienți – ceea ce nu era prea greu în LA.

Oamenii bogați intrau mereu în încurcături. Faptul că pentru el banii nu erau o problemă îi permitea să accepte doar cazurile care îi trezeau

interesul: mai mult escrocheriile neobișnuite sau șantajul, dispariţiile misterioase, înscenările, precum și jafurile sofisticate de proporţii.

Își găsise o nișă potrivită și nu trecu mult până să-și facă în anumite cercuri o reputație de profesionist care obținea rapid rezultate uimitoare și știa să-și țină gura.

Telefonul Elenei veni tocmai când Sam își trăgea sufletul după o jumătate de oră petrecută în sala de fitness din mansarda hotelului.

— Sam, Elena la telefon. Ea ezită o clipă înainte de a continua. Sam, te deranjez? Mi se pare că ai răsuflarea tăiată.

— E din cauza vocii tale, Elena. Întotdeauna are acest efect asupra mea. Ce mai faci?

— Sunt foarte ocupată. De fapt, de asta te-am sunat. Trebuie să stăm de vorbă. Ești liber mâine la prânz?

— Desigur. Vrei să ne întâlnim în apartamentul meu? La fel ca pe vremuri?

— Nu, Sam. Nu o să vin la apartament și nimic nu va mai fi ca pe vremuri. E vorba de afaceri. Nu uita: doar afaceri.

— Ești o femeie crudă. O să fac o rezervare la restaurantul de jos pentru 12.30. Hei, Elena?

— Ce este?

— Mă bucur că am ocazia să te revăd. A trecut mult timp.

Amândoi zâmbeau când terminară conversația telefonică.

Sam rezervase masa la care stătea de obicei, separată și parțial protejată de privirile celorlalți oaspeți de o plantă mare, luxuriantă care făcea din curtea interioară un loc deosebit de plăcut și plin de verdeață. O zări pe Elena îndreptându-se spre masa lui și constată că multe capete se întorceau la trecerea ei. Să fi fost o stea de cinema? Cu cine urma să se întâlnească? Nu știai niciodată la

Hotelul Chateau. Celebritățile făceau parte din decor.

Sam o sărută pe amândoi obrajii și făcu un pas în spate, inhalând profund.

— Mmm. Folosești același parfum: Chanel nr. 19.

Elena îl privi ținând capul plecat într-o parte.

— Încă nu ți-ai făcut operație la nas.

În timp ce luau masa (salată Caesar și apă minerală Evian pentru Elena; somon și vin Meursault pentru Sam), Elena îi povesti tot ce aflase în legătură cu jaful. După cafea, îi arătă lui Sam câteva fotocopii ale articolului din *LA Times* și lista detaliată a vinurilor furate din crama lui Roth, pusă la dispoziție de proprietar. Privindu-l pe Sam în timp ce răsfoia hârtiile, Elena fu nevoită să admită că nasul rupt al bărbatului ar fi trebuit să rămână așa pentru totdeauna. Asta îl împiedica să fie fermecător.

Sam își ridică nasul din listă.

— Este vorba despre vinuri savuroase. Interesant că n-au furat nicio sticlă din vinul produs în California. Oricum, îmi scot pălăria în fața celui care a organizat jaful. Bine gândit, la momentul oportun, simplu și fără urme – exact pe placul meu.

Elena îl privi pe deasupra ochelarilor ei de soare.

— Sam?

Bărbatul începu să râdă și clătină din cap.

— Nu am nicio legătură cu asta, crede-mă. Nici măcar nu am văzut articolul. În afară de asta, mă cunoști foarte bine. Lucrez pentru băieții buni acum.

— Asta înseamnă că accepți cazul?

— Aș face orice pentru tine, Elena. A, am uitat să menționez: plus cheltuielile și cinci la sută din valoarea bunurilor recuperate.

— Doi virgulă cinci la sută.

— Trei.

După ce o conduse pe Elena până la ieșire, Sam se întoarse la masa lui și mai comandă un espresso. Trecuseră șase luni de când o văzuse ultima dată; șase luni de la seara aceea care se sfârșise cu un schimb de replici extrem de dur. Nici măcar nu-și mai amintea pentru ce se certaseră. Să fi fost din cauza ezitării lui de a-și lua angajamente? Refuzului ei de a face un compromis? Oricare ar fi fost motivul, se terminase prost. Iar el se simțise și mai prost la vestea că Elena se încurcase cu unul dintre actorii aceia tineri și frumoși – atât de numeroși în Hollywood –, care spera să-și facă o carieră, dar rămân mereu într-un con de umbră.

Pe drumul spre birou, în mașină, Elena își aminti de același tânăr actor și de perioada aceea. Trebuia să recunoască: nu fusese una dintre cele mai bune decizii din viața ei. O legătură care-i lăsase un gust amar. Nu după mult timp, ea remarcase că noul ei prieten nutrea deja o iubire pasională pentru propria persoană. Bărbatul era preocupat doar de aspectul său fizic și, dacă vreodată conversația dădea semne să devieze de la acest subiect, el își pierdea orice interes și căuta cu privirea cea mai apropiată oglindă care să-l liniștească. Cât de mult durase? Trei săptămâni? O lună? Prea mult.

Elena ridică din umeri, încercând să-și limpezească gândurile. Primele acorduri ale melodiei *La vie en rose o* făcură să tresară, salvând-o de amintirile neplăcute. Acesta era de fapt tonul de apel introdus de Sam pe telefonul ei după excursia pe care o făcuseră la Paris, ton pe care din lipsă de timp nu reușise încă să-l schimbe.

— Ei? Ceva noutăți?

Elena recunoscu tonul plin de superioritate pe care Danny Roth îl folosea când vorbea cu un subordonat. Încercă să-și păstreze calmul înainte de a răspunde:

— Pot spune că da, domnule Roth. Tocmai am angajat un detectiv specializat în astfel de cazuri. El se va ocupa exclusiv de cazul dumneavoastră.

— În regulă. Spune-i să mă sune.

Capitolul 5

Telefonul lui Sam o găsi pe Cecilia Volpe într-o dispoziție de zile mari – rezultatul ultimului cadou din partea tatălui ei care o iubea la nebunie, un Porsche gri perlat.

Tonul tăios cu care răspundea de obicei la telefon se transformase într-o șoaptă dulce și suna aproape defensiv când îi comunica lui Sam că domnul Roth nu era disponibil în momentul acela; acesta „solicitase" o ședință. (În Hollywood, ședințele nu se „țin", ci sunt solicitate – precum somniferele –, deși adesea au efecte similare). Când Sam îi explică cine era și de ce îl suna pe domnul Roth, în vocea Ceciliei se distinse chiar o notă de simpatie.

— Oh, pot să spun că e *devastat* pur și simplu. Mă refer la vinul de trei milioane de dolari și, în plus, la faptul că a fost *trădat* de micul ticălos mexican. E o adevărată lovitură.

Și Cecilia ar fi continuat la nesfârșit cu lamentările dacă Roth în persoană nu ar fi ieșit din birou împreună cu o tânără clientă, o actriță al cărei timp era împărțit între filmări și centrul de reabilitare. Avocatul își conduse prețioasa clientă până la lift, iar Cecilia puse apelul în așteptare până la întoarcerea lui.

— Vă caută domnul Levitt. Este detectivul de la compania de asigurări.

Roth intră în birou ca să vorbească la telefon.

— Era și timpul, începu el. Ați reușit să aflați ceva?

— Abia am început cercetările, domnule Roth. Ar fi bine să ne întâlnim. Înainte de toate, trebuie să văd crama. La orice oră vă convine.

— Chiar acum.

Sam inspiră profund. Nu avea să fie prea distractiv.

— În regulă, domnule Roth. Chiar acum. Am adresa dumneavoastră. Voi fi acolo în treizeci de minute.

Sam așteptă la punctul de control, lângă ghereta gardianului. Roth sosi patruzeci și cinci de minute mai târziu, fără să-și ceară scuze bineînțeles, și îl întâmpină pe detectiv cu cea mai indiferentă strângere de mână. Antipatia era reciprocă de la prima vedere.

Până să ajungă în cramă, ultimul dram de compătimire pe care Sam o simțise pentru victima jafului dispăruse cu desăvârșire.

În următoarea jumătate de oră, Sam încercă fără succes să afle cât mai multe informații, întrerupt fiind de telefonul mobil al lui Roth care suna încontinuu. Așa că inspectă după bunul plac crama și conținutul acesteia – vinurile Chardonnay, Cabernet și Pinot din California, cele care mai rămăseseră în urma jafului. Apoi cercetă cu minuțiozitate ușa din lemn masiv în stil spaniol care separa crama de restul casei. Într-un târziu, când nu mai rămase nimic de verificat, se opri în fața lui Roth, care adoptase o poziție ciudată, de rugă – cu capul plecat și palmele lipite, de parcă s-ar fi închinat extaziat la telefonul său mobil, marca BlackBerry.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse Sam, dar am terminat aici.

Roth își curmă meditația și ridică privirea, vizibil iritat, de pe micul ecran pe care părea să-l studieze cu venerație, îl întrebă încruntat pe Sam:

— Ei? Ce părere ai?

— În primul rând, la capitolul securitate stați cât se poate de prost. Aș putea deschide lacătul ușii cu o pilă de unghii. De ce nu ați montat un sistem de alarmă separat pentru cramă? A fost o mare greșeală. Oricum, e prea târziu pentru regrete. Probabil că cei de la poliție v-au spus că autorii jafului sunt niște profesioniști.

Sam se opri. Roth începuse să-și consulte din nou micul său dispozitiv electronic.

— În cazul unei investigații, nu se poate respinge o concluzie evidentă până la proba contrarie – adică până ce aceasta se dovedește a fi greșită. Roth nu-și ridicase încă privirea, deși Sam continua să vorbească: Știm că a fost o lovitură din interior și că Rafael Torres a dispărut. Știm, de asemenea, că dumneavoastră erați în Aspen când a avut loc jaful. Acestea sunt faptele, domnule Roth, și o minte suspicioasă ar putea trage o concluzie evidentă.

Roth își închise în cele din urmă telefonul și-l puse în buzunar.

— Și care ar fi această concluzie? întrebă el.

— Chiar dumneavoastră ați fi putut înscena acest jaf folosind Aspenul ca alibi, ca să puneți în practică tot ce ați plănuit: să vă furați propriul vin, să-l plătiți pe paznic, să cereți suma prevăzută în polița de asigurare și să vă beți în liniște vinul, distrugând astfel toate dovezile. Sam ridică din umeri și zâmbi, apoi continuă: Ridicol, știu foarte bine, dar este obligația mea să evaluez toate posibilitățile. Scoase din buzunar un cartonaș alb și i-l întinse lui Roth, spunându-i: Iată cartea mea de vizită. O să vă țin la curent cu toate evenimentele. Când ajunse în fața ușii, se opri ca să adauge: Ah, și fiindcă tot veni vorba: Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș bea toate sticlele acelea de Cabernet Sauvignon fără întârziere, pentru că nu trebuie lăsat să se învechească. Vinul din ’84 începe să-și arate vârsta.

Lui Sam aproape că-i părea rău pentru Roth atunci când ieși pe ușă. Dar nu destul.

La scurt timp după stabilirea sa în Los Angeles, Sam fusese solicitat să înceapă investigațiile în cazul unui așa-numit „grup impresionist”, o grupare infracțională ai cărei membri erau dealeri

de artă din înalta societate implicați în traficul cu tablouri false de Monet, Cézanne și Renoir.

De fapt, în timpul acestei operațiuni – una dintre primele lui misiuni perfect legitime –, Sam fusese nevoit să lucreze cu poliția din Los Angeles, mai precis cu reprezentantul acesteia, locotenentul Bob Bookman, un bărbat cu o statură de-a dreptul impresionantă. Iată un om care adora mâncarea, iar asta se vedea cu ochiul liber. Fiind înalt, acesta își purta cu eleganță greutatea impresionantă, ajutat de un cod autoimpus al ținutei de la care nu se abătea niciodată. Un costum negru cu dimensiuni generoase, impecabil croit, o cravata neagră de mătase și o cămașă albă. El însuși făcea haz uneori de ținuta lui, numind-o amuzat „stilul cioclu șic".

Relația lui cu Sam primise un imbold promițător când cei doi bărbați își descoperiseră interesul mutual pentru vin și, după ce soluționaseră cazul tablourilor false, ei își făcuseră o adevărată obișnuință din a se întâlni o dată la câteva săptămâni pentru a lua cina împreună, alegând pe rând restaurantul și vinul. Aceste ocazii nu erau nicidecum întâlniri de afaceri, dar ajungeau inevitabil să facă schimb de bârfe din lumea interlopă. Cu timpul, se dovedi că aceste aranjamente erau plăcute și deosebit de utile pentru ambii bărbați.

Când îl sună Sam, Bookman răspunse la telefon cu obișnuitul său mormăit plictisit.

— Poate că ți se pare ciudat, zise Sam, dar trebuie să te consult într-o privință. O să încerc în schimb să o fac într-un mod cât mai plăcut. Am de gând să destup o sticlă de Bâtard-Montrachet diseară și nu-mi place deloc să beau de unul singur. Ce spui?

— Aș fi interesat. Din ce an e vinul?

— Este din 2003. Ce zici de ora 6, la Chateau?

— Să nu-l răcești prea tare.

La câteva minute după ora 6, Bookman ajunse în fața ușii de la apartamentul lui Sam. Avusese o zi destul de încărcată – o serie de ședințe interminabile la sediul LAPD, iar acum simțea nevoia să se mai destindă. Bătu în ușă adoptând o atitudine oficiala, de polițist în misiune, și rosti pe un ton sever:

— Știu că ești înăuntru. Ieși imediat cu mâinile sus și cu pantalonii jos.

O tânără care tocmai trecea pe coridor îl privi surprinsă pe bărbatul mătăhălos îmbrăcat în negru și iuți pasul către lift.

Sam deschise ușa și se trase într-o parte ca să-i facă bărbatului loc să treacă. Acesta ocupă cu statura lui masivă holul apartamentului. Intrară împreună în mica bucătărie – un perete întreg acoperit până în tavan de dulapuri cu temperatură controlată în care Sam păstra vinurile destinate consumului imediat. Sticla deschisă de Bâtard-Montrachet era într-o frapieră cu gheață de pe bufet, lângă două pahare. Bookman luă dopul de plută de pe bufet și-l apropie de nas ca să-i simtă aroma, în timp ce Sam turna vinul în cele două pahare.

Fără să schimbe vreun cuvânt, cei doi ridicară apoi paharele ca să privească atent conținutul lichid în lumina asfințitului care pătrundea pe fereastră. Agitând ușurel vinul, amândoi își apropiară nările de licoarea cu aromă amețitoare și buchet savuros înainte de a lua prima înghițitură.

Bookman scoase un oftat de plăcere.

— Ar fi fost păcat să refuz așa ceva. Mai luă o înghițitură lungă și adăugă: Nu e acesta vinul despre care Alexandre Dumas a spus că ar trebui băut în timp ce îngenunchezi, cu capul descoperit?

Sam zâmbi satisfăcut.

— Am auzit că bărbații din Burgundia își scot pălăria de fiecare dată când trec pe lângă podgorii.

Sam duse frapiera cu gheață în living, urmat îndeaproape de Bookman. Acolo, cei doi bărbați se

așezară în două fotolii supradimensionate. Sticla de vin era amplasată pe o măsuță joasă, între fotolii.

— Acum, spuse Bookman, lasă-mă să ghicesc de ce mă aflu aici.

După aceste cuvinte, mai luă o înghițitură și își contemplă paharul cu vin, de parcă ar fi căzut dintr-odată pe gânduri.

— Am preluat cazul Roth.

— Așa am auzit și eu. Cineva m-a pus la curent cu toate detaliile chiar înainte să vin. Ai aflat ceva până acum?

— Tot ce am reușit să descopăr a fost că domnul Roth e un tip care-ți dă bătăi de cap. Și nu joacă deloc cinstit – nici măcar nu încearcă. Vinul este asigurat pentru suma de 2,3 milioane de dolari, iar el pretinde că valorează trei milioane. Ceea ce probabil este adevărat; doar că nu a fost asigurat pentru trei milioane. În afară de asta, sunt sigur că a fost opera unor profesioniști. Am să verific mâine pe la casele de licitații, să văd dacă a auzit cineva de vreo colecție de vinuri, dar mă îndoiesc că vinul a fost furat pentru a fi vândut. Eu cred că vinul a ajuns într-o cramă privată.

Bookman încuviință.

— Pare plauzibil. Nu vezi astfel de vinuri pe toate drumurile. Nu ar fi prea greu să le dai de urmă. Întinse paharul, iar Sam i-l umplu din nou. Doar nu crezi că Roth a aranjat singur toate astea pentru a încasa banii din asigurare?

— Nu, asta nu. Ai citit articolul ăla din *LA Times?* Roth e genul de om căruia îi face plăcere să-și etaleze toate bunurile. Faptul că i-a fost jefuită crama îl poate face să pară un ratat în fața celorlalți. Sam învârti sticla în frapieră înainte să-și mai toarne un pahar. Cam așa stau lucrurile cu acest caz. Dar tu? Ce au mai găsit băieții tăi? Nicio veste despre vreun paznic mexican?

Bookman izbucni într-un râs care semăna mai degrabă cu un grohăit disprețuitor.

— Las-o baltă! Te-ai gândit cam câți imigranți ilegali avem noi în țară? Vreo douăsprezece milioane. Probabil că mai mult de jumătate locuiesc în California, și niciunul nu figurează în baza noastră de date. Crede-mă pe cuvânt: tipul acela ori a scăpat teafăr peste graniță, ori zace mort într-un container de gunoi. Bookman mai luă o pauză, ca să se asigure că cel de-al doilea pahar de vin era la fel de minunat ca primul. Dar hai să-ți dau vestea bună. Am găsit ambulanța.

— Și vestea rea?

— Nu are plăcuțele de înmatriculare și nu am găsit nicio amprentă. Totul este curat, perfect curat. Indivizii știau foarte bine ce aveau de făcut. Nu am descoperit nicio pistă – e o fundătură, la propriu – și acum avem alte lucruri mai importante pe cap. Și începu să înșiruie toate problemele de care trebuia să se ocupe, folosindu-și, pe rând, degetele groase: Guvernatorul l-a invitat la ceai pe Tony Blair în cortul său. O operațiune de securitate cu cod roșu de alertă maximă. Avem de anchetat sinuciderea unei celebrități, care începe de fapt să semene cu o crimă. Un idiot înarmat cu o pușcă folosește mașini în loc de țintă ca să exerseze trasul cu arma pe o autostradă din Santa Monica. Crimele din această lună sunt cât se poate de mediatizate, așa că-i mai avem pe cap și pe primar. Lucrurile merg ca de obicei: Dispariția unor sticle cu vin nu o să ajungă niciodată în capul listei de priorități. Bookman ridică din umerii săi masivi, parcă scuzându-se. O să facem tot ce putem ca să ajutăm ancheta, dar poți să consideri că ești pe cont propriu în acest caz.

Pe măsură ce sticla se golea, conversația se îndreptă spre subiecte mult mai plăcute: feluri de mâncare, vinuri, echipa Lakers, iar următoarea oră trecu destul de repede. Dar, odată ce Bookman plecă din apartament, Sam admise că investigația nu se îndrepta în direcția bună. Așa cum îi spusese și prietenul său, el era pe cont propriu în acest caz.

Capitolul 6

Spre deosebire de imaginea oferită de romanele polițiste, foarte puține cazuri sunt soluționate de obicei cu ajutorul intuiției sau presupunerilor. O cercetare minuțioasă însoțită de strângerea perseverentă de informații, chiar dacă nu este ceva spectaculos, a dus întotdeauna la prinderea și condamnarea mai multor infractori decât intuiția de moment. Având în minte acest lucru, Sam începu să cerceteze posibilele piste cu răbdare și simțul răspunderii.

Mai întâi verifică numele bine-cunoscute: Sotheby's și Christie's, Henry Wine Group, Sokolin, Acker Merrall&Condit, precum și altele la fel de celebre. Niciuna dintre aceste firme nu cumpărase și nici nu primise recent vreo ofertă care să includă vinurile furate.

Verifică, de asemenea, casele de licitații mai mici. Începu cu Robert Chadderdon și continuă cu alți importatori de specialități în materie de vinuri. Consultă apoi baza de date Wine-Searcher, sperând să dea peste cineva (printre cele douăzeci de milioane de accesări pe an) care să caute exact vinurile și recoltele din colecția lui Roth. Dar, oricâte persoane ar fi sunat și în orice direcție ar fi privit, rezultatul era de fiecare dată același: absolut nimic.

Zilele se transformară în săptămâni, iar cercetările sale erau din ce în ce mai des întrerupte de telefoanele unui Danny Roth peste măsură de furios, care cerea noutăți în legătură cu ancheta. Veștile despre crama jefuită ajunseseră la urechile tuturor colecționarilor de vin din Los Angeles, iar orgoliul rănit al lui Roth avea de suferit din această cauză. În loc de respect și admirație, el primea acum compasiunea unora – adesea autentică, de altfel. Dar și mai iritante pentru Roth erau telefoanele scurte ale specialiștilor în securitatea

cramelor care își ofereau serviciile. De fiecare dată avea de înfruntat bucuria răutăcioasă a unora – o formă de răzbunare a celor invidioși – care obișnuiau să facă haz de necazul lui. Roth constatase că nu trecea zi fără ca vreo cunoștință a lui să nu menționeze jaful cu o satisfacție prost disimulată. Ticăloșii!

După ce îndurase de dimineață o tiradă veninoasă cumplită din partea lui Roth, Sam decise să meargă să înoate ca să-și mai limpezească mintea. În timp ce se întorcea de la piscina hotelului prin grădină, atenția îi fu atrasă de niște picioare grozave și, având un ochi expert pentru astfel de lucruri, se opri să le admire.

Iar când posesoarea picioarelor se întoarse spre el, Sam constată că era chiar Kate Simmons, mai încântătoare ca niciodată, și, în momentul de față, spre necazul multor burlaci din Los Angeles, fericita soție a unui bancher.

Zâmbind, îl măsură de sus până jos: bărbatul era ud, cu părul ciufulit și nu avea pe el decât un halat vechi de baie pe care-l păstrase amintire de la hotelul Ritz din Paris.

— Ei, Sam. La fel de ferchezuit ca întotdeauna din câte văd. Ce mai faci?

În timp ce o privea, se simțea ca un unchi care-și întâlnise nepoata favorită. Încercase acest sentiment de mai multe ori în ultimele zile și-l punea pe seama faptului că îmbătrânea.

— Kate, ce cauți aici? Ai timp pentru o cafea? Un pahar cu șampanie? Mă bucur nespus să te văd!

Zâmbind, Kate își îndepărtă de pe frunte o șuviță deasă de păr castaniu, un gest de care Sam își aducea perfect aminte și pe care ea obișnuia să-l facă atunci când era surprinsă și nu știa ce să spună. Dar, înainte ca femeia să se dezmeticească, Sam o luă de mână și o conduse către o masă, la umbră.

— De fapt, spuse el, chiar mă gândeam la tine. Mă întrebam unde ai dispărut în ultima vreme.

Îi trase un scaun, iar ea începu să râdă, spunându-i în timp ce se așeza:

— Sam, nu te-ai schimbat deloc. Ești la fel de neinspirat.

La cafea, Kate îi povesti câte ceva din tainele profesiei ei: PR în industria filmului. Venise la Chateau pentru a se întâlni cu o stea de cinema – o femeie care, în pofida vârstei, arăta nemaipomenit –, ca să pregătească promovarea ultimului film al actriței. Acest lucru implica zboruri cu avionul particular al vedetei la premierele din New York, Londra și Paris, cu tot cu coafeza personală, nutriționist, bodyguard, opt valize pline cu haine și, bineînțeles, actualul soț al acesteia. După cum îi prezenta Kate lucrurile acestea – fascinația călătoriei, stilul hollywoodian (fără a avea nevoie de psihiatru) – Sam era mulțumit să constate că femeia părea să privească aceste nonsensuri cu o sănătoasă lipsă de respect.

Când îi veni rândul lui Sam să povestească despre evenimentele din viața lui, el îi pomeni lui Kate despre cazul Roth și rămase surprins să vadă că ea era la curent cu foarte multe detalii. Richard, soțul lui Kate, și el un colecționar de vinuri la scală mai mică, urmărise cu mare interes acest caz.

— Foarte mulți colecționari din America au văzut probabil articolul din *LA Times,* spuse Kate. E posibil ca unul dintre aceștia să fi pus la cale jaful. Sau poate că Roth în persoană a făcut-o. De ce nu? Multe lucruri ciudate se petrec în LA.

Aceasta părea să fie varianta cea mai plauzibilă.

— Ei bine, da, este posibil, răspunse Sam, deși mă îndoiesc că ar putea să joace atât de bine rolul de victimă. Dar bineînțeles că există și această posibilitate: să fie doar un rol. În orice caz, nu-l pot tăia încă de pe lista de suspecți. Ridică din umeri și continuă amuzat: Dacă mă gândesc mai bine, el *este* pe lista de suspecți.

— Ai mai căutat și în altă parte?

— Ca de exemplu?

— Nu știu. Europa? Hong Kong? Rusia? America nu este singura țară cu infractori care își doresc o sticlă de vin bun. Kate își termină cafeaua și se uită la ceas. Ar trebui să plec, îi spuse ea lui Sam, apoi se aplecă peste masă și-l sărută pe obraz. Treci pe la noi într-o zi ca să luăm prânzul împreună. Vreau să ți-l prezint pe Richard. Sunt sigură că o să vă înțelegeți bine.

— Nu, ar fi prea dureros. Mi-aș petrece toată seara întrebându-mă de ce nu te-ai măritat cu mine.

Fără să vrea, Kate începu să râdă. Clătinând din cap, îi aruncă o privire încărcată de reproș înainte să-și pună ochelarii de soare.

— Nu fi nerușinat! Nu m-ai cerut niciodată.

Apoi plecă de la masă și, înainte de a ieși din grădina hotelului, se mai întoarse o dată spre el ca să fluture din mână în semn rămas-bun.

Întors în apartamentul său, Sam se gândi cât de norocos fusese. Reușise să rămână prieten cu toate femeile din viața lui. Cu una sau două excepții, își aminti el – fotomodelul ucrainean de 1,82 m din Moscova, fiica ucigașă a fermierului din Buenos Aires și, desigur, Elena –, nu existaseră resentimente în urma relațiilor sale. Probabil, concluziona el, pentru că acele femei fuseseră inspirate și nu-l luaseră niciodată prea în serios.

Așa cum stătea la birou, având în față lista vinurilor furate, gândurile lui se întoarseră din nou la comentariile lui Kate. Desigur, ea avea perfectă dreptate: America nu era singura țară plină de infractori ciudați pasionați de vinuri vechi. Dar de unde să înceapă cercetările?

Se ridică și traversă încăperea până la bibliotecă. Rafturile pline cu cărți acopereau un perete întreg, din podea până în tavan. Se opri în fața secțiunii destinate vinurilor. Acolo, în diverse stadii de

uzură, printre cărți mai vechi sau mai noi, se afla *Vinurile de Bordeaux,* scrisă de Penning-Rowsell, *Enciclopedia vinurilor și a băuturilor spirtoase,* de Lichine, *Monseigneur Le Vin,* de Forest, *Ghidul Hachette des Vins* din acel an, *Degustarea vinurilor,* de Broadbent, *Vinul,* de Johnson, *Yquem* al lui Olney, *Aventuri pe Ruta Vinului,* de Lynch, *Stay Me with Flagons*[6] de Healy, și multe alte lucrări achiziționate de-a lungul timpului. Plimbându-și degetele pe cotoarele cărților, se opri la un exemplar uzat al cărții lui Duijker, *The Great Wine Chateaux of Bordeaux.* Scoase cartea din bibliotecă și se îndreptă cu ea spre birou, oprindu-se pe drum ca să-și mai toarne un pahar de Chablis înainte de masa de prânz.

Era o adevărată plăcere să deschidă această carte. Spre deosebire de proza de factură ornamentală și câteodată comică, folosită atât de des de către scriitorii iubitori de vinuri pentru obținerea unor efecte artistice, textul era foarte documentat, fiind scris într-o manieră cât se poate de simplă. Faptele aveau întâietate în fața înfloriturilor literare. Și, ca un bonus vizual, cartea era plină de fotografii color cu imagini din optzeci de regiuni viticole diferite – fotografii cu *pivnițele* lor, cu podgorii, cu administratorii cramelor și, în unele cazuri, chiar cu eleganții proprietari ai acestora: bărbați cu fețe prelungi, în costume de tweed. Fiind un admirator înfocat al vinurilor de Bordeaux de cea mai bună calitate, recunoscu în sinea lui că ar fi fost greu să găsească un volum mai potrivit ca acesta.

Folosind lista cu vinurile furate pe post de ghid, Sam începu să răsfoiască paginile: Lafite, Latour, Figeac, Pétrus, Margaux – denumiri celebre, vinuri legendare, regiuni viticole absolut superbe. Întotdeauna visase să exploreze regiunile faimoaselor podgorii foarte îngrijite din Bordeaux, o zonă despre care se spunea că ar fi o capodoperă a grădinăritului de înalta clasă. Spre regretul său,

nu își făcuse niciodată timp pentru aceasta călătorie. Și tocmai acest regret, fără a mai pune la socoteală investigațiile care se impuneau în acest caz, îl ajută să ia o decizie. Închise cartea cu zgomot și o sună pe Elena Morales.

Vocea ei părea ușor schimbată când răspunse, iar Sam înțelese imediat care era motivul.

— Ce femeie lipsită de maniere… iarăși mănânci pe înfundate la birou. O să faci o indigestie groaznică.

— Îți mulțumesc, Sam. Te pricepi foarte bine să ridici moralul unei fete. Așa cum se întâmplă de obicei, sunt prea ocupată ca să mai ies în oraș pentru masa de prânz. Dar tu? Ai ceva noutăți?

— De aceea te-am sunat. Am aflat cam tot ce se putea, teoretic, din materialele pe care le dețin. O să-ți trimit un raport cu toate detaliile, dar nu te aștepta la prea mult. Nimic important, deocamdată. Prin urmare, am decis să plec pe teren.

— Și unde este acest „teren”?

— Elena, iată regula de bază a unei investigații: Ca să înțelegi mai bine cum s-a produs un delict, trebuie să te întorci de unde a pornit totul, să o iei de la început. Iar în acest caz începutul e locul de unde provine vinul. Cu alte cuvinte, începutul este Bordeaux.

La celălalt capăt al firului era liniște.

— M-am gândit să plec la Paris. Acolo este un tip cu care trebuie să vorbesc.

— O idee minunată, Sam, doar că avem o mică problemă. Cheltuielile.

— Elena, trebuie să speculezi ca să acumulezi.

— Ascultă, știu cum obișnuiești să călătorești tu. Te aștepți ca noi să-ți achităm nota de plată pentru toate pretențiile tale: călătorii cu avionul la clasa întâi, hoteluri extravagante, restaurante scumpe… Vocea ei se stinse cu un oftat. Unde ai de gând să stai la Paris?

— La Montalembert. Îți amintești de Montalembert?

— Scutește-mă de nostalgia amintirilor, Sam. Noi *nu* o să-ți plătim cheltuielile.

— Trebuie să fiți rezonabili în această privință. Să ne înțelegem, dacă voi găsi vinul, o să-mi înapoiați toți banii. Dacă nu-l voi găsi, nu-mi datorați niciun cent. S-a făcut?

Elena nu răspunse.

— Înțeleg că e un „da" răspicat, plin de entuziasm, zise Sam. A, și mai e ceva. Voi avea nevoie de o persoană de legătură în Bordeaux. Cineva cu multe cunoștințe pe plan local, care să știe limba engleză. Bănuiesc că biroul vostru din Paris poate să aranjeze acest lucru. Sigur nu vrei să vii cu mine?

Amintindu-și de Paris și privind farfuria cu brânză de vaci și salată de pe biroul ei, Elena își spuse că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult.

— *Bon voyage,* Sam! Nu uita să-mi trimiți o carte poștală.

Trecuseră aproape doi ani de când Sam fusese ultima dată la Paris, așa că făcu toate aranjamentele cu o senzație acută de anticipare. După ce își rezervă camera de hotel, biletul de avion și o masă pentru o persoană la Cigale Récamier, stabili o întâlnire cu un vechi partener de *sparring*[7], Axel Schroeder, și făcu o programare la Joseph, vânzătorul care se ocupa întotdeauna de el atunci când mergea la Charvet[8].

Un e-mail de la Elena – destul de rece, după părerea lui – îl informa ce transmiteau cei de la biroul Knox din Paris. Aceștia recomandau un agent de legătură stabilit în Bordeaux, o agentă specializată de altfel în asigurări de acest tip – o anume madame Costes. Aceasta avea multe relații pe plan local, vorbea bine limba engleză și, conform celor spuse de angajații biroului din Paris, era o persoană *très sérieuse.*

Sam ajunsese să-i cunoască destul de bine pe francezi ca să știe că în opinia lor o persoană

serioasă era competentă, de încredere și, totodată, plictisitoare. Într-un schimb scurt de e-mailuri, el îi trimise doamnei Costes detaliile de zbor, iar aceasta îi confirmă că-l va aștepta la Aeroportul Mérignac din Bordeaux.

Înainte să își facă bagajele, Sam telefonă la biroul lui Roth.

— Este într-o ședință, îi spuse Cecilia Volpé. Să-i transmit să vă caute când termină?

— Spune-i doar că vreau să verific niște informații. Plec în Franța pentru câteva zile.

— Grozav, spuse Cecilia. Ador Parisul.

— Și eu, răspunse Sam. Transmite-i domnului Roth că îl voi contacta cât de curând.

Capitolul 7

În timp ce aștepta să treacă prin filtrul de securitate de la Aeroportul Internațional Los Angeles pentru zborul spre Paris, Sam urmărea cu simpatie crescândă eforturile inutile ale bărbatului din fața lui.

Acesta era scund, rotofei și foarte vesel. După accent părea neamț. Bărbatul făcuse greșeala să-i zâmbească agentului de securitate în încercarea de a face o glumă:

— Astăzi ne spuneți să ne dăm jos pantofii, mâine o să ne spuneți să ne dăm jos chiloții, nu?

Agentul, un bărbat cu înfățișare severă, îl fixa în tăcere. Apoi, considerând că bietul neamț reprezenta un real pericol la bordul avionului – probabil ca posesor al unui umor de prost gust –, îi ordonă să iasă din rând ca să-l aștepte pe supraveghetor.

Rămas desculț și fără curea la pantaloni, cu brațele ridicate în lateral (de parcă ar fi fost crucificat) în timp ce bastonul electronic de control era trecut pe lângă corpul său, Sam reflecta la bucuriile oferite de călătoriile moderne: aeroporturi supraaglomerate, adesea murdare, personal ostil, șanse mari de întârziere a zborurilor și, înainte de fiecare zbor, controalele corporale extrem de neplăcute și umilitoare. Nu era de mirare că primul lucru dorit de majoritatea pasagerilor după îmbarcare era o băutură.

Compartimentul de clasa I, un adevărat colț de liniște după balamucul din terminal, era o adevărată ușurare. Sam acceptă un pahar de șampanie, se descălță de pantofi și aruncă o privire pe meniu. Ca de obicei, erau feluri variate, imitații optimiste de mâncăruri sofisticate servite în restaurante, iar sosurile din ziua aceea păreau delicioase. Ar fi putut comanda *noisette* de miel în sos dulce-picant, pește undițar la tavă, cu sos de

salvie, legume pane servite cu sos de smântână și busuioc, paste cannelloni cu somon afumat și sos balsamic. Cel care întocmise meniul, un adevărat prinț al înșelăciunii, intenționase ca oferta să pară delicioasă și sofisticată. Realitatea însă – așa cum Sam știa din experiență – era crudă și dezolantă. Mâncărurile erau insipide, de o calitate îndoielnică, sosurile tăiate din cauza focului prea tare, iar gustul legumelor anost.

De ce oare toate companiile aeriene încercau să imite bucătăria „de înaltă clasă", având la dispoziție doar facilitățile limitate ale unei bucătării de avion strâmte și supraaglomerate, dotate numai cu frigider și cuptor cu microunde? Nu funcționa niciodată.

Decise să se limiteze la pâine, brânză și un vin roșu de calitate, dar până și acestea erau mai proaste decât își imaginase. Eticheta de pe sticla de vin era impresionantă, pedigriul – ireproșabil, proveniența – excelentă. Dar, din anumite motive, gustul vinului nu e niciodată desăvârșit atunci când este băut la peste 9.000 de metri altitudine.

Vinul pare să piardă din consistență cu cât altitudinea e mai mare. Turbulențele din timpul zborului afectează echilibrul și aroma vinului. Folosind cuvintele unui eminent critic: „După hurducăielile produse la decolare și aterizare, decolare și iar aterizare, vinul nu are destul timp să se așeze".

Sam gustă dintr-un pahar, trecu pe apă, înghiți un somnifer în loc de desert și nu se mai trezi până a doua zi dimineața, când avionul își începea coborârea deasupra Canalului Mânecii.

De fiecare dată când revenea în Paris se simțea minunat, în vreme ce taxiul își croia drum în trafic pe bulevardul Raspail spre Saint-Germain, Sam admira impresionat – ca de fiecare dată – minunatele și armonioasele proporții stabilite de Haussmann pe la mijlocul secolului al XIX-lea:

lățimea generoasă a străzilor principale, clădirile spațioase, grădinile magnifice și uimitoarele parcuri micuțe dintre clădiri. Și mai era Sena, cu cheiurile și grandioasele ei poduri arcuite, o abundență de copaci și monumente istorice, alei lungi și maiestuoase. Toate aceste minunații făceau din Paris unul dintre cele mai frumoase orașe de promenadă din lume. Și era și curat după standardele marilor orașe. Nu se vedeau nicăieri mormane de pungi cu resturi menajere și nici guri de canal înfundate cu ambalaje, pahare de unică folosință sau pachete goale de țigări; o absență bine-venită a mizeriei urbane. Trecuseră aproape doi ani de la ultima sa vizită în acest oraș – un weekend prelungit și încântător în compania Elenei Morales –, dar Sam găsea hotelul Montalembert la fel de fermecător. Ascuns printre clădirile de pe Rue du Bac, hotelul este micuț, elegant și foarte primitor. Doamnele mai tinere din lumea modei – și mai puțin cunoscute se opresc la acest hotel în fiecare an pe durata prezentării noilor colecții. Scriitori, agenții acestora și numeroși editori zăbovesc mereu la bar privindu-și intens whisky-ul în timp ce meditează la drepturile lor de autor și la situația actuală a literaturii franceze. Fete drăguțe intră sau ies în mare grabă. Dealerii de antichități și patronii galeriilor de arta din cartier trec pe la hotel ca să sărbătorească vreo tranzacție cu un pahar de șampanie. Oamenii se simt aici ca acasă.

Personalul are, desigur, meritul său pentru asta, dar la atmosfera generală mai contribuie și modul neprotocolar de amenajare a parterului clădirii – un spațiu destul de restrâns, un bar, un mic restaurant și o mică bibliotecă (având propriul șemineu cu lemne), care nu sunt separate prin pereți, ci prin diferite intensități luminoase: o lumină mai puternică în restaurant și difuză în bibliotecă. Astfel, prânzul de afaceri avea loc în față, iar întâlnirile romantice în spate.

Sam își luă camera în primire, torturat de aroma ispititoare de cafea care venea dinspre restaurant. Făcu un duș scurt și se bărbieri, apoi coborî și comandă o *café crème* și un croasant, timp în care trecu în revistă toate planurile sale pentru dimineață și după-amiază. Avea de gând să-și ofere o zi liberă – o zi în care să fie un simplu turist – și îi făcea plăcere să constate că toate destinațiile alese de el erau destul de aproape ca să meargă pe jos: o vizită la Muzeul d'Orsay, o mică plimbare pe Pont Royal către Luvru, o scurtă oprire pentru o gustare la Café Marly; și o plimbare prin Grădina Tuileries în drum spre Place Vendôme, după care urma să se ducă la Charvet, unde avea programată o întâlnire.

La Paris vremea era schimbătoare: un amestec de sfârșit de iarnă și început de primăvară și, în timp ce se plimba pe bulevardul Saint-Germain, Sam constată că fetele reflectau păreri diferite în privința vestimentației. Unele nu renunțaseră încă la fulare, paltoane și mănuși; altele, sfidând briza rece a Senei, purtau jachete subțiri și fuste scurte. Dar, indiferent de ceea ce purtau, toate păreau să fi adoptat un stil aparte de mers. Sam ajunse la concluzia că acesta era mersul specific al domnișoarelor pariziene: un pas iute, sprinten, cu capul sus și geanta aruncată pe umăr, și, ca o notă distinctă, țineau brațele încrucișate în față, astfel încât pieptul nu era numai susținut, ci și evidențiat, un soi de *soutien-gorge vivant,* adică un „sutien natural". Distras într-un mod atât de plăcut, Sam aproape că uită să o ia pe strada care ducea spre Sena și spre Muzeul d'Orsay. Ca întotdeauna, aici erau prea multe de admirat. Sam luase decizia să se limiteze la ultimul etaj al muzeului, unde cele mai renumite colecții impresioniste erau expuse alături de lucrările pictorilor neoimpresioniști. Chiar și așa, fără să manifeste vreun interes sau respect deosebit pentru sculptura sau pentru colecțiile extraordinare Art Nouveau, mai mult de

două ore se scurseră fără să-i treacă prin cap să se uite la ceas. Cu un gest imaginar, își scoase pălăria în fața picturilor lui Monet, Manet, Degas și Renoir, apoi părăsi muzeul și trecu peste pod, îndreptându-se spre restaurantul la care avea de gând să ia masa de prânz, în drum spre Luvru.

Francezii sunt faimoși pentru restaurantele lor de toate formele și mărimile, preferând în special spațiile enorme. La Coupole, de exemplu, restaurant deschis în 1927, la acea vreme cel mai mare loc de luat masa din Paris, reușea, în ciuda mărimii lui, să ofere un ambient plăcut. Restaurantul Café Marly, deși mai mic decât La Coupole, este totuși – după majoritatea standardelor – enorm, fiind însă proiectat în așa fel încât să ofere și separeuri confortabile, colțuri retrase și liniștite, fără ca cineva să se simtă inconfortabil că mănâncă într-o cantină cât o sală de bal. Cea mai frumoasă parte a restaurantului era însă terasa lungă și acoperită, cu vedere spre piramida de sticlă, iar Sam se așeză chiar acolo, la o masă mică.

Pentru oricine revine la Paris după o lungă absență există întotdeauna tentația de a gusta din toate raritățile gastronomice incluse în meniu – poate din lăcomie sau pur și simplu din dorința de a simți din nou un anumit gust pe care nu l-a uitat niciodată –, pentru că la Paris mâncarea este atât de variată, atât de seducătoare și atât de artistic prezentată, încât ar fi păcat să nu comanzi o duzină dintre cele mai bune stridii Brittany, o porție de miel de Sisteron cu aromă de ierburi și două sau trei feluri de brânză înainte de a ataca desertul. Optând pentru moderație și amintindu-și că trebuia să ia doar un prânz frugal înainte de cină, Sam se mulțumi să comande o porție modestă de caviar Sevruga și niște votcă rece, mâncând în timp ce privea lumea care trecea pe stradă.

La cafea își făcu datoria de turist și scrise câteva cărți poștale: una pentru Elena – având grijă,

bineînțeles, să menționeze că era foarte ocupat căutând indicii; una pentru Bookman *(Vremea e aici. Aș vrea să fii frumoasă*[9]*);* și una pentru Alice, o cameristă de la hotelul Chateau Marmont, care nu se aventurase niciodată în afara orașului Los Angeles, dar care călătorea prin intermediul lui Sam ori de câte ori acesta pleca din localitate. Își aminti că trebuia să mai cumpere un Turn Eiffel în miniatură pentru colecția de suvenire a femeii.

În timp ce un soare timid își făcea apariția printre nori luminând cerul, Sam părăsi aglomerația din fața Muzeului Luvru pentru simetria, ordinea și perspectiva extraordinară a Grădinii Tuileries, oprindu-se pe aleea principală ce delimitează sectoarele rectangulare ale grădinii, ca să admire panorama minunată a bulevardului Champs-Élysées, până la Arcul de Triumf. Deocamdată, ziua aceea îi întrecuse cu mult așteptările. Când ajunse la Place Vendôme, era într-o dispoziție de zile mari, indusă de masa de prânz și de euforia plimbării – o dispoziție periculos de expansivă pentru cumpărăturile la Charvet.

Magazin de galanterie bărbătească având o vechime de peste 150 de ani, Charvet exercita asupra lui Sam o atracție irezistibilă pentru nota de excentricitate a cămășilor făcute la comandă. Era mai mult decât o chestiune de confort, stil și identitate; pur și simplu îi făcea plăcere să comande cămăși de la acest magazin. Mai era, de asemenea, și ritualul în sine – o parte esențială a întregului proces căutarea materialului potrivit, discuția degajată despre manșete, gulere și croială, fiind sigur că avea să primească *exact* ceea ce voia. Ca bonus mai era desigur și ambianța deosebită în care aveau loc toate aceste dezbateri.

Cele câteva raioane ale magazinului Charvet – pe care cu greu l-ar fi putui descrie cineva drept magazin – ocupau mai multe niveluri ale uneia dintre cele mai impunătoare clădiri din Paris: 28

Place Vendôme. Sam abia apucă să intre, că o siluetă care părea că plutește printre cravate, eșarfe și batiste bărbătești veni să-l întâmpine. Era Joseph, cel care-l inițiase pe Sam, cu câțiva ani în urmă, în tainele și plăcerile oferite de cusăturile simple și butonii din sidef autentici. Luară împreună micul ascensor ca să urce la raionul de materiale aflat la nivelul al doilea, iar acolo, printre mii de suluri de poplin, țesături din bumbac Sea Island, olandă, batist și mătase, Sam își petrecu tot restul după-amiezii. Duzina de cămăși pe care urma să o comande – la fel ca vinul – avea să fie marcată cu anul de fabricație, asemenea vinului, printr-o mică etichetă prinsă în cusătura interioară.

În timp ce se întorcea la hotel, gândurile lui se îndreptară spre bărbatul cu care trebuia să se întâlnească. Axel Schroeder fusese vreme de mulți ani unul dintre cei mai mari și mai prosperi spărgători ai lumii. Bijuterii, tablouri, obligațiuni la purtător, antichități: el furase – sau, așa cum prefera el sa spună, aranjase doar schimbarea proprietarului – de toate. Și nu pentru sine – se grăbea el să adauge, fiind un om simplu –, ci pentru clienții lui lacomi. Schroeder și Sam se cunoscuseră în timp ce se ocupau amândoi cu anumite aspecte diferite ale aceleiași lovituri. Între ei se născuse încă de atunci un soi de respect mutual și, din pură curtoazie profesională, fiecare se ținea departe de proiectele celuilalt. Schroeder deținea pașapoarte valide pentru trei țări diferite, iar Sam bănuia că amprentele lui digitale fuseseră schimbate de mai multe ori cu ajutorul chirurgiei estetice. Era un om precaut.

Sam îl găsi pe Schroeder la barul hotelului Montalembert, cu un pahar de șampanie în față. Suplu, bronzat ca un schior, îmbrăcat într-un costum gri-pal cu dungi fine și croiala ușor demodată, cu părul grizonant – deși destul de rar –, perfect aranjat și cu unghiile lustruite după o

manichiură recentă, bărbatul părea mai mult un magnat pensionat decât un veteran al lumii infracționale.

— Îmi pare bine să te revăd, pungaș bătrân ce ești! îl salută Sam în timp ce-și strângeau mâinile.

Schroeder zâmbi.

— Dragul meu băiat, zise el, nu e nevoie să mă flatezi. Le-a venit în sfârșit mintea la cap celor din Los Angeles și te-au dat afară? Făcu un semn chelnerului: Un pahar cu șampanie pentru prietenul meu, te rog. Și ai grijă să-l treci pe nota lui de plată.

Fiind un om atât de bine informat, Schroeder era conștient că Sam renunțase complet la vechile sale îndeletniciri ilegale, fiind acum de partea legii. Deloc surprinzător, acest lucru părea a stânjeni conversația lor. Pentru câteva minute, cei doi bărbați avură senzația că jucau pocher, schimbând tot felul de „politețuri" în timp ce Schroeder aștepta ca Sam să-și arate cărțile.

— Parcă nu ai fi tu, Axel, îi spuse Sam la un moment dat. Stăm de vorbă de mai bine de zece minute și nici măcar nu m-ai întrebat ce caut aici.

Schroeder sorbi din șampanie înainte să răspundă.

— Mă cunoști foarte bine, Sam. Nu mi-a plăcut niciodată să descos pe cineva. Curiozitatea poate fi extrem de periculoasă. Își scoase o batistă de mătase din buzunarul de la piept și își tamponă buzele. Dar, din moment ce ai adus vorba, ce te aduce la Paris? Vrei să faci cumpărături? Vreo fată? O masă decentă după atâția cheeseburgeri?

Sam îl puse la curent pe Schroeder cu detaliile jafului, urmărindu-l cu mare atenție și încercând să surprindă orice schimbare de expresie a acestuia, dar nu sesiză nimic deosebit.

Bătrânul rămase tăcut, încuviințând din cap la răstimpuri, iar pe fața lui nu se putea citi nimic. Atunci când Sam încercă să afle ce știa de fapt

Schroeder, până și la cele mai ocolite întrebări, bărbatul dădu zâmbind răspunsuri evazive.

O jumătate de oră frustrantă se scurse, făcându-l pe Sam să-și piardă răbdarea. În timp ce se ridicau de la masă, mai făcu o ultimă încercare.

— Axel, ce naiba, ne cunoaștem de multă vreme. Poți avea încredere în mine, nu te-aș putea implica în asta. Cine te-a angajat?

Figura nedumerită a lui Schroeder era un tablou viu al inocenței. Se încruntă și clatină ferm din cap.

— Dragul meu băiat, crede-mă, nu știu despre ce vorbești.

— Tu spui întotdeauna același lucru.

— Da, întotdeauna. Rânji și-l bătu pe Sam cu palma pe umăr, apoi continuă: Dar îți promit că, de dragul vremurilor trecute, am să fac niște cercetări. Te voi anunța dacă aflu ceva.

Sam îl urmări cu privirea pe fereastră până când bărbatul se urcă pe bancheta din spate a unui Mercedes care îl aștepta lângă trotuar. În timp ce mașina se îndepărta, Sam observă că Schroeder stătea cu telefonul lipit de ureche. Să se fi prefăcut bătrânul escroc că nu știa nimic? Sau se prefăcea că știe mai mult decât era pregătit să dezvăluie? Își propuse să se gândească la acest lucru în timpul cinei.

Ca un ultim răsfăț al zilei sale libere, Sam hotărî să meargă la Cigale Recamier pentru o cină deloc târzie, și avea de gând să ia masa singur. Aceasta era încă una dintre micile sale plăceri, care putea fi rezumată printr-o singură expresie pe care o auzise prima dată în timpul cursului său de enologie de la Suze-la-Rousse. Această expresie îi aparținea magnatului Nubar Gulbenkian, a cărui convingere fermă era că numărul ideal pentru o cină era doi: „Doar eu și somelierul”. („Somelierul” era varianta lui Sam. Gulbenkian specificase de fapt „ospătarul-șef”.)

În lumea de astăzi, printre oameni atât de sociabili, o cină solitară este interpretată eronat. Cel care ia singur cina ar putea ajunge chiar să fie compătimit din moment ce opinia generală este că nimeni nu ar alege să stea singur la masă într-un restaurant aglomerat. Și totuși, pentru toți cei care se simt mai bine singuri, sunt încă multe de spus despre o masă de o singură persoană. Fără a fi distras de compania altei persoane, solitarul poate acorda mâncărurilor și vinului toată atenția pe care o merită. Trasul cu urechea este adesea răsplătit cu frânturi din fascinantele conversații de la mesele vecine. Și, desigur, un fin observator se poate bucura de show-ul gratuit oferit de ceilalți clienți ai restaurantului, o adevărată ispită pentru orice persoană amuzată și intrigată de varietatea reacțiilor umane.

Cigale Récamier, aflat la cinci minute distanță de hotel, era unul dintre obiectivele sale preferate. Ascuns într-o fundătură a străzii Rue de Sèvres, restaurantul întrunea toate calitățile unui local de excepție. Era simplu, fără pretenții, și avea personal de înaltă clasă. Chelnerii păreau că lucraseră o viață acolo; își îndeplineau impecabil toate îndatoririle și știau pe de rost lista de vinuri. Clientela era o combinație interesantă – printre clienții obișnuiți ai restaurantului, Sam văzuse de multe ori miniștri, tenismeni de talie internațională și actori. Și mai erau și sufleurile senzaționale, fine și pufoase, savuroase și dulci. Dacă preferai sufleurile, aici puteai alege un meniu bazat numai pe acest fel de mâncare.

Sam fu condus la o masă mică, în dreptul unui stâlp gros care ocupa toată partea centrală a încăperii. Așezându-se cu spatele la stâlp, constată că avea în față un rând de mese dispuse de-a lungul unui perete acoperit în întregime de o oglindă. În acest fel, îi putea vedea atât pe cei de la mesele din față, cât și pe cei care treceau prin

spatele lui. Un loc perfect pentru o persoană care adora restaurantele.

Chelnerul îi aduse un pahar de Chablis și meniul și îi arătă tabla pe care erau trecute specialitățile zilei. Sam alese cotlete de miel – simple, ușoare, trandafirii, preparate perfect –, urmate de puțină brânză și sufleu de caramel. Lăsă alegerea vinului la latitudinea chelnerului, știind că se afla pe mâini bune. Cu un oftat de satisfacție, se rezemă de spătarul scaunului în timp ce gândurile lui se întoarseră la ultima cină pe care o luase înainte de a pleca din Los Angeles.

Fusese una dintre întâlnirile sale regulate cu Bookman. Se hotărâseră să încerce un restaurant rafinat destul de extravagant din Santa Monica, un templu dedicat extremelor bucătăriei multiculturale și celor mai îndrăznețe experimente culinare.

Acel restaurant era, conform unei cronici senzaționale, un adevărat laborator gastronomic. Criticii știau probabil mai bine de ce susțineau acest lucru. Existau multe feluri miniaturale – unele erau prezentate pe vârful unei linguriță, iar altele erau aduse la masă într-o pipetă din sticlă. Sosurile erau servite cu seringa, iar mesenii erau instruiți în mod special de către un chelner foarte afectat cum să consume fiecare fel de mâncare. În vreme ce treceau de la o bijuterie gastronomică la alta, Bookman devenea din ce în ce mai morocănos. La un moment dat, ceruse pâine, doar ca să afle că bucătarul-șef nu era de acord ca mâncarea gătită de el să fie servită cu pâine. Bookman își pierduse în cele din urmă răbdarea atunci când chelnerul începuse să le prezinte extaziat *le dessert du jour,* care nu era altceva decât înghețată de ouă cu șuncă. Asta fusese pentru amândoi „cireașa de pe tort”. Plecaseră imediat de la masă ca să caute ceva de mâncare în altă parte.

Mesele din jurul lui Sam începeau să se ocupe. Cuplul de la masa din fața lui îi atrase atenția. Cei

doi stăteau foarte aproape unul de celălalt. Bărbatul, un tip între două vârste, îmbrăcat cu gust, părea să fie bine cunoscut de chelneri. Cea care-l însoțea era o fată superbă de vreo optsprezece ani, care semăna foarte mult cu actrița Jeanne Moreau în tinerețe. Aceasta asculta cu mare atenție ce-i șoptea bărbatul. Stăteau aproape lipiți, împărțind același meniu. Trecură câteva minute bune până ca Sam să-și dea seama că se holba pur și simplu la cei doi.

— *Elle este mignonne, eh?* îi spuse chelnerul lui Sam atunci când sosi cu cotletele de miel, făcând un semn sugestiv în direcția fetei.

Sam încuviință din cap, iar chelnerul coborî vocea.

— Domnul este un vechi client al nostru, iar domnișoara e fiica lui. O învață cum să cineze cu un bărbat.

„Asta doar în Franța, își spuse Sam. Doar în Franța."

Ceva mai târziu, în drum spre hotel, în timp ce se plimba pe niște străzi lăturalnice, Sam rememoră toate activitățile acelei zile libere. De la Manet și Monet până la cotlete de miel și memorabilul sufleu de caramel, ziua fusese un adevărat voiaj al redescoperirii Parisului amestecat cu accese frecvente de nostalgie. Chiar dacă frunzele copacilor lipseau din decor, Parisul era fermecător. Parizienii, care păreau a fi în pericol să-și piardă reputația din cauza aroganței și a nepăsării lor, fuseseră amabili. Muzicalitatea limbii franceze vorbite în preajma lui, aroma îmbietoare de pâine caldă de la brutării, sclipirea metalică a Senei – toate acestea erau la fel cum și le amintea el. Și totuși, într-un fel, i se părea diferit. Parisul are adesea acest efect asupra turiștilor care-l vizitează.

Avusese parte de o zi pe cinste. Obosit, dar foarte mulțumit de modul în care își petrecuse timpul liber, Sam se scufundă într-o cadă cu apă

caldă, ca să elimine din organism efectele decalajului orar, apoi adormi bușteан.

Capitolul 8

În ziua următoare, în timpul unui scurt zbor spre Bordeaux, Sam trecu în revistă diferențele dintre un avion plin cu francezi și unul plin cu americani. După ce se instală în scaunul său, i se păru că nivelul de zgomot din cabina avionului era neobișnuit de scăzut. Conversațiile se desfășurau în surdină, acest lucru reflectând neplăcerea francezilor de a fi ascultați. Pasagerii erau mai mici și mai bruneți; doar câțiva erau blonzi – de ambele sexe. Constată, de asemenea, că pasagerii aveau mai puține iPod-uri și mai multe cărți. Spre deosebire de americani, francezii nu erau dependenți de apa îmbuteliată (cu toate că era posibil ca, din motive de sănătate majoritatea lor provenind din regiunea Bordeaux, să se limiteze la vin). În plus, niciunul nu avea vreo gustare în față. Din punctul de vedere al stilului vestimentar, pasagerii erau îmbrăcați destul de variat; unii aveau ținută de birou, iar alții păreau să meargă la vânătoare de păsări. Aceștia purtau costume office pe sub jachetele lungi de vânătoare de culoarea mușchiului verde, așa încât Sam nu s-ar fi mirat deloc să vadă vreun cap de fazan mort ieșind din buzunarele mari ale acestora. Părul bărbaților era ceva mai lung și mirosul de aftershave mai puternic, dar niciunul nu purta cercei bărbătești sau șapcă de baseball. În general, aspectul lor era mult mai formal.

Și totuși, existau multiple similitudini între francezul de rând și prietenul său american de peste Ocean. Odată ce avionul ajunse la terminalul „Sosiri”, două sute de telefoane mobile își făcură apariția ca la o comandă, astfel că pasagerii puteau să-și sune în voie nevestele, amantele, iubitele, secretarele și colegii de serviciu, ca să le spună că și de această dată pilotul reușise să-i aducă în siguranță la sol, sfidând moartea. Sam, adept al

teoriei conform căreia 90 la sută dintre apelurile telefonice nici măcar nu erau necesare, era fericit să își aștepte în liniște bagajul, ca un mut printre guralivi.

Se uită după madame Costes, persoana lui de contact, cercetând din priviri mulțimea din zona terminalului „Sosiri". Într-un târziu, o femeie îi atrase atenția. Aceasta ținea în mână, la nivelul taliei, o bucată de carton pe care era scris numele lui. Femeia părea stânjenită de faptul că putea fi văzută așteptând un străin la aeroport. Sam se îndreptă spre ea ca să se prezinte.

Madame Costes era o surpriză extrem de plăcută, diferită complet de matroana respectabilă și masivă cu o ușoară mustață și platfus pe care și-o imaginase Sam. Era suplă, avea vreo treizeci și cinci de ani și purta un pulover simplu, pantaloni largi și o eșarfă de mătase înfășurată lejer în jurul gâtului. Ochelarii ei de soare erau ridicați pe frunte, încadrând un păr blond-roșcat. Chipul ei, de tipul celor din revistele mondene, era prelung și delicat. Pe scurt, era primul exemplu de *bon chic bon genre*[10] de până atunci. În călătoria sa anterioară la Paris, Sam auzise des această expresie – abreviată de obicei BCBG – care era folosită pentru a descrie persoanele stilate aparținând unei anumite clase sociale – persoane foarte elegante și conservatoare, devotate brandului Hermès[11].

Sam îi strânse mâna și-i spuse zâmbind:

— Vă mulțumesc că m-ați așteptat. Sper că asta nu v-a stricat după-amiaza.

— Sigur că nu. E bine să mai pleci din când în când de la birou. Bun venit în Bordeaux, domnule Levitt!

— Te rog, spune-mi Sam.

Femeia își înclină capul într-o parte și ridică din sprâncene, ca și cum ar fi fost luată prin surprindere de atitudinea familiară a bărbatului. Era american, ce naiba!

— Eu sunt Sophie. Vino, sunt cu mașina.

În timp ce-l conducea spre ieșirea din terminal, Sophie începu să-și caute cheile în adâncimile genții enorme din piele, care semăna, atât la culoare, cât și la textură, cu o șa uzată. Sam se aștepta ca mașina ei să fie un model standard franțuzesc: mică, rapidă și teribil de incomodă pentru oricare american cu picioare lungi. În schimb, ea se opri în dreptul unui Range Rover verde-închis, stropit de noroi. Sophie scoase un sunet dezaprobator.

— Te rog să scuzi aspectul mașinii, zise ea. Am fost ieri la țară. Este noroi peste tot.

Sam zâmbi satisfăcut.

— Dacă erai pe o autostradă în LA, poliția rutieră te-ar fi somat să tragi pe dreapta pentru că circuli cu un vehicul care nu respectă condițiile de igienă impuse.

— *Ah bon?* M-ar fi somat să trag pe dreapta?

— A fost doar o glumă.

Sam se lăsă pe spătarul scaunului în timp ce Sophie porni rapid motorul și țâșni cu precizie printre mașinile din trafic. Mâinile ei încleștate pe volan erau la fel de BCBG ca și restul trupului: unghiile îi erau lustruite, dar naturale, tăiate scurt, iar pe degetul mic avea un mic inel din aur cu sigiliu – atât de vechi, încât blazonul familiei abia se mai putea distinge. În jurul încheieturii avea un ceas vintage Cartier de formă pătrată, cu o curea din piele de crocodil.

— Am făcut o rezervare la hotelul Splendide, îi spuse Sophie. Se află în partea veche a orașului, lângă Maison du Vin. Sper să-ți placă. Pentru mine e destul de greu să aleg, având în vedere că locuiesc aici. Nu merg niciodată la hotel.

— Locuiești de mult în Bordeaux?

— M-am născut în Pauillac, la vreo cincizeci de kilometri de Bordeaux. Așadar, sunt o *fille du coin,* adică o fată de prin partea locului.

— Și limba engleză? Nu-mi spune că ai învățat-o la Pauillac.

— Cu mulți ani în urmă am petrecut ceva timp în Londra, în acele vremuri trebuia să vorbești în engleză, nu aveai încotro; nimeni nu vorbea în franceză. În schimb, Londra este astăzi aproape ca *une ville française.* Mai mult de trei sute de mii de francezi trăiesc acolo, susținând că le este mai ușor să-și conducă afacerile din capitala britanică. Sophie se aplecă peste volan, adăugând fermă: Gata cu întrebările. Acum trebuie să mă concentrez.

Sophie își croi drum cu oarecare dificultate prin rețeaua de străduțe întortocheate cu sens unic și opri în cele din urmă în fața hotelului – o clădire datând din secolul al XVIII-lea, cu o fațadă pompoasă și un aer de noblețe aparte.

— *Voilà,* spuse ea. Trebuie să mă întorc la birou, dar ne putem vedea ceva mai târziu, la cină, dacă îți face plăcere.

Sam încuviință din cap afișând un zâmbet.

— Mi-ar place.

În timp ce o aștepta pe Sophie în holul hotelului – cunoscut, conform broșurii de prezentare a unui hotel, drept *salon bourgeois „cosy”* –, Sam se simțea ușurat, dar și încurajat în același timp la gândul primei sale întâlniri cu Sophie Costes. Era scandalos – și recunoștea în sinea lui acest lucru –, dar se simțea mult mai bine când lucra cu femei frumoase. Și se bucura că Sophie se născuse și crescuse pe acele meleaguri, fiind o autentică bordeleză. Din tot ceea ce citise despre societatea din Bordeaux își amintea că exista un păienjeniș de legături de familie, dușmănii și alianțe care se întrețeseau de mai bine de două secole. Pentru Sam, un ghid care făcea parte din această lume era neprețuit.

Sunetul tocurilor înalte pe pardoseală anunța sosirea lui Sophie. Aceasta se schimbase pentru

cină. O mică rochie neagră, *naturellement.* Două șiraguri de perle. Un șal negru din cașmir. Un parfum interesant. Sam își aranjă nodul de la cravată.

— Mă bucur că m-am îmbrăcat în costum, remarcă el.

Sophie izbucni în râs.

— Dar ce poartă bărbații din Los Angeles de obicei atunci când ies la cină?

— Oh, poartă blugi de cinci sute de dolari, cizme de cowboy din piele de șarpe, tricouri Armani și jachete de mătase, șepci de baseball marca Louis Vuitton – înțelegi tu, haine pentru neciopliți, mai de la țară. Dar categoric, nu poartă perle. Bărbații adevărați nu poartă perle.

După toate indiciile, această ultimă informație confirmă primele impresii ale lui Sophie. Prin urmare, aceasta îi spuse:

— Cred că nu ești un bărbat prea serios.

— Mă străduiesc din răsputeri să nu fiu, admise Sam, dar pot fi foarte serios când e vorba de cină. Deci, unde mergem? Să chem un taxi?

— Putem merge pe jos. Restaurantul e chiar după colț. Localul e destul de mic, dar mâncarea e grozavă; la fel și lista de vinuri. Sophie se întoarse și-l privi pe Sam după ce porniră spre restaurant. Bănuiesc că îți place vinul, nu-i așa?

— Și încă cum. Dar ce credeai că voi comanda? Coca-Cola light? Ceai cu gheață?

Sophie păru să nu ia în seamă revolta lui și îi răspunse calmă:

— Cu americanii nu se știe niciodată.

Lui Sam restaurantul îi plăcu de la prima vedere. Interiorul era drăguț și nu prea mare – cam cât livingul lui de la Chateau Marmont cu un bar mic într-un capăt, oglinzi și fotografii-portret alb-negru pe pereți, mobilă simplă și fețe de masă din pânză groasă de un alb imaculat. O brunetă zâmbitoare veni în față ca să-i întâmpine. Sam află că femeia se numea Delphine și era soția

bucătarului-șef. Judecând după felul în care se sărutară pe obraz cele două femei, Sam înțelese că Sophie era o clientă fidelă a restaurantului. Delphine îi conduse la o masă din colț și le recomandă un pahar de șampanie în timp ce aveau să studieze meniul, apoi plecă valvârtej spre bucătărie.

— Acesta este exact genul meu de local, zise Sam în timp ce privea în jur. Grozavă alegere. Făcu apoi un semn din cap spre peretele din fața lor. Spune-mi, te rog, cine sunt cei din fotografii?

— Sunt viticultori, prieteni de-ai lui Olivier, bucătarul-șef. Produsele lor sunt pe lista de vinuri a restaurantului. Sper să nu fii prea dezamăgit dacă nu vei găsi nimic din California.

Delphine sosi cu paharele de șampanie și meniurile. Sam ridică paharul.

— Îți mulțumesc pentru că ai acceptat să mă ajuți. Datorită ție ancheta va fi mult mai plăcută.

Sophie înclină grațios capul.

— Va trebui să mă pui la curent cu detaliile. Dar nu înainte de a alege meniul.

Îl urmări surprinsă pe Sam care începu să studieze lista de vinuri.

— Ești la fel ca bunicul meu, spuse ea. Întotdeauna alegea mai întâi vinul, apoi mâncarea.

— Inteligent om, remarcă Sam fără să-și ia ochii de pe foi. Ei bine, asta trebuie să fie noaptea mea norocoasă. Iată ce am descoperit – un vin Lynch-Bages din ’85. Cum am putea să ignorăm un asemenea vin? Este chiar din orașul tău natal, îi zâmbi lui Sophie. Spune-mi, te rog, ce fel de mâncare ar fi comandat bunicul tău ca să meargă bine cu vinul acesta?

Sophie închise meniul.

— Piept de rață rosé, fără îndoială. Poate niște stridii, pentru început, cu încă un pahar de șampanie?

Sam o privi în timp ce închidea lista de vinuri, amintindu-și de cinele din LA în compania unor

fete pentru care plăcerile gastronomice se reduceau la doi creveți și salată verde. Era o adevărată plăcere să ia cina cu o femeie care aprecia mâncarea bună.

Delphine luă comanda și reveni în câteva minute aducând vinul și un decantor. Îi prezentă lui Sam mai întâi sticla, bărbatul încuviință cu un semn din cap, apoi desfăcu țipla și scoase dopul de plută – un dop extrem de lung, umed și închis la culoare –, îl apropie de nas, șterse gâtul sticlei și decantă vinul.

— Ce părere au cei din Bordeaux despre dopurile și capacele cu șurub pentru sticlele de vin?

În ciuda avantajelor practice, Sam detesta ideea ca un vin minunat să sufere o asemenea insultă.

Sophie se cutremură.

— Înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Mai sunt și aici unii care folosesc acest tip de dopuri. Dar cei mai mulți dintre noi respectă tradiția. Cred că va mai trece mult timp până ce vom îmbutelia vinul de Bordeaux în sticle de limonadă.

— Mă bucur să aud asta. Bănuiesc că sunt un susținător ardent al dopurilor de plută. Sam băgă mâna în buzunar și scoase un carnețel pe care făcuse niște însemnări. Ești de acord să discutam puțin despre cazul meu înainte de stridii? Nu știu ce anume ți-au spus cei de la biroul din Paris.

Sophie ascultă cu atenție detaliile jafului și informațiile în legătură cu ancheta fără rezultate care îl determinase să vină la Bordeaux. Sam era pe cale să sugereze un plan de acțiune când sosiră stridiile – două duzini, cu un miros plăcut de apă de mare – servite cu felii subțiri de pâine neagră și încă un pahar de șampanie.

Sophie scoase prima stridie din cochilie și o ținu o clipă în gură înainte să o înghită. Apoi ridică cochilia, își dădu capul pe spate, lăsând la vedere linia delicată a gâtului, și sorbi sucul. Sam găsi tulburător spectacolul.

Sophie băgă de seamă că era privită intens, așa că-i atrase atenția:

— Mă fixezi.

— Îți admiram tehnica, răspunse Sam. Eu nu aș putea face asta fără să-mi murdăresc bărbia.

Sophie mai luă o stridie.

— E foarte simplu, spuse ea. Ca să poți sorbi sucul, trebuie să ții buzele așa. Își țuguie buzele și le deschise ușor până ce luară forma literei „O". Aduci apoi cochilia deasupra, astfel încât să-ți atingă buza superioară. Lași capul pe spate, sorbi ușor și… *voilà.* Niciun pic de suc pe bărbie. Acum încearcă și tu.

Sam se conformă. Încercă o dată, de două ori și abia la cea de-a patra încercare Sophie declară că se putea descurca fără probleme cu stridiile.

Acest răgaz educațional o încurajase să se relaxeze, astfel că deveni ceva mai curioasă și îndrăzni să-l întrebe pe Sam unde învățase atât de multe despre Bordeaux încât să recunoască un vin prețios de pe lista de vinuri. Mai departe, conversația se legă fără probleme și continuă netulburată, așa că, până ce sosi rața, ei discutară însuflețiți, simțindu-se cât se poate de bine unul în compania celuilalt.

Sam respectă cu sfințenie ritualul degustării vinului, conștient că era privit cu ochi de expert. Pentru început, ridică paharul în lumină, ca să-i studieze culoarea, apoi îl roti ușor. Apropie paharul de nas și inspiră scurt; și nu o dată, nici de două ori, ci de trei ori. Sorbi din pahar și așteptă câteva secunde înainte să înghită. O privi pe Sophie și bătu ușurel marginea paharului său.

— O adevărată poezie într-o sticlă, rosti cu voce scăzută, pe un ton solemn. Robust, dar elegant. O vagă aromă lemnoasă și… ce să fie asta? Detectez oare o notă de tutun? Minunat construit, cu un final foarte lung. Vocea lui reveni la normal. Cum mă descurc până acum?

— *Pas mal,* răspunse Sophie. Mult mai bine decât cu stridiile.

Mâncară și băură pe îndelete, iar Sophie îi relată lui Sam una dintre povestirile ei favorite, care, din întâmplare, avea drept cadru un restaurant din America. Clienții comandaseră o sticlă de vin Pétrus din ’82, evaluată la șase mii de dolari, pe care o consumară cu adânc respect și încântare. Mai comandară încă o sticlă de vin, pentru alți șase mii de dolari. Dar aceasta avea un alt gust, total diferit de prima, așa că fu refuzată. Proprietarul restaurantului, înarmat bineînțeles cu scuzele de rigoare, le aduse o a treia sticlă de Pétrus din ’82. Din fericire, aceasta se întâmplă să fie la fel de bună ca prima.

După ce mesenii plecară în cele din urmă, patronul restaurantului, foarte nedumerit, duse cele trei sticle unui expert pentru a fi examinate. Acesta identifică imediat problema cu cea de-a doua sticlă. Spre deosebire de celelalte două, era autentică.

— Înțeleg foarte bine de ce îți place povestea asta, îi spuse Sam. Pentru că arată cât de proști pot fi americanii în materie de vin. O amenință cu degetul. Vreau să-ți spun doar două cuvinte: Robert Parker[12].

Ea clătina din cap înainte ca el să termine.

— Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. Asta se putea întâmpla la fel de bine și la noi în Franța. Trebuie să fi auzit de degustările pe nevăzute de aici în cadrul cărora degustătorii încurcă un vin alb ținut la temperatura camerei cu unul roșu. Nu, este o poveste bună, pentru că evidențiază anumite lucruri. Sophie luă paharul de pe masă și-l cuprinse cu ambele mâini, spunând: Nu există de fapt boltă palatină perfectă.

Sam nu era prea convins de acest lucru, dar lăsă baltă subiectul. Văzu că mai era vin în sticlă, destul pentru a umple încă două pahare, și simțea nevoia să-i acorde atenția cuvenită.

— Ei bine, doamnă profesoară, ce spui de un pic de brânză?

Sophie se aplecă puțin în față, zâmbind.

— Am un singur cuvânt pentru tine, zise ea amenințându-l în glumă cu degetul. Camembert.

Și Camembert comandară, delicat și sărat, pentru că amândoi deciseră că era singura delicatesă potrivită pentru finalul cinei.

După ce se despărțiră, Sam se trezi urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta. O femeie foarte atrăgătoare, își spuse el. În noaptea aceea visă că o învăța pe Elena cum să mănânce stridii *à la française.*

Sophie rămase la rândul ei cu amintiri plăcute de la prima ei întâlnire cu Sam. Bărbatul era o companie agreabilă, părea un bun cunoscător în materie de vinuri și aerul lui onest nu era chiar neatrăgător. În plus, avea niște dinți minunați, ca toți americanii. Existau toate șansele ca acea colaborare să nu fie deloc plictisitoare.

Capitolul 9

Pentru Sam, următoarele zile se dovediră plăcute, instructive și din ce în ce mai frustrante. Mulțumită relațiilor lui Sophie, ei avură acces la toate podgoriile de pe domeniile din zonă, inclusiv la cele care nu primeau de obicei vizitatori. Tot datorită lui Sophie, administratorii proprietăților și proprietarii cramelor făcură tot posibilul ca să le fie de ajutor. Domeniu după domeniu – de la magnificul Lafite Rothschild până la Pétrus, care era ceva mai mic –, cei doi anchetatori avură parte de o primire călduroasă. Povestea lor fu ascultată cu mare atenție. Li se răspunse la toate întrebările și, ocazional, li se oferi câte un pahar de nectar. Dar Sam trebuia să admită că vizitele, chiar dacă contribuiau la îmbogățirea cunoștințelor sale despre vin, nu reprezentau niciun progres real pentru cazul său. Era un bilanț dezolant: două zile, șase domenii și șase fundături.

În seara zilei următoare, epuizați și descumpăniți, Sam și Sophie căutară consolare în barul hotelului. Comandară și li se aduse șampanie, acel elixir reconfortant.

— Ei bine, cred că asta e, spuse Sam ridicând paharul. Îmi pare nespus de rău că ți-ai irosit timpul cu mine. Îți mulțumesc pentru ajutor. Ai fost minunată!

Sophie ridică dintre umeri.

— Cel puțin le vei putea spune celor din LA că ai vizitat unele din cele mai vestite domenii viticole din lume. Îi zâmbi. Versiunea noastră mai redusă a zonei Napa Valley.

Telefonul ei mobil începu să sune. Îl privi, se încruntă, oftă, își lăsă pe masă paharul de șampanie, apoi îi spuse:

— E avocatul meu. Te rog să mă scuzi.

Se ridică de la masă, apoi se îndepărtă ca să vorbească la telefon.

Sam observase acest tip de comportament încă de la prima sa vizită în Franța și nu putea înțelege dacă se datora bunelor maniere sau era doar un mod de a evita urechile indiscrete. Oricum, era sigur că francezii încercau pe cât posibil să nu vorbească la telefon în prezența altora, preferând să se retragă cu discreție într-un loc în care să nu poată fi auziți. Era un obicei foarte civilizat, iar Sam considera că și compatrioții săi ar fi trebuit să-l adopte.

În timp ce aștepta ca Sophie să revină la masă, începu să citească însemnările pe care și le făcuse în urma vizitelor la podgorii. Își notase toți clienții obișnuiți ai acestora, precum și marii cumpărători – proprietari ai unor crame importante cu însemnate colecții de vinuri. În mare parte, răspunsurile primite nu erau deloc surprinzătoare: Ducasse, Bocuse, Taillevent, Palatul Élysée, Tour d'Argent, una sau două bănci private, vreo șase miliardari (ale căror nume, desigur, nu fuseseră dezvăluite). Cu alte cuvinte, suspecții obișnuiți.

Sam își studia concentrat notițele și, în timp ce citea, o altă întrebare îi veni în minte, o întrebare la care nici nu se gândise până atunci. Cu asta își frământa mintea până ce Sophie se întoarse din nou la masă. Se aplecă spre ea, la fel de mulțumit ca un câine care tocmai dezgropase un os uitat de mult.

— Mai ții minte vechile filme polițiste franțuzești?

Sophie îl privi nedumerită.

— Știi tu, când detectivul își amintește ceva care i-a scăpat.

Sophie îl privea la fel de uimită.

— Iată un astfel de moment al revelației. Se lovi cu palma peste frunte, exclamând: Drace! Cum de nu mi-am dat seama?

Sam afișă un zâmbet larg.

— Drace? repetă Sophie, fără să înțeleagă nimic. Ce înseamnă asta și de ce te pocnești peste

frunte? Te simți bine?

— Scuze. Da, sunt bine. Dar mi-a trecut ceva prin cap. Poate că am făcut o greșeală. Poate că ar fi trebuit să întrebăm dacă cineva *a încercat* să cumpere acele vinuri deosebite și a fost dezamăgit, pentru că toate fuseseră deja vândute. Poate că există vreun entuziast obsedat de vinuri pe undeva, unul la fel ca individul acela care voia să-și umple crama cu vinuri Latour vechi de o sută cincizeci de ani, cineva să își întregească degrabă colecția de vinuri. Ăsta poate fi considerat un motiv, nu-i așa?

Toată fața lui Sam era un semn de întrebare plin de speranță. Sophie își strânse buzele și încuviință încetișor din cap.

— Este posibil, confirmă ea, și oricum nu mai avem altă ipoteză.

„În plus, își spuse ea, asta este mult mai amuzant decât să stai toată ziua în spatele unui birou ocupându-te de solicitările vreunui viticultor pentru daune în caz de îngheț."

— Ei bine, ce ai de gând să faci? Vrei să vizităm din nou domeniile viticole? Bănuiesc că ar fi mai practic decât la telefon.

— O să vizităm din nou toate domeniile. Pe lumină și cât mai devreme, mâine-dimineață la prima oră.

Sophie se uită la ceas, se încruntă și își ridică geanta.

— Am să întârzii la ședință, iar avocatul meu mă taxează la minut. Deci, pe mâine – trec să te iau pe la 10?

— Asta înseamnă la prima oră pentru tine?

— Sam. Suntem în Franța.

Sam se trezi devreme. Cu o noapte în urmă avusese anumite îndoieli și își făcuse griji că avea să irosească din nou timpul lui Sophie cu cercetări inutile. Dar somnul reuși să-i redea optimismul, iar soarele strălucea deja pe cer. Un semn bun. Decise să iasă în oraș pentru micul dejun. Găsi o cafenea

aglomerată vizavi de Grand Théâtre, se așeză la o masă și ceru o *café crème* și ziarul *Herald Tribune.* Titlurile ediției nu reușiră să-i strice dispoziția.

Ca întotdeauna, tot felul de evenimente de pe tot cuprinsul lumii. Mai multe incendii în sudul Californiei, un car inutil de insulte în lumea politică a Washingtonului, o alertă despre stratul tot mai gros de smog din China, informații despre mișcările din Orientul Mijlociu, declarațiile bombastice ale Rusiei, starea de panică și disperare din Europa, precum și prevestirile sumbre de pe Wall Street. Printre aceste articole pesimiste – o adevărată litanie de nenorociri – erau tot felul de reclame pentru ceasuri și poșete, una mai ostentativă decât alta, lucru care amintea probabil cititorilor că, oricât de proaste ar fi fost știrile, acestea nu puteau tempera nevoia umană de a face cumpărături.

Sam lăsă deoparte ziarul și se uită în jur. Ceilalți clienți păreau ciudat de veseli și bine dispuși. Aceștia își mâncau tartinele și sorbeau din cafele. După figurile lor proaspete, matinale, pe care rigorile acelei zile nu lăsaseră încă vreo urmă, ei nu păreau să-și dea seama că, potrivit știrilor dimineții, sfârșitul lumii s-ar fi putut produce chiar înainte de prânz.

Mai comandă o *café crème* și începu să scrie o listă cu vinurile și anii de producție care îl interesau: Lafite din ’53, Latour din ’61, Pétrus din ’70, Yquem din ’75, Figeac din ’82 și Margaux din ’83.

„Ce listă!” își spuse el. Sam nu se putea abține, dar era sigur că Danny Roth nu merita și nici nu știa să aprecieze asemenea comori. Pentru Roth, acestea reprezentau doar un statut „îmbuteliat”, și încă nu prea satisfăcător întrucât nu le putea expune pe perete pentru a fi văzute de toată lumea. Ce ar fi făcut el cu banii de pe asigurare, se întrebă Sam, dacă vinul nu avea să fie găsit niciodată? Țârâitul telefonului mobil îi întrerupse șirul

gândurilor. Era Sophie, care voia să-i spună că se afla la hotel, deși nu era încă ora 10. Venise la prima oră, așa cum stabiliseră cu o zi înainte.

Dar unde era el? De obicei dormeau până târziu în California?

Sam se întoarse repede la hotel și o găsi așteptându-l în hol. Sophie era foarte binedispusă – zâmbea, ridicând mâna ca să-i arate cât era ceasul, încântată că ajunsese înaintea lui.

În dimineața aceea era îmbrăcată de parcă ar fi venit călare: pantaloni mulați, de echitație băgați în niște cizme din piele moale, o jachetă din tweed și o eșarfă de mătase cu un imprimeu discret, reprezentând niște potcoave (marca Hermès, cu siguranță), înfășurată în jurul gâtului. Stilul ecvestru, aspect desăvârșit. Sam se întrebă dacă nu ar fi trebuit să necheze ușurel în timp ce o măsura din cap până-n picioare plin de admirație. Nu prea vedeai așa ceva în LA.

— Grozav costum, spuse el. Păcat că ai uitat pintenii. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Te simți norocoasă astăzi?

— Desigur, zise ea. *Très optimiste.* Astăzi o să aflăm ceva, sunt sigură. Ai să vezi. Îl luă de braț în timp ce se îndreptau spre mașină. Ce zici, începem cu Lafite?

În timpul călătoriei cu mașina din Bordeaux spre Médoc, Sophie îi explică motivele optimismului său. După ce se despărțise de Sam cu o seară în urmă, ea se întâlnise cu avocatul ei care o anunțase că după trei ani de certuri și tatonări cu fostul ei soț se ajunsese în sfârșit la o înțelegere și că avea să fie în cel mai scurt timp o femeie liberă. Căzuseră de acord asupra detaliilor partajului. Fostul ei soț voia să păstreze ambarcațiunea pe care o folosea pentru transport de persoane în Saint-Barth. Sophie putea păstra în schimb apartamentul din Bordeaux. Era posibil chiar să rămână prieteni. Sau poate nu. El îi făcuse necazuri de la început, îi spusese Sophie.

Întotdeauna pleca undeva cu barca și de obicei sfârșea în brațele vreunei fete nepotrivite.

— Hmmm, făcu Sam. Pare un bărbat pe gustul meu.

Sophie izbucni în râs.

— Îți plac bărcile?

— Prefer fetele. Ele nu-mi provoacă rău de mare.

Sophie alesese un drum care delimita câmpia întinsă și imaculată acoperită cu rânduri perfecte de viță-de-vie, care dispăreau la orizont – în două părți egale. În stânga lor erau domenii, la dreapta – alte domenii: Léoville Barton, Latour, Pichon-Lalande, Lynch-Bages, Pontet-Canet. Sam avea senzația că străbăteau cu mașina o imensă listă de vinuri rare.

— Ai fost vreodată în ținutul vinurilor, în California? întrebă el.

— În Napa și Sonoma? Nu, niciodată. Poate că am s-o fac într-o zi. Seamănă vreun pic cu regiunea asta?

Sam își aminti dealurile maronii și aride, podgoriile vaste, cramele moderne și buticurile lor cu suvenire sau autobuzele pline cu vizitatori.

— Nu tocmai. Dar unele vinuri sunt destul de bune.

— Și știi de ce? Sophie nici măcar nu-l lăsă să răspundă, pentru că spuse tot ea: Pentru că aveți atâția francezi care produc vin acolo. Se uită la el și zâmbi. Sunt foarte *chauvine.* Pentru mine, vinul franțuzesc e de departe cel mai bun.

— Încearcă să-i spui asta unui italian.

— Italienii fac haine și pantofi. Și o brânza bună. Vinul lor…

Vocea ei se stinse și făcu un gest de lehamite cu mâna. În mod clar, nu existau șanse să discute cu ea despre asta. Încă o victorie, se gândi Sam, pentru complexul de superioritate al francezilor.

Lăsând în urmă centrul regiunii Pauillac, puteau vedea acum Château Lafite, pe un platou jos,

destul de departe de drum. Sophie opri Range Roverul și se întoarse spre Sam.

— O să punem o singură întrebare, nu-i așa? A încercat cineva anul trecut să cumpere vin din ’53 și a fost dezamăgit?

— Asta e, zise Sam. Mai există o speranță.

Orele treceau și, după ce tăiară de pe listă primele două domenii viticole vizitate, Sam se gândi că eșecul din ultimele zile avea să se repete. Cei întrebați încercaseră să-și aducă aminte, se încruntaseră, ridicaseră din umeri, dar – *désolé, mais non* – nu-și aminteau de niciun cumpărător insistent și dezamăgit.

Norocul li se schimbă însă la cea de-a treia oprire.

Administratorul proprietății, un localnic din Pauillac, apropiat al familiei lui Sophie, își aminti că în toamnă avusese un vizitator care se interesase strict de anumite vinuri și recolte; un domn destul de încăpățânat de altfel, care pur și simplu nu acceptase să primească un răspuns negativ. Acesta îi lăsase cartea sa de vizită rugându-l să-l contacteze dacă avea să obțină vreodată vinurile de care întrebase. Administratorul se scărpină în cap și începu să caute în sertarele biroului său. În cele din urmă, scoase dintr-unul o cutie veche de trabucuri în care păstra cărțile de vizită de care ar fi putut avea nevoie într-o bună zi. Le împrăștie pe birou și începu să caute printre ele – erau o mulțime de cărți de vizită: clienți din Anglia și America, jurnaliști de vinuri de pe tot cuprinsul lumii, un master chef, fabricanți de butoaie, somelieri –, un spectru impresionant de fonturi caligrafice pe niște bucăți albe din carton de cea mai bună calitate.

Degetele lui rătăciră un timp deasupra cărților de vizită înainte să se oprească.

— *Voilà,* zise el în timp ce scotea o carte de vizită dintre toate celelalte, *un monsieur très*

insistant.

Sophie și Sam se apropiară nerăbdători ca să poată citi numele:

Florian Vial
Enolog
Grupul de firme Reboul Palais du Pharo 13007 Marseille

În timp ce se deplasau cu mașina spre următorul domeniu – al patrulea din ziua aceea Sam o întrebă pe Sophie dacă știa ceva despre grupul de firme Reboul. Auzise vreodată de ei? Era cumva un angrosist de vinuri?

Sophie începu să râdă.

— Toată Franța a auzit de Grupul Reboul. Este peste tot, e implicat în orice. Sophie se încruntă în timp ce adăuga: Orice cu excepția vinului. Nu am auzit ca Reboul să facă afaceri cu vinuri. Am să-ți povestesc mai târziu despre asta, dar nu te entuziasma prea tare. Probabil că a fost doar o vizită întâmplătoare.

Dar poate că nu era chiar așa, pentru că aflară de la administratorii domeniilor Figeac și Margaux că monsieur Vial fusese acolo înaintea lor ca să întrebe de Figeac din ’82 și Margaux din ’83, și își lăsase cartea de vizită ca să poată fi contactat.

Sam îi spuse lui Sophie:

— De două ori același nume – ar putea fi o coincidență, dar de trei ori e dubios. Îți fac cinste cu cina dacă-mi spui tot ce știi despre Reboul.

Capitolul 10

Sam se considerase întotdeauna un adevărat aventurier în materie de gastronomie, gata să mănânce aproape orice avea în față: melci, picioare de broască, supă din aripioare de rechin, furnici în ciocolată, veveriță coaptă în lut – le încercase pe toate și le găsise interesante, dacă nu întotdeauna pe gustul său. Dar curajul îl părăsea de-a binelea când venea vorba de organe și măruntaie comestibile. Simpla menționare a unui preparat cu rinichi îl făcea să se cutremure.

Cazul lui era clasic: nu voia să încerce ceva ce știa cu siguranță că nu avea să-i placă și reușise să evite mulți ani – mai mulți decât își putea aminti – anumite rețete pregătite din măruntaie de orice fel. Acest lucru era însă pe cale să se schimbe.

Sophie insistase să meargă din nou la restaurantul lui Delphine pentru cină, iar după ce plecară de la hotel, în drum spre restaurant, Sophie îi explică și de ce. Era o zi de joi. Și, în fiecare zi de joi, Olivier – bucătarul-șef – prepara sublima sa rețetă *rognons de veau* – rinichi de vițel – gătiți în sos de Porto și serviți cu un piure de cartofi fin și pufos – o mâncare atât de savuroasă că ți se topea în gură. Acesta era, fără îndoială, felul ei favorit, cea mai grozavă rețetă din lume. Tocmai se pregătea să laude meritele sosului când observă lipsa unui răspuns entuziast din partea lui Sam și expresia îngrozită a acestuia.

Se opri și îl privi înțelegătoare.

— Ah, spuse ea, am uitat. Americanii nu mănâncă rinichi, nu-i așa?

Sophie îl urmărea amuzată pe Sam, care inspiră adânc.

— Nu suntem fani înverșunați ai acestui fel de mâncare. Cred că avem o problemă cu măruntaiele. Nu le-am încercat niciodată.

— Măruntaiele?

— Știi tu… organele interne. Stomacul și ficatul, și plămânii, și momițele, și pipota…

— …Și, bineînțeles, rinichii, completă Sophie privindu-l cu milă. Oare cum poate un bărbat să treacă prin viață fără să mănânce rinichi? Îl împunse cu arătătorul în umăr, spunându-i: Să facem un târg. Încearcă-i doar. Dacă nu o să-ți placă, poți comanda friptură și cartofi prăjiți și voi plăti eu cina. Ai încredere în mine.

Odată așezați la masă, Sam se întinse după lista de vinuri, când Sophie își ridică mâna, cu arătătorul mișcându-se înainte și înapoi, ca un metronom.

— *Mais non,* Sam. Cum poți alege un vin dacă vei mânca ceva ce nu ai mai gustat niciodată?

Sam abandonă lista și așteptă răbdător ca Sophie să studieze paginile acesteia mușcându-și concentrată buza de jos. Se întrebă dacă Sophie știa să gătească și, dacă știa, ce anume prefera să poarte în timp ce pregătea masa. O eșarfă de mătase pentru omletă? Perle la desert? Oare cei de la Hermès făceau șorțuri de bucătărie? Delphine îi întrerupse însă firul gândurilor venind cu paharele de șampanie. Cele două femei ținură în șoaptă o miniconferință care se sfârși cu un schimb de zâmbete și încuviințări din cap.

— *Bon,* zise Sophie. Pentru început, clătite *blini* cu caviar. Apoi rinichii de vițel, cu un excepțional Pomerol, recolta 2002, Château l'Evangile. Ești de acord?

— Nu contrazic niciodată o femeie frumoasă care știe atât de multe despre rinichi.

Ciocniră paharele, iar Sophie începu să-i povestească lui Sam tot ce știa în legătură cu Grupul Reboul.

— Britanicii îl au pe Branson[13], zise ea. Italienii îl au pe Berlusconi. Ei bine, francezii îl au pe Francis Reboul-Sissou, cum îi spun prietenii și jurnaliștii fideli, care au scris despre afacerile acestuia de mai bine de patruzeci de ani. El a

devenit o instituție națională, continuă ea, sau, conform unora, o adevărată comoară națională, o personalitate distinctă, extravagantă, un băiat din Marsilia bine intenționat, care a savurat din plin fiecare secundă din succesul său. Îi plăcea publicitatea. Într-adevăr, criticii lui spuneau că era imposibil să se îmbrace într-o dimineață fără să apară imediat în presă ce culoare avea cravata pe care o purta în ziua aceea sau cum arăta ținuta lui. Asta, desigur, făcea din el preferatul presei; el însuși era un eveniment, întotdeauna un subiect grozav pentru o poveste. Și mereu încheia câte o afacere, continuă Sophie. Imperiul pe care l-a construit cu timpul include construcții, ziare locale și posturi radio, o echipă de fotbal, stații de tratare a apei, firme de transport, electronice – el pare implicat în orice.

Sophie se opri când sosiră delicioasele clătite cu caviar.

— Dar ce spui de vinuri? întrebă Sam. Deține cumva un domeniu sau două?

— Nu am idee. Oricum, în zona asta nu deține nimic. Luă o înghițitură de *blini* și închise ochii încântată. Mmm, sunt grozave! Sper că îți place caviarul, Sam.

— La nebunie. Dar cred că le place tuturor.

— Nu. Există unii oameni mai ciudați, care nu mănâncă măruntaie de pește.

Zâmbi suav și își umplu gura cu *blini.*

Sam ridică mâinile în semn de apărare.

— Bine, bine, recunosc. Îmi plac măruntaiele de pește. Spune mai departe ce-i cu Reboul.

Sophie încercă să-și amintească toate informațiile mărunte care apăruseră în presă și la televizor în legătura cu Reboul. Momentan locuia la Marsilia, într-un soi de palat. Pasiunea lui, așa cum declarase adesea în presă, o reprezentau Franța și toate lucrurile franțuzești (cu excepția Parisului, pe care – la fel ca toți marsiliezii de bună-credință – nu-l privea cu ochi buni). El

făcuse chiar sacrificiul suprem de a plăti impozite exorbitante Franței și ținea câte o conferință de presă în luna aprilie a fiecărui an ca să dezvăluie lumii întregi ce contribuție uriașă plătea anual pentru economia națională. Îi plăceau femeile tinere, iar acestea apăreau frecvent la brațul său în paginile revistelor mondene, fiind întotdeauna descrise de către presa indulgentă drept nepoatele lui. Avea două iahturi: unul pentru vară, în Saint-Tropez, celălalt pentru iarnă, în Seychelles. Și, desigur, deținea un avion personal.

— Cam asta e tot ce știu, încheie Sophie. Dacă vrei să afli mai multe, va trebui să o întrebi pe stilista mea. E nebună după el. Crede că Reboul ar trebui să fie președinte. Aruncă o privire peste umărul lui Sam și-l atenționă: închide ochii, Sam. Iată că vin rinichii.

Sam închise ochii, dar nasul îl avertiză că rinichii erau în fața lui, pe masă. Își coborî puțin capul și inhală aroma puternică și îmbietoare, mult mai intensă decât a oricărui preparat din carne; o aromă caldă, plină, bogată și infinit mai apetisantă. Poate că se înșelase în privința măruntaielor. Deschise ochii.

În mijlocul farfuriei, aburii îmbietori se ridicau dintr-un „vulcan” de piure de cartofi care avea în vârf o baltă de sos. În jurul piureului erau patru rinichi bombați, de culoare maronie, fiecare de mărimea unei mingi de golf.

Sophie se aplecă peste masă ca să-și pună un vârf de muștar pe farfurie.

— Nu e indicat prea mult muștar, ca să nu se lupte cu vinul. *Bon appétit!*

Se lăsă pe spătarul scaunului și-l privi cum lua prima înghițitură. Sam mestecă. Înghiți. Aprecie savoarea. Râse cu gura până la urechi.

— Știi, întotdeauna am spus că la sfârșitul unei zile epuizante nimic nu e mai delicios decât o porție de rinichi în sos de Porto. Își sărută vârfurile degetelor exclamând: Minunat!

Porția de rinichi și excelentul Pomerol se dovediră de-a dreptul senzaționale. Atât Sam, cât și Sophie folosiră până și ultima bucată de pâine ca să șteargă farfuria de sos, într-o dispoziție de zile mari. Implicarea lui Reboul în acest caz era destul de interesantă – deși era posibil să fi fost o pistă greșită dar cel puțin era un fir care îi încuraja să facă noi cercetări.

— Din câte mi-ai spus, zise Sam, acest om are o mulțime de bani, este destul de excentric și are o obsesie pentru tot ceea ce este franțuzesc. Dar putem fi siguri că îl interesează vinul? Bănuiesc că da, din moment ce are un enolog. Are ceva contacte în SUA? Colecționează și altceva în afara de fete frumoase și iahturi? Aș vrea să aflu mai multe despre el.

— În acest caz, ar trebui să-ți aranjez o întâlnire cu vărul meu. Ea încuviință din cap cu fermitate în timp ce își lua paharul de pe masă. Da, vărul meu, Philippe. Locuiește în Marsilia și lucrează pentru *La Provence,* cel mai cunoscut ziar din zonă. Este reporter senior. El va putea să-ți dea toate informațiile despre Reboul, iar ceea ce nu știe poate afla. O să-ți placă. E cam dus cu pluta. Toți sunt așa acolo. Ei numesc asta *fada,* nebunie.

— Pare un om pe gustul meu. Exact ceea ce aveam nevoie. Când mergem acolo?

— Noi?

Sam se aplecă peste masă și spuse cu o voce gravă în timp ce o privea cu seriozitate.

— Nu poți să mă lași singur. Marsilia e un oraș mare. M-aș rătăci fără tine. Nu voi avea cu cine să mănânc *bouillabaisse*[14]. În plus, cei de la Knox se bazează pe tine ca să urmărești fiecare pistă, fiecare indiciu, chiar dacă pentru asta e necesar să călătorești și în sudul Franței. Așa cum spunem noi, cei de la asigurări, este o slujbă groaznică, dar cineva tot trebuie să o facă.

Sophie râdea clătinând din cap.

— Reușești întotdeauna să le convingi pe femei să-ți facă pe plac?

— Nu atât de des pe cât mi-ar plăcea. Dar nu mă dau bătut prea ușor. Ce-ai spune de acel Camembert pe care Delphine îl păstrează încuiat în cramă?

— Da pentru Camembert!

Și, până ce terminară sticla de vin, cafeaua și Calvadosul[15] pe care-l băură la insistențele lui Delphine, rămase „da” și pentru călătoria la Marsilia.

Sam își făcuse bagajul și se pregătea să meargă la culcare în compania câtorva știri de la CNN, când îi sună telefonul.

— Bună seara, domnule Levitt! Ce mai faceți? Vocea fetei era caldă și veselă, iar accentul era specific Californiei. Vă fac legătura cu Elena Morales.

Sam își înghiți un căscat.

— Elena, ai idee ce oră e aici?

— Nu te supăra, Sam. Am avut o zi groaznică. Roth a stat toată ziua pe capul meu. A venit la birou și a făcut un adevărat tărăboi – a vorbit cu avocații, cu presa, cu amicul lui guvernatorul. Dacă ar fi stat mai mult, cred că ajungea până la Curtea Supremă. Cu alte cuvinte, el vrea să știe ce se petrece și, bineînțeles, își vrea banii. Mi-a cerut numărul tău, dar i-am spus că nu poți fi contactat.

— Ce fată isteață.

— Se va întoarce. Ce să-i spun? Ai noutăți?

Sam înțelese că era disperată. Și un sfânt și-ar fi pierdut răbdarea cu un Danny Roth dezlănțuit, făcând spume la gură de furie și amenințând pe toată lumea. Era timpul să lanseze o minciună pe care o considera destul de plauzibilă.

— Ascultă, zise el. Transmite-i lui Roth că sunt în negocieri cu autoritățile din Bordeaux și că urmează să obțin niște informații în următoarele zile. Dar – lucru foarte important – aceste

negocieri sunt de durată și *extrem* de delicate. Este în joc chiar reputația de care se bucură brandul Bordeaux. Publicitatea de orice fel, de oriunde, ar putea strica totul. Așa că fără avocați, fără presă și fără guvernator. Bine?

Aproape că putea „auzi" nervii întinși la maximum ai Elenei la celălalt capăt al firului.

— Ce se întâmplă de fapt, Sam?

— A apărut ceva, dar s-ar putea să nu fie ceea ce sper, așa că noi vom pleca la Marsilia mâine ca să verificăm acest indiciu.

— Noi?

Sam oftă. Era a doua oară în aceeași seară când i se punea această întrebare.

— Madame Costes mă însoțește în această călătorie. Are acolo o persoană de contact care ar putea să ne ajute.

— Și cum arată această madame Costes?

— Oh, e blondă, grasă și are vreo cincizeci de ani. Știi genul.

— Da, înțeleg. O adevărată frumusețe.

— Noapte bună, Elena!

— Noapte bună, Sam!

Capitolul 11

Sam nu mai fusese niciodată în Marsilia, dar văzuse filmul *Filiera franceză* și citise unul sau două articole ale unor scriitori de călătorii. Credea, așadar, că știa la ce să se aștepte.

La fiecare colț de stradă aveau să pândească tot felul de indivizi dubioși, aceștia fiind, fără îndoială, ucigași profesioniști ai Mafiei.

Piața de pește de pe Cheiul Belgienilor servea probabil drept acoperire pentru trafic de substanțe care în mod normal nu aveau ce să caute în interiorul unor pești: bibani de mare umpluți cu heroină sau grouperi cu garnitură de cocaină. Hoți de buzunare și borfași de tot felul aveau să fie plasați în locuri strategice pentru a-i ușura pe turiștii naivi de portofele, aparate foto sau genți. În orice caz, ar fi putut descrie acest loc folosind aceleași cuvinte rostite de Somerset Maugham despre Coasta de Azur: „un loc însorit pentru oameni care lucrează din umbră”. Părea destul de interesant.

Sophie, care vizitase orașul cu câțiva ani în urmă, nu se strădui prea mult să schimbe așteptările lui Sam. În comparație cu rafinamentul și ordinea specifice regiunii Bordeaux, Marsilia așa cum și-o amintea ea – era un labirint aglomerat și murdar, înțesat de femei și bărbați aspri, cu aspect sinistru, în opinia ei, cel mai potrivit cuvânt ca să descrie atât orașul, cât și locuitorii acestuia era „louche” – mai exact, conform dicționarului, dubios, josnic, suspect sau îndoielnic.

Sophie se întreba deseori cum putea trăi într-un asemenea loc vărul ei Philippe, pare-se chiar fericit. Oricum, așa cum îi spusese și lui Sam, ea considerase întotdeauna că el avea o latură *louche.*

Când ajunseră la Aeroportul Marignane în acea după-amiază, toate acele gânduri negre se risipiră însă într-o clipă, alungate de lumina profundă,

clară și aproape orbitoare, de cerul de un albastru intens al Galiei și de amabilitatea șoferului de taxi care îi duse la hotel. Se dovedi în scurt timp că acesta își ratase vocația; ar fi trebuit să se angajeze la un birou de turism.

Conform spuselor lui, Marsilia era centrul universului în timp ce Parisul nu era decât un punct oarecare pe hartă. Oraș întemeiat de peste 2 600 de ani, Marsilia era o adevărată comoară de istorie, tradiție și cultură. Restaurantele din Marsilia erau de fapt motivul pentru care Dumnezeu crease peștele, iar marsiliezii erau cei mai generoși și mai prietenoși oameni pe care cineva și-ar fi dorit să-i cunoască.

Sophie ascultase toate aceste elogii fără să comenteze, deși zâmbetul ei contrariat și sprâncenele ridicate sugerau că nu era pe deplin convinsă de adevărul spuselor taximetristului. Profită așadar de o pauză în expunerea acestuia, ca să-l întrebe ce părere avea despre Francis Reboul.

— Ah, Sissou, regele Marsiliei! Vocea șoferului căpătă un ton plin de respect. *Acesta e* omul care ar trebui să conducă țara. Un om devotat poporului, în ciuda miliardelor sale. Imaginați-vă, un om care joaca *boules*[16] cu șoferul lui. O persoană care ar putea trăi oriunde în lume – și el unde alege să trăiască? Nu la Paris, Monte Carlo sau în Elveția, ci chiar aici în Marsilia, la Palais du Pharo, acolo unde se poate uita pe geam ca să privească cea mai frumoasă panoramă din lume – Vieux Port, Mediterana, Château d'If, minunata catedrală Notre-Dame de la Garde… *Merde!*

Taximetristul frână brusc și își croi drum în marșarier prin traficul din ce în ce mai aglomerat, acompaniat de corul de claxoane ale celorlalți șoferi, până ce ajunseră în fața aleii scurte de parcare din apropierea hotelului. După ce își ceru scuze că trecuse de destinație, îi lăsă pe cei doi pe alee, îi întinse lui Sophie cartea sa de vizită, zâmbi în semn de mulțumire pentru bacșișul consistent pe

care i-l lăsase Sam și le ură o ședere memorabilă în Marsilia.

Urmând sfatul vărului ei Philippe, Sophie făcuse rezervări la Sofitel Vieux Port, un hotel modern cu vedere spre Fortăreața Saint-Jean din secolul al XII-lea, una dintre cele trei fortărețe care fuseseră construite pentru a-i ține la distanță pe pirații și marinarii parizieni.

Sus, în camera lui de hotel, Sam deschise ușa de sticlă, ieși pe terasă și inspiră cu nesaț aerul sărat al portului. „Nu-i rău, se gândi el privind panorama orașului. Nu-i rău deloc."

Primăvara venise devreme în Marsilia, iar reflexia soarelui pe oglinda apei părea să fi poleit aerul, făcând portul să strălucească. Catargele sutelor de ambarcațiuni din port alcătuiau o adevărată pădure plutitoare. În depărtare se zăreau zidurile înalte și sumbre ale Fortăreței Château. D'If. Sam se întreba dacă Reboul avea o panoramă mai spectaculoasă decât aceasta.

Coborî ca să se întâlnească cu Sophie și o găsi plimbându-se de colo colo prin holul hotelului, cu telefonul lipit de ureche. Când termină de vorbit, se apropie de el și aruncă o privire la ceas.

— Era Philippe, îi explică ea. Propune să ne întâlnim în jumătate de oră ca să bem ceva.

— Începe destul de devreme în Marsilia. Vine aici?

Sophie oftă și clătină ferm din cap.

— Cu Philippe nu e niciodată simplu. El vrea să ne arate unul dintre micile baruri pe care turiștii nu le frecventează niciodată. Se află în cartierul Le Panier. Spune că putem merge pe jos de aici, că vom avea parte de o plimbare *tipic marsilieză.* Ești de acord?

Se opriră la recepție ca să ceară o hartă și începură să coboare dealul spre Vieux Port. În timp ce mergeau, Sophie începu să-i povestească tot ce știa despre Le Panier. Cea mai veche parte a orașului, pe vremuri cartierul pescarilor, al

corsicanilor și al italienilor, acesta devenise în timpul războiului o adevărată ascunzătoare pentru evrei și pentru toți cei care încercau să scape de naziști. În 1943, naziștii au ordonat ca întreaga zonă să fie evacuată și au aruncat în aer o mare parte a cartierului, o măsură dură, îndeplinită cu meticulozitate.

— Philippe știe multe povești despre vremurile acelea, zise Sophie. După război, cartierul a fost reconstruit – nu chiar atât de bine, după părerea mea –, iar acum majoritatea localnicilor sunt arabi.

Tocmai treceau cheiul de la capătul View Port croindu-și drum printre grupurile de turiști și studenți care așteptau feribotul pentru a vizita la Château d'If. Câțiva moșnegi, clipind precum șopârlele în soare, stăteau cocoțați pe un zid nu prea înalt și se uitau după fete. Doi câini adulmecau aerul în zona în care se ținuse piața de pește în dimineața aceea. Câteva mame își scoseseră copiii la plimbare în cărucioare și stăteau la taclale. Locul acela era o lume în sine, o adevărată oază de liniște, iar Sam se simțea dezamăgit.

— Mie nu mi se pare atât de periculos, zise el. Unde sunt borfașii? Ei nu lucrează vinerea? Încă mai am portofelul, iar tu ai geanta pe umăr și suntem în Marsilia de mai bine de o oră. Indivizii ăștia își pierd îndemânarea, după cum se vede.

Sophie îl bătu pe umăr.

— Fii fără grijă. O să-l întrebăm pe Philippe. El poate să-ți spună unde să te duci pentru o bună – cum spuneți voi – jecmăneală. Se opri ca să se uite pe hartă, apoi continuă: Trebuie să găsim Montée des Acoules, chiar înainte de catedrală. Uite, asta e foarte interesant. Cine crezi că locuiește cel mai aproape de noi? Reboul.

Sophie îi indică un loc pe hartă: Palais du Pharo, la câteva sute de metri de hotelul în care stăteau ei. Atmosfera se schimbă imediat ce părăsiră zona luminoasă și aerisită a portului. Briza mării nu se

mai simțea deloc, iar soarele dispăru. Montée des Acoules era o stradă în pantă, întunecoasă și lată cât pentru o mașină. Clădirile, care ar fi putut avea un oarecare farmec în lumina soarelui, arătau sărăcăcios și mohorât. Singurele semne de viață erau mirosul persistent de mâncare și acordurile tânguioase ale muzicii pop nord-africane care se strecurau pe ferestrele caselor pe lângă care treceau.

O luară pe o alee la stânga.

— Cred că barul se află la capătul străzii, zise Sophie, într-o mică piață fără nume. Nici nu știu cum reușește Philippe să mai găsească aceste locuri.

— Indivizii ăștia *louche* cunosc întotdeauna cele mai bune locuri. Ca să fiu sincer, tu ai spus că vrea să ne arate ceva *typiquement marseillais.*

Aceste cuvinte o făcură pe Sophie să pufnească disprețuitor, slobozind aerul printre buzele țuguiate. Acest sunet era tipic franțuzesc și foarte dificil de reprodus, iar Sam încercase de multe ori să-l imite, dar fără prea mare succes. Zgomotele produse de el nu ieșeau niciodată așa cum voia. Părea mai degrabă că suferă de flatulență decât că-și manifestă disprețul. Ajunsese la concluzia că i-ar fi trebuit buze franțuzești pentru asta.

Merseră mai departe până la capătul aleii și ieșiră într-o piețișoară pătrată. În mijlocul acesteia se afla un platan mic, dar viguros care reușise să supraviețuiască în ciuda faptului că era prins într-un guler gros de beton. Într-un colț, având ferestrele acoperite cu sloganuri de susținere pentru echipa de fotbal, scrise cu vopsea albă – „HAI ALBAȘTRII!” și „DREPT LA ȚINTĂ!” se afla barul. Deasupra ușii de la intrare trona un panou pe care scria cu litere decolorate: Le Sporting. În fața intrării era parcat un scuter Peugeot negru.

Sam deschise ușa, iar curentul de aer tulbură pentru câteva clipe perdeaua densă de fum din

interior. Conversațiile se opriră brusc. Un grup de bărbați cu chipuri aspre, ridate, care jucau cărți, își îndreptară privirile spre nou-veniți. Alți doi bărbați care stăteau la bar se întoarseră spre intrare. Singurul zâmbet din acea încăpere se ivi pe buzele unui bărbat mătăhălos și brunet – mare cât un urs –, care ședea la o masă, într-un colț al încăperii. Acesta se ridică, deschise larg brațele și o îmbrățișă pe Sophie.

— *Ah, ma petite cousine,* zise el sărutând-o entuziasmat pe amândoi obrajii. *Enfin à Marseille. Bienvenue, bienvenue.*[17] Se întoarse spre Sam și i se adresă în engleză: Iar tu trebuie să fii americanul, Sam. Apucă mâna lui Sam și i-o scutură energic. Bine ați venit la Marsilia! Ce vreți să beți? Se apropie mai tare de cei doi și coborî puțin vocea. Între noi fie vorba, eu nu aș comanda vinul casei. Asta, bineînțeles, dacă vreți să scăpați cu viață. Poate niște *pastis*[18]? Bere? Sau un excelent whisky corsican? Dar luați loc, luați loc.

Sam aruncă o privire în jur. Probabil că decorul cunoscuse și zile mai bune, dar asta cu mult timp în urmă. Plăcile de gresie erau atât de vechi, încât se măcinaseră, iar din loc în loc se vedea betonul. Tavanul, odinioară alb, era maroniu și pătat din cauza fumului de țigară. Mesele și scaunele erau vechi și soioase. Dar poate că localul avea alte virtuți – foarte bine ascunse, ce-i drept.

— Drăguț loc, spuse Sam. Se organizează și nunți aici?

— Nu, doar funeralii, zise Philippe zâmbind. În plus, e un loc liniștit. Foarte discret. Eu îl folosesc pentru întâlnirile cu politicienii locali care nu vor să fie văzuți discutând cu presa.

— Nu au telefoane?

Philippe țâțâi dezaprobator.

— Telefoanele pot fi interceptate. Tu ar trebui să știi cel mai bine, doar trăiești în America. Se întoarse și strigă către barman. *Mimine, s'il te plaît? On est presque mort de soif*[19].

— *J'arrive, j'arrive*[20].

Vocea lui Mimine – plăcută, gravă, cu inflexiuni baritonale – venea de după o perdea din mărgele de lemn de la ușa din spatele barului, urmată imediat de posesoarea ei.

Aceasta avea un aspect impresionant: peste 1,80 m cu tot cu tocurile înalte pe care era cocoțată, un smoc de păr roșu cârlionțat, care strălucea în întuneric, ochi conturați puternic cu creionul dermatograf, cercei enormi din aur și un bust cu adevărat monumental, din care cea mai mare parte era la vedere în timp ce restul părea că încearcă să scape dintr-un tricou portocaliu fără mâneci cu cel puțin două numere mai mic.

Femeia se opri lângă masa lor, cu mâinile în șolduri și cu ochii la Sam.

Făcându-i un semn din cap americanului, începu să vorbească iute cu Philippe – un torent de cuvinte rostite cu o viteză incredibilă, cu un vag accent franțuzesc. Tirada se încheie cu un chicotit gutural. Philippe izbucni în râs. Sophie avea obrajii roșii. Sam nu înțelesese o iotă.

— Lui Mimine îi place cum arăți, îl lămuri Philippe foarte amuzat. Nu o să-ți spun ce a sugerat, dar fii fără grijă. Cu mine ești în siguranță.

Comandară băutura, iar Mimine pierdu mai mult timp decât ar fi fost necesar aplecându-se în fața lui Sam ca să-i așeze pe masă paharul cu lichior. Era prima dată în viața lui când i se aruncau priviri indecente. Era ciudat, dar nu putea nega că se simțea flatat.

— Acum, Philippe, interveni Sophie, termină cu râsul. Destul cu prostiile! Sam îți va spune de ce am venit la Marsilia.

Începând cu jaful din Los Angeles și sfârșind cu descoperirea cărților de vizită ale lui Florian Vial în Bordeaux, Sam îi povesti lui Philippe tot ce considera că ar fi trebui să afle. Masivul bărbat ascultă cu mare atenție, punând din când în când câte o întrebare sau luând notițe. Atunci când Sam

termină, Philippe rămase tăcut preț de câteva clipe, bătând cu pixul în carnețel.

— *Bon.* Ei bine, pot să-ți fac rost de toate informațiile despre Reboul, care sunt o mulțime. Cu toate astea, bănuiesc că nu e destul, nu-i așa?

Sam clătină din cap.

— Trebuie să-l vedem.

— Dacă se află aici, în Marsilia, nu e nicio problemă. Nu poate refuza niciodată o invitație pentru un interviu. Desigur, trebuie să aveți o poveste bună.

— Și trebuie să-i vedem crama.

— Aha. În acest caz, trebuie să aveți o poveste *foarte* bună. Philippe zâmbi și începu să bată din nou cu pixul în carnețel. Și, dacă tot veni vorba de povești, aș putea publica și eu ceva referitor la asta. Ridică din umeri, apoi continuă: Nu poți să știi niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Un pont, dragul meu Sam. Nu e acesta cuvântul? Să spunem că investigațiile tale duc la ceva interesant – un mic *scandale* în care este implicat cel mai bogat om din Marsilia. Asta ar fi o știre de prima pagină și nu aș vrea să împart prima pagină cu niciun alt jurnalist. Înțelegi?

— Nu-ți face griji, Philippe. O să păstrăm totul în familie. Tu ne ajuți, iar noi îți oferim în schimb exclusivitate. Sam întinse mâna peste masă. Facem târgul?

Cei doi bărbați își strânseră mâinile, iar Philippe se ridică în picioare.

— Mă duc înapoi la birou și încep lucrul la dosarul lui Reboul. Vreți să rămâneți aici? Îi făcu semn cu ochiul lui Sam. Sunt sigur că Mimine va avea grijă de voi.

— Te rog să-l scuzi pe vărul meu, zise Sophie clătinând din cap. Se ridică de la masă și adăugă: Uneori stau și mă întreb dacă suntem într-adevăr rude.

Afară, în fața barului, Philippe descuie lacătul cu care își asigurase scuterul, apoi se urcă pe șaua acestuia.

— Iată unicul vehicul cu care poți circula în Marsilia, zise el pornind motorul. *A bientôt, mes enfants*[21] *!*

Și, după ce le făcu semn cu mâna, porni huruind pe alee, corpul său masiv balansându-se periculos pe cele două roți ale micului scuter.

Capitolul 12

— Așadar, avem nevoie de o poveste plauzibilă, zise Sam, o poveste care să ne ajute să intrăm în crama lui Reboul, iar odată ajunși acolo ar trebui să avem timp destul ca să descoperim ceea ce ne interesează. Are multe sticle de vin, așa că s-ar putea să dureze vreo două ore. Poate chiar mai mult. Trebuie să luăm notițe și s-ar putea să fie nevoie și de fotografii. A, și va trebui să fie o poveste care să nu poată fi verificată imediat. Făcu un semn aprobator din cap către chelner, care începu să desfacă sticla. Nu e ușor deloc, continuă el. Ce zici, te simți destul de creativă?

Hotărâseră să ia masa în restaurantul hotelului, care oferea pește proaspăt din zonă, vin alb Cassis, tot din zonă, și locuri în primul rând la spectacolul apusului de soare din View Port. Era încă devreme și, în afară de o masă a unor oameni de afaceri care-și scoseseră în oraș servietele și planurile de marketing pentru o cină festivă, restaurantul era numai al lor.

— Să știi că m-am gândit la asta, zise Sophie. Dacă ceea ce spune Philippe este adevărat, nu e o problemă să stabilim o întrevedere cu Reboul. Am putea susține că vrem să scriem un articol despre el, ceva despre profilul unui om de succes…

Sophie se opri. Sam clătina deja din cap.

— Va vrea să afle numele revistei și oamenii lui ar suna imediat la editorul publicației ca să se asigure că nu suntem niște asasini plătiți. În orice caz, interviul lui Reboul ar fi doar o simplă acoperire, un șiretlic pentru a obține ceea ce vrem. Iar ceea ce vrem noi de fapt este să-i vedem crama. Vinurile.

Experiența lui Sophie în escrocherii și bluf se limita la rafinatele și ocazionalele serate din Bordeaux, dar găsea amuzantă provocarea de a inventa o poveste verosimilă.

— Știu, îi spuse ea. Tu ești un american bogat care vrea să-și construiască o cramă deosebită – urgent, desigur, ca toți americanii bogați –, iar eu sunt consultanta ta în materie de vinuri și vrem să-l vizităm pe Reboul pentru inspirație, întrucât am auzit că are una dintre cele mai bune crame din Franța.

Sam se încruntă.

— Dar ce interes ar avea să ne primească? De ce ar ajuta doi străini?

— Pentru că îi place să fie lăudat. Sophie ridică din umeri. Tuturor bărbaților le place asta – bărbaților de succes cel mai mult.

— Desigur. Dar nu e un motiv destul de plauzibil, nu pentru un om care iubește atât de mult publicitatea. Și știm că iubește publicitatea. Nu pare genul de om care face în secret fapte bune.

Sam se pregătea să toarne vinul în pahare când brațul în care ținea sticla se opri brusc între frapiera cu gheață și paharul lui Sophie.

— Ce ai spus mai înainte? Despre Reboul, că are una dintre cele mai bune crame din Franța?

Sophie încuviință cu un semn din cap.

— Da. Și?

— Afirmația ta m-a dus cu gândul la o carte bună, la un bestseller. Acum, să presupunem că trebuie să scoatem o carte. O carte mare, scumpă, cu ilustrații. O carte despre cele mai bune crame din Franța – nu, mai bine despre cele mai bune crame din lume –, în care vrem să includem și crama lui Reboul. Sam era atât de absorbit de gândurile sale, încât uitase de sticla umedă pe care o ținea în mână și de chelnerul care aștepta răbdător lângă umărul său. Și de ce? continuă el. Pentru că are tot ce-i trebuie: o colecție fantastică de vinuri, un amplasament extraordinar pentru o cramă, un proprietar de succes, pe scurt – tot ce-i trebuie. Și toate acestea, desigur, dar mai ales proprietarul vor fi fotografiate pentru această carte

de către unul dintre, fotografii de top ai lumii. Așa că Reboul va avea parte de laude, iar acestea vor fi *publice.* Iar noi vom avea un motiv să stăm cât va fi necesar în crama lui. Destul de mult ca să luăm notițe. Destul de mult ca să facem fotografii. Sam se lăsă pe spătarul scaunului și îi înmână sticla chelnerului de lângă el care așteptase până atunci să le umple paharele. Tu ce crezi? o întrebă pe Sophie.

— Promițător, spuse Sophie. De fapt, e un plan foarte bun. Dar am o mare nelămurire. Cine suntem noi? Vreau să spun, pentru ce editură o să pretindem că lucrăm? Sunt sigură că Reboul va vrea să afle acest lucru.

Sam se trezi că imita gesturile ei franțuzești amenințând-o cu degetul arătător:

— Nu suntem de la nicio editură. Suntem doar producători independenți de carte. Avem o idee pentru o carte. Să spunem că o vom numi *Cele mai mari crame ale lumii.* Mai departe, angajăm niște profesioniști ca să scrie textul și să facă fotografiile. Facem o schiță, apoi vindem drepturile de publicare celui mai bun ofertant dintre marile edituri internaționale. Bertelsmann, Hachette, Taschen, Phaidon – companii de acest fel.

— Cum de știi atâtea lucruri?

Sam își aminti de singura ocazie în care fusese implicat în afacerile editoriale.

— Cu doi ani în urmă s-a întâmplat să am o misiune la Frankfurt în timpul târgului de carte. E o adevărată junglă, dar târgul are o importanță majoră – edituri din toate colțurile lumii merg la Frankfurt să cumpere sau să vândă. Am avut ocazia să cunosc câțiva oameni de la diverse edituri, care obișnuiau să pună stăpânire pe bar în fiecare noapte. Le plăcea băutura, nu glumă. Și vorbeau. Eu ascultam. Am aflat o mulțime de lucruri. Trebuie să recunosc că a fost destul de interesant.

Plini de optimism, Sophie și Sam se înfruptară pe îndelete cu biban de mare preparat cu chimen dulce, brânză proaspătă de capră cu *tapénade* și șerbet de rozmarin, întorcând ideea pe toate părțile, testând-o și adăugându-i câteva înfloriturі. Până ce sosi cafeaua, se simțeau mult mai stăpâni pe situație. Aveau o poveste plauzibilă. În dimineața următoare, Sophie avea să afle de la Philippe numărul de la biroul lui Reboul și, cu puțin noroc, să facă o programare. Sam trebuia să cumpere un aparat foto și să pună la punct ultimele detalii ale prezentării lor.

— Iar mie tocmai mi-a venit o idee. Seara asta trebuie să aibă un final perfect, zise Sam în timp ce semna nota de plată. O să dăm o mică, „raită" la lumina lunii.

Sophie îi aruncă o privire piezișă.

— Ce înseamnă „raită"?

Sam se lovi ușor cu degetul peste nas și îi făcu semn cu ochiul.

— O misiune de recunoaștere clandestină. M-am gândit că ar fi chiar interesant să fac o plimbare pe strada asta și să arunc o privire spre casa vecinului nostru. Vrei să vii?

— De ce nu? Nu am mai fost într-o misiune de recunoaștere până acum.

După ce părăsiră hotelul, se îndreptară în direcție opusă, spre culmea dealului, și porniră pe bulevardul Charles Livon. Ajunseră în fața unor porți masive din fier forjat care fuseseră lăsate larg deschise. O alee se pierdea în întuneric, iar în depărtare se zărea o lumină slabă, probabil de la vreo fereastră a casei.

— Am văzut ceea ce mă interesa, zise Sam. E un complex rezidențial închis, un complex cu un singur proprietar.

Făcu câțiva pași pe alee în timp ce Sophie, destul de agitată, venea în urma lui. Îl trase de mânecă, îngrijorată.

— Sam, ce spunem dacă ne oprește cineva?

— În primul rând –, nu vom vorbi în șoaptă. Apoi o să spunem, nu știu, că suntem doi bieți turiști americani și că am crezut că acesta e un parc. Dar, amintește-ți: nu vorbim franceza. Vom fi foarte zâmbitori. Fii fără grijă, nu o să pățești nimic.

Pe măsură ce înaintau pe alee, zgomotul traficului de pe bulevard se auzea tot mai slab, ca un vuiet molcom. După vreo două sute de metri se treziră la marginea unei peluze îngrijite de mărimea unui teren de fotbal. În celălalt capăt al peluzei, iluminată feeric, se ridica reședința lui Francis Reboul.

Sam fluieră ușurel.

— Locul ăsta ar putea eclipsa până și Casa Albă.

Se opriră ca să admire priveliștea pe care o aveau în față. Clădirea din celălalt capăt al peluzei era colosală – avea trei niveluri și trei laturi distincte: două laturi mai scurte, ieșite în afară, încadrau o curte pavată cu pietriș, într-un colț al curții erau parcate într-un șir perfect șase limuzine negre, iar la lumina provenită de la ferestrele parterului se putea distinge un grup de șoferi în uniformă care fumau și stăteau la taclale în aerul răcoros al nopții.

— Am nimerit la petrecere, spuse Sam. Se uită la ceas. Ar fi mai bine să plecăm. S-ar putea să sosească oaspeții.

Se întoarseră pe alee, dar lumina puternică a unei lanterne îi orbi dintr-odată. Un gardian însoțit de un ciobănesc german se ivi din întunericul nopții, apropiindu-se de ei. Nici el, nici câinele nu păreau prea prietenoși.

Sam simți că Sophie înțepenise de frică. Trase adânc aer în piept, ridică mâinile și afișă un zâmbet larg.

— Bună. Cred că ne-am rătăcit. Vorbești engleza?

— *Que faites-vous içi*[22]*?*

— Nu, văd că nu vorbești engleza.

Câinele mârâi încet și începu să se foiască în lesă.

— Căutăm hotelul la care suntem cazați, zise Sam. Sofitel. Știi unde e hotelul Sofitel?

În timp ce vorbea, Sam gesticula însuflețit, făcând tot ce-i stătea în putință să pară genul de om în stare să piardă din vedere unul dintre cele mai remarcabile hoteluri din Marsilia.

Gardianul veni ceva mai aproape. Arăta la fel de amenințător ca și câinele său. Sam se întreba dacă nu cumva făceau cu rândul la mușcat intrușii. Cu un semn scurt din cap, gardianul îndreptă raza lanternei în fața lor, către alee.

— *Au bout du chemin. Puis à gauche*[23].

— *Gauce* – adică stânga. Sau dreapta? *Gracias,* nu, nu, așteaptă, voiam să spun *merci.* Sam se întoarse către Sophie. M-am săturat să tot încurc limbile astea nenorocite. La anul mergem la Cape Cod.

Gardianul îi privi și mai încruntat, făcându-le din nou semn cu lanterna, de parcă ar fi vrut să-i mături de pe alee folosind raza acesteia. Dinții câinelui sclipeau amenințător în întuneric. Sophie îl apucă de braț pe Sam, care încă mai bombănea nemulțumit, și începu să-l tragă înapoi pe alee.

Din nou în siguranță pe bulevard, Sophie răsuflă ușurată și izbucni în râs.

— A fost o „raită” bună? Bărbatul acela nu a fost deloc *gentil.*

— Bietul de el, zise Sam. Ce slujbă groaznică – să stai de pază toată noaptea cu un câine după tine ar fi de-ajuns pentru oricine ca să o ia razna. Mă întreb dacă e o slujbă permanentă sau a fost chemat doar cu ocazia petrecerii din seara asta. Judecând după toți șoferii aceia, Reboul are niște prieteni destul de excentrici. Și o casă destul de excentrică. Abia aștept să arunc o privire și în interior.

Ajunseră la hotel și își ridicară cheile de la recepție. Sophie încercă să-și înăbușe un căscat.

Fusese o zi lungă și Bordeaux părea atât de departe.

— Ești pregătită pentru mâine? întrebă Sam. Ar putea fi prima ta zi ca producător de cărți. Cred că va fi destul de interesant.

— Nu am cunoscut în viața mea vreun editor. Ce poartă ei de obicei?

Sam rânji.

— Ceva convingător. Somn ușor! Ne vedem mâine-dimineață.

— Dimineață, la prima oră?

— La prima oră.

Sam stătea sub duș, derulând în minte toate întâmplările de peste zi. Colaborarea cu Philippe se anunța a fi promițătoare; le era de mare ajutor, avea un simț dezvoltat al umorului și era destul de deștept ca să-și dea seama pe loc de valoarea unui pont. Pe de altă parte, așa cum spusese Sophie, bărbatul lăsa impresia unei persoane destul de interesate, dispuse la tot felul de afaceri dubioase. Asta era o calitate pe care Sam o putea identifica ușor la o persoană și care ar fi putut constitui baza unei colaborări fructuoase pe viitor. A doua zi avea să se convingă dacă Philippe îi putea furniza informațiile necesare despre Reboul.

Gândurile lui se îndreptară apoi spre Sophie, o persoană mult mai complicată. Sam simțea că femeia era într-o oarecare măsură o prizonieră a lumii în care trăia – acea lume specifică, a burgheziei franceze, cu regulile ei stricte de comportament, cod vestimentar, maniere și rafinament, acea lume care avea anumite rețineri să accepte pe cineva sau ceva care nu se conforma acestor reguli. Sophie ar fi putut să se schimbe totuși într-o zi. Era inteligentă, atrăgătoare, avea spirit de aventură, așa cum dovedise de altfel acceptând să-l însoțească la Palais du Pharo. Pe scurt, era fermecătoare. Dar Sam trebuia să admită cu un oftat – nu era Elena Morales.

Ieși de sub duș, își înfășură un prosop în jurul taliei și intră în dormitor. Telefonul său era lângă ceasul lui de mână, pe noptieră. Se uită la ceas. În LA era după-amiază, iar Sam și-o putea imagina pe Elena, după un prânz sumar luat în grabă la birou, încercând să evite telefoanele lui Danny Roth și întrebându-se ce progrese făcuse el cu ancheta lui – asta în cazul în care ar fi existat progrese. Era tentat să o sune. Dar ce i-ar fi putut spune? Adevărul? Că simțise nevoia să-i audă vocea? Se hotărî să aștepte până a doua zi, când ar fi avut poate mai multe de împărtășit. Sam petrecu următoarea jumătate de oră urmărind un meci de rugby pe un canal francez și adormi ascultând uralele spectatorilor.

Capitolul 13

Sam ieși pe terasa camerei de hotel întâmpinat de aerul proaspăt al dimineții și aruncă o privire spre masa pe care fusese aranjat cu grijă micul său dejun. Pe fața de masă albă și apretată era tot ceea ce ar fi preferat un om rezonabil pentru a începe cât mai bine ziua: un vas cu *café filtre* din care se ridica o aromă îmbietoare, doi croasanți mari și rumeniți, o cană mare cu lapte fierbinte și un număr al ziarului *Herald Tribune.* Își puse ochelarii de soare, verifică dacă panorama era la fel de frumoasă ca în ziua precedentă și se așeză liniștit, cu o senzație de plenitudine. Telefonul său mobil începu să sune.

Înainte de a răspunde, se uită la ceas. Sophie începea să deprindă obiceiurile americanilor.

— Bună dimineața! zise el. Te-ai trezit devreme astăzi.

— Oamenii bătrâni nu pot dormi, Sam. Ai să afli și tu acest lucru.

Vocea era blândă, cu un ușor accent. Îl sunase Axel Schroeder.

Sam nu răspunse imediat. Era destul de surprins să-l audă pe bărbat.

— Ce surpriză plăcută, Axel! Mă bucur să te aud. Ce s-a întâmplat?

— Tot felul de lucruri. Poate ar fi mai bine să ne întâlnim în seara asta să bem ceva. Bărbatul tăcu o clipă, apoi continuă, ezitant: Dacă mai ești la Paris, bineînțeles.

„Sondează terenul, se gândi Sam. Probabil că a sunat deja la Montalembert și a aflat că am părăsit hotelul.”

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Axel. Dar în seara asta nu pot.

— Mare păcat, spuse Axel. Nu-mi place deloc să-ți dau vești proaste la telefon, zise bărbatul oftând. O să fiu cât se poate de scurt. Fără a mai

intra în alte detalii, din câte am auzit, Roth și-a înscenat toată afacerea cu vinul.

— Adevărat?

— Da. Mă tem că îți pierzi timpul aici, în Franța. Ar trebui să te întorci în California. Ăsta e sfatul meu.

— Mulțumesc, Axel. Promit să te țin la curent.

Clătinând din cap, Sam își turnă o primă ceașcă de cafea. Îl admira pe Axel. Erau momente în care sinceritatea acestuia era surprinzătoare chiar și pentru el însuși. Dar nu și de data asta, își spuse Sam. Era sigur de acest lucru. Oricum, se simțea încurajat. Rupse colțul croasantului și-l înmuie în cafea – un alt obicei franțuzesc pe care-l deprinsese în ultima vreme, nu prea rafinat, ce-i drept, dar delicios. Simți pe umeri căldura soarelui și întoarse pagina ziarului pentru a citi ultimele noutăți din sport.

Ora 11 îi găsi pe Sophie, Sam și Philippe la hotel, adunați în jurul unei mese dintr-un colț mai liniștit. Sophie își petrecuse primele ore ale dimineții încercând să-și negocieze intrarea în cercul lui Reboul cu persoanele importante din anturajul acestuia. După mai multe încercări, reușise să o contacteze pe secretara acestuia doar ca să afle că monsieur Reboul era împreună cu profesorul său de Power-Yoga și nu putea fi deranjat.

Secretara lui Reboul îi promisese însă că avea să o sune.

— Dar ce i-ai spus? o întrebă Philippe.

Sophie îi expuse pe scurt povestea inventată cu o zi în urmă, iar Philippe o ascultă cu atenție încuviințând din cap, în timp ce ea îi descria noua ei identitate ca producător de carte.

— Ar putea merge, zise el. Scoase apoi un dosar gros din rucsacul său de nailon pătat de vreme, spunând: *Voilà,* dosarul lui Reboul. Am printat informațiile mai interesante, astfel încât să nu aveți

nevoie de computer ca să le citiți. Veți vedea, așadar, cât de mult îi place să atragă atenția, iar dacă mai e și un fotograf la mijloc, îi place și mai mult. La fel ca unui politician. Se opri și făcu o grimasă. Ei bine, poate nu chiar atât de mult. Iată, aruncați o privire.

Deschise dosarul și începu să scoată mai multe hârtii pe care le împrăștie pe masă. Fotografiile îl înfățișau pe Reboul în mai multe ipostaze: ca antreprenor de construcții, cu cască de protecție pe unul dintre șantierele sale; Reboul, magnatul de presă, cu mânecile suflecate – probabil la redacția unui ziar; Reboul în tricou de fotbal, discutând cu membrii echipei Olympique Marseille; Reboul cu o pălărie veche de pai, ținând într-o mână un strugure, iar în cealaltă o foarfecă de grădină; Reboul aviatorul, pregătindu-se să urce la bordul avionului său privat; Reboul lupul de mare, la cârma iahtului personal; Reboul în diverse ținute: de la costume business la tricouri și șort; Reboul, mândrul proprietar al unei minunate reședințe, *chez lui* în clădirea Palais du Pharo. O fotografie anume le trezi în mod special interesul: Reboul *connoisseur*-ul, ținând în lumină un pahar cu vin în fața unor rafturi cu sticle aliniate perfect într-o încăpere vastă; aceasta era probabil crama lui.

Sam mai că se aștepta să vadă chiar și fotografii cu Reboul în pijama, dar probabil magnatul nici nu avea timp să doarmă.

— Ocupat om, remarcă Sam. Nu are cumva și un fotograf personal?

Philippe rânji.

— Cel puțin unul. Editorii care-l cunosc bine nici nu se mai deranjează să trimită vreun fotograf la el acasă atunci când au de scris un articol.

— Dar o soție? Există vreo madame Reboul?

— A fost una. A murit cu mulți ani în urmă, iar el nu s-a mai recăsătorit de-atunci. Asta nu înseamnă însă că nu are una sau două *petites amies*. Phillipe răsfoi câteva articole până ce găsi o

fotografie a lui Reboul împreună cu o tânără de o frumusețe răpitoare, mai înaltă cu vreo câțiva centimetri decât el. Bărbații scunzi au portofele mari, zise Philippe. Ei sunt întotdeauna cei mai neastâmpărați și toți preferă femeile înalte. Nu-i așa, Sophie? o întrebă el ridicând din sprâncene.

Sophie se strâmbă, dar, înainte să riposteze, telefonul ei mobil începu să sune. Sub privirile celor doi bărbați, femeia se ridică de la masă, apoi se îndepărtă ca să poată vorbi la telefon. Conversația nu dură prea mult, iar după expresia ei înțeleseră că erau vești bune. Un zâmbet larg îi lumina fața în timp ce se întorcea la masă.

— La ora 18.30, chiar în această seară, le comunică ea. Întâlnirea are loc diseară, întrucât mâine va pleca pentru câteva zile cu iahtul său în Corsica.

— Grozav, zise Sam. Bine lucrat. Te așteaptă un viitor strălucit ca producător de carte. Acum, ce ne trebuie în seara asta? Ar fi bine să fac rost de un aparat foto.

— Iar eu trebuie să găsesc un costum potrivit, zise Sophie. Stilul business, în orice caz.

Philippe se uită la ceas.

— Trebuie să iau prânzul. Mai bine spus, o să mor dacă nu iau prânzul, adăugă el. Știu eu un loc tipic marsiliez. Putem discuta în timp ce mâncăm.

Taxiul îi lăsă în colțul străzii Rue de Village, o ramificație a străzii Rue de Rome. Philippe îi conduse până la ceea ce părea a fi o măcelărie obișnuită, ale cărei ferestre erau decorate cu o suită de imagini sugestive înfățișând carne de mânzat, miel și vițel. Bărbatul se opri o clipă în ușă și se întoarse spre Sam.

— Sper că nu ești vegetarian. Fără să aștepte răspuns, Philippe continuă clătinând din cap: Uitasem. Ești american. Sigur că îți place carnea. Iar aici se servește cea mai bună carne din Marsilia.

În timp ce intrau pe ușă, Sam putea auzi murmurul surd al conversațiilor de undeva din spatele măcelăriei. Un tânăr veni să-i întâmpine, reuși să scape cu viață din îmbrățișarea zdravănă a lui Philippe și-i conduse într-o încăpere mică și aglomerată în care lumina se strecura printre frunzele unei bougainvillea uriașe care se întindea pe toată suprafața acoperișului din sticlă. Philippe aruncă o privire în jur, salutând din cap și zâmbind câtorva persoane din încăpere.

— Toți clienții de aici sunt din Marsilia, îi spuse el lui Sam cu oarecare satisfacție. Probabil că ești primul client american al localului.

Sam studiase până atunci pereții încăperii și ajunsese la concluzia că proprietarul localului era un adept înfocat al școlii „bovine" de design interior. Imaginea unei vaci mari și impunătoare, albe cu pete negre, pe nume La Belle apărea peste tot: în tablouri și pe șervetele de masă, chiar și pe meniuri și solnițe.

— Cred că știm deja ce vom mânca, zise Sam. Vreo recomandare specială?

Philippe închise brusc meniul.

— Pentru început, *bresaola*[24] cu miez de anghinare, roșii uscate la soare și parmezan. Apoi falcă de vită, pe care ei o prepară aici cu o felie de *foie gras* deasupra. Iar la desert, *fondant au chocolat.* Asta o să ne ajungă până la cină, aveți încredere în mine.

În timp ce se delectau cu masa de prânz, o îmbucătură fiind mai delicioasă ca alta, Philippe își concentră atenția asupra lui Sophie. Trecuse prea mult timp de când nu se mai văzuseră, iar el simțea nevoia să se pună la curent cu evenimentele din viața ei. După una sau două întrebări nevinovate despre serviciu și Bordeaux, el mai luă o înghițitură de vin, își tamponă buzele cu șervețelul și abordă un subiect mai delicat.

— Cum stai cu dragostea?

— Philippe!

Sophie roși ca o adolescentă. Părea să fi găsit ceva foarte interesant în farfurie.

— Ei bine, bănuiesc că nu mai ești măritată cu acel – ce era de fapt? Un designer de iahturi? Mereu am considerat că este ceva dubios în legătură cu el. Philippe se opri, înclină puțin capul și o privi pătrunzător. Am dreptate, nu-i așa?

Sophie încuviință cu un semn din cap.

— Divorțul tocmai s-a pronunțat.

— Și? întrebă curios Philippe.

— Și eu mă văd cu altcineva de aproape optsprezece luni. Îi aruncă o privire lui Sam clătinând din cap. Asta se întâmplă când ai un jurnalist în familie. Întorcându-se din nou spre Philippe, ea continuă: Numele lui este Arnaud Rolland. Are un mic domeniu lângă Cissac, o mamă bătrână și drăguță și doi câini labrador. Acum lasă-mă să-mi termin prânzul în liniște.

Philippe îi aruncă o privire lui Sam și îi făcu semn cu ochiul.

— Întrebam și eu, atâta tot, încheie el.

La cafea, conversația reveni asupra evenimentelor din seara aceea.

— Ca să nu uit, zise Philippe în timp ce căuta ceva în rucsac. *Temele* voastre – ceva ce trebuie să citiți înainte de întâlnirea din seara asta. Îi întinse lui Sam o carte mică, explicându-i: E istoricul clădirii Palais du Pharo – o carte foarte interesantă, de altfel. Reboul e mândru de reședința sa. Îl veți impresiona cu siguranță, dacă îi veți arăta că știți câte ceva despre clădirea în care locuiește.

— Philippe? Sophie studia o hartă rutieră a Marsiliei. Unde ai merge dacă ai vrea să-ți cumperi ceva de îmbrăcat?

Philippe aruncă o privire în jos, îndepărtându-și niște fire imaginare de praf de pe pantalonii săi oliv, șifonați și uzați, pe care-i purta băgați în niște bocanci militărești la fel de uzați.

— În apropiere de bulevardul Canebière este un depozit al Armatei. Îl cunosc bine pe proprietar. El

înțelege look-ul meu.

— Nu, nu pentru tine. Pentru mine.

Philippe rămase cu ochii în tavan câteva clipe, gândindu-se.

— Aș spune că Rue Paradis sau Rue Breteuil sunt locurile potrivite. În orice caz, străduțele din zona aia. O să ți le marchez pe hartă.

După ce ieșiră din restaurant, așteptară până ce Philippe îi îndrumă spre locurile care-i interesau – pe Sophie spre buticurile ei, iar pe Sam spre magazinele cu aparate foto. Philippe în persoană, luând pe umerii săi povara necruțătoare a meseriei de jurnalist, se pregătea să plece la primul Salon al Erotismului ținut vreodată la Marsilia, târg despre care trebuia să publice un articol – un eveniment unic, probabil cu foarte multă nuditate. În timp ce el făcea supoziții în legătura cu ceea ce urma să vadă acolo, Sophie își puse mâinile la urechi și plecă.

Din nou pe terasa camerei sale de hotel, Sam se instală cât mai comod în scaun și deschise cartea pe care i-o dăduse Philippe, un ghid bilingv destul de subțire ce prezenta istoricul clădirii Palais du Pharo – în prezent, splendida reședință a lui Reboul.

Ideea acestei clădiri apăruse pentru prima dată în 1852, când Luis-Napoléon, *le prince-président,* se pregătea să devină împărat. Acesta făcuse mai multe aluzii demnitarilor de prin partea locului, referindu-se la o reședință cu vedere la mare care ar fi fost tocmai pe placul său.

O aluzie făcută de Napoléon era aproape un ordin imperial, iar oamenii mai înstăriți din Marsilia se dovediseră săritori la astfel de lucruri. „O să vă construim o casă”, îi spuseseră aceștia. Napoléon, gândindu-se că generozitatea lor era cam excesivă (avea un simț al moderației destul de rar întâlnit la un împărat), a refuzat însă oferta lor. Dar, adăugase el, ar fi acceptat încântat o bucată de

pământ potrivită pe care să-și construiască o casă pe măsură.

Așa cum se întâmpla uneori în Provence, construcția clădirii a fost un proces foarte lent și cu destule probleme. Deși oficial lucrările începuseră încă din 1856, prima piatra a casei a fost zidită abia în 1858, pe 15 august, care printr-o fericită coincidență era ziua Sfântului Napoléon. Acesta a fost unul dintre cele mai fericite momente din construcția casei. Arhitecții, foarte numeroși de altfel, se certau destul de des, șeful de echipă era incompetent, nu aveau destui zidari pentru o clădire de o asemenea amploare, erau dificultăți cu rezervele de piatră, iar vânturile puternice spărgeau frecvent geamurile. Lucrările se prelungiră astfel încă zece ani de zile, dar atât începutul, cât și sfârșitul anului 1868 trecură fără ca palatul lui Napoléon să fie utilizabil.

Situația avea să se înrăutățească. Doi ani mai târziu, după niște aventuri militare nechibzuite, Napoléon a fost detronat și nevoit să plece în exil în Anglia, unde a și murit în 1873. Văduva lui, Eugénie, a înapoiat Marsiliei ceea ce primiseră ea și soțul ei, și astfel, orașul a devenit proprietarul celui mai spectaculos elefant alb de pe coastă.

În cursul celor o sută douăzeci de ani care au urmat, autoritățile orașului au descoperit că întreținerea unor case supradimensionate – în special a celor expuse ravagiilor provocate de aerul sărat de mare – costa enorm. S-au încercat o mulțime de modalități de plată la care s-a renunțat în scurt timp. În cele din urmă, oferta lui Reboul de a închiria Palais du Pharo pentru uzul sau personal a fost acceptată cu mare ușurare de autorități. Actele au fost semnate de ziua Sfântului Napoleon, în 1993, iar Reboul s-a mutat în clădire.

„O poveste destul de tristă”, își spuse Sam în timp ce închidea cartea. Dacă un împărat nu putea să-și construiască o casă în zece ani de zile, ce speranță ar mai fi putut avea oamenii de rând? Era

după-amiază și briza ce venea dinspre mare devenise mai răcoroasă, așa că Sam intră în cameră ca să se schimbe. Se îmbrăcă în costum și alese o cravată pentru întâlnirea cu Reboul. Își verifică noul aparat foto și își puse vreo șase cărți de vizită în buzunarul de sus al hainei. Pe acestea erau tipărite doar numele său și adresa, fără alte detalii în legătură cu ocupația sa pe care și-o schimbase atât de des. După ce-și mai strânse o dată cravata – o Harvard Club contrafăcută –, coborî în holul hotelului, unde trebuia să se întâlnească cu Sophie.

Ea era deja acolo când Sam ieși din lift și stătea de vorbă cu un portar extrem de politicos, care în mod clar aprecia felul în care era îmbrăcată. Mai precis, purta o reușită versiune franțuzească a unui costum business, adică o fustă decentă, nu prea scurtă, și o bluză decoltată de dantelă care se zărea pe sub sacoul cambrat.

Când îl zări pe Sam, Sophie se întoarse spre el cu o mână în șold și sprâncenele ridicate.

— Ei, ce spui? Crezi că e o ținută potrivită?

Sam încuviință din cap și rânji.

— Ești o reprezentantă perfectă a afacerilor editoriale. De fapt, cred că ai face senzație în branșa asta.

— Tocmai l-am rugat pe portar să cheme un taxi, zise ea. Douăzeci de metri e distanța maximă pe care o pot străbate cu acești pantofi.

Sam se uită la pantofii ei. Era rândul lui să ridice din sprâncene.

— Te înțeleg perfect, spuse el oferindu-i brațul lui Sophie. Să mergem la Reboul. Asta e noaptea lui norocoasă.

Capitolul 14

Porțile masive din fier forjat se deschiseră larg ca să lase taxiul să treacă. La vreo cincizeci de metri de cele două porți, chiar pe marginea aleii de acces, era o statuie supradimensionată reprezentând o femeie învești mântată într-o robă vaporoasă specifică Greciei Antice. Statuia privea cu ochii ei orbi de marmură către clădirea uriașă care se ridica la mică distanță, ținând brațele întinse în aceeași direcție, de parcă ar fi încercat să o atingă.

Șoferul făcu un semn cu capul spre statuie în timp ce treceau prin dreptul acesteia.

— Împărăteasa Eugénie, zise el. *La pauvre.* Nu a ajuns niciodată să locuiască în palatul ei.

Pe treptele din fața casei aștepta un tânăr îmbrăcat într-un costum negru. Acesta înclină respectuos capul în semn de bun venit când taxiul ajunse în dreptul lui. Îi conduse apoi până la intrare și de-a lungul unui hol spațios și strălucitor, cu parchet de culoarea mierii, până în fața unor uși duble de dimensiuni impresionante.

Bărbatul deschise ușile, apoi dispăru, lăsându-i pe Sam și pe Sophie buimăciți de lumina orbitoare a apusului de soare care se revărsă prin ferestrele enorme – din podea până în tavan – ale încăperii. Pe fondul luminos al unei ferestre se contura silueta lui Reboul, care stătea cu spatele la intrare și cu telefonul la ureche.

Sophie îl înghionti pe Sam.

— Nici nu știe că suntem aici.

— Ba sigur că știe, o contrazise Sam. Vrea doar să ne arate cât de ocupat este el. Cei din LA fac asta în mod frecvent.

Spunând aceste cuvinte, Sam se întoarse și închise cu zgomot ușile pe care tocmai intraseră. Zgomotul se dovedi de ajuns ca să atragă atenția

siluetei ce se profila în lumină. Reboul, aflat încă la o distanță considerabilă de cei doi, închise telefonul și veni să-i întâmpine.

Era un bărbat scund și subțire, cu o ținută ireproșabilă. Avea un păr alb și des, tuns foarte scurt – stilul en *brosse* –, și purta o cămașă de un albastru foarte pal, o cravată pe care Sam, un adevărat cunoscător al acestor simboluri oculte, o recunoscu drept cravata oficială a celor de la Guards Club din Londra, și un costum albastru-închis. Fața bărbatului avea culoarea lemnului de tec, iar ochii lui căprui și luminoși începură să strălucească și mai tare la vederea lui Sophie.

— *Bienvenue, madame,* o salută el galant, aplecându-se ca să-i sărute mâna și ca să privească mai bine decolteul generos al femeii, înainte să se întoarcă spre Sam. *Et vous êtes monsieur…*

— Levitt. Sam Levitt. Îmi pare bine să vă cunosc. Vă mulțumesc foarte mult că ați acceptat să ne primiți, domnule.

Strânse energic mâna lui Reboul și îi întinse acestuia cartea sa de vizită.

— Ah, exclamă Reboul. Probabil că preferați să vorbim în engleză.

— Sunteți foarte amabil, zise Sam. Franceza mea nu e atât de bună pe cât ar trebui.

Reboul ridică din umeri.

— Nu e nicio problemă. În ziua de astăzi toți cei care fac afaceri trebuie să știe limba engleză. Toți angajații mei vorbesc engleza. Bănuiesc că în cel mai scurt timp vom fi nevoiți să învățăm și limba chineză.

Se uită pe cartea de vizită și ridică una din sprâncenele lui albe și groase.

— Exista un *château* în Los Angeles? Ce drăguț.

— De fapt, este un loc destul de modest, îi explică Sam cu un zâmbet. Dar e căminul meu.

Reboul întinse o mână către ferestre.

— Veniți cu mine. Am să vă arăt apusul meu de soare. Mi s-a spus că e cel mai frumos din toată Marsilia.

Apusul *lui* de soare, își spuse Sam. Era curios acest obicei al miliardarilor de a-și însuși toate minunățiile naturii, considerându-le bunurile lor personale. Dar trebuia să admită că apusul era într-adevăr minunat. Cerul era în flăcări – o uriașă rană stacojie, ale cărei margini păleau în cele mai suave nuanțe de roz și violet. Lumina așternea o potecă de aur pe undele mării. Reboul încuviință din cap în fața acestei imagini, de parcă ar fi vrut să confirme că priveliștea se ridica la standardele fixate de el.

La câțiva kilometri de țărm se zărea o aglomerare de insule mărunte, acoperite de pâclă. Sophie întinse mâna spre cea mai apropiată dintre acestea.

— Aceea e Château d'If, nu-i așa?

— Chiar așa, draga mea. Cu siguranță, nu l-ai uitat pe bunul nostru Alexandre Dumas. Acolo a fost încarcerat Contele de Monte Cristo. Mulți turiști cred că el a existat în realitate, știți? Reboul chicoti, apoi spuse: Asta înseamnă o carte bună. Îndepărtându-se de fereastră, el o luă de braț pe Sophie. Ceea ce-mi amintește de altfel de scopul vizitei voastre. Să ne așezam ca să-mi puteți spune despre ce este vorba.

Reboul le indică niște scaune și sofale din secolul al XIX-lea aranjate în jurul unei măsuțe joase, încărcate cu decorațiuni din bronz aurit. Înainte să se așeze, își scoase telefonul mobil și apăsă o tastă. Tânărul în costum negru, care probabil că pândise pe afară până atunci, își făcu apariția cu o tavă pe care o așeză în fața lor, pe masă. Scoase apoi dintr-o frapieră cu gheață o sticlă de șampanie pe care o prezentă mai întâi lui Reboul, așteptând aprobarea acestuia înainte să o deschidă. Dopul sticlei ieși fâsâind ușor. Tânărul turnă șampania în pahare, o servi, apoi dispăru.

— Sper că vă place Krugul, zise Reboul. Se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă picioarele, lăsând la vedere niște mocasini negri din piele de crocodil și gleznele sale foarte bronzate. Vă rog să scuzați lipsa șosetelor, le spuse el, dar nu le suport pur și simplu. Nu port niciodată șosete când sunt acasă. Ridică paharul privind-o pe Sophie și zâmbi. Pentru literatură, zise el.

Atunci când Sam și Sophie se puseseră de acord asupra a ceea ce urmau să spună stabiliseră că tot ce știa Sophie în materie de vinuri și faptul că trăia în Bordeaux făceau din ea cea mai bună opțiune pentru funcția de director editorial însărcinat cu selecția cramelor care aveau să apară în carte. După ce luă o înghițitură de șampanie ca să-și umezească puțin gâtul care i se uscase brusc, Sophie începu să-i explice lui Reboul despre ce era vorba, făcând o prezentare generală a proiectului și având grijă să menționeze din când în când câte o cramă profesională celebră sau o vinotecă profesională dintre cele care o interesau – marile restaurante și hoteluri ale lumii și, bineînțeles, Palatul Élysée. Reboul o asculta politicos, iar ochii lui alunecau discret din când în când de la chipul lui Sophie la picioarele ei.

Atunci când începu să vorbească despre cuprinsul cărții – cele mai mari crame private din lume –, interesul lui Reboul crescu considerabil. El întrebă ce nume celebre aveau să mai apară în carte. Era o întrebare pe care Sophie o anticipase, așa că începu să înșire fără nicio ezitare numele unor aristocrați englezi, câțiva faimoși industriași americani, cel mai bogat om din Hong Kong, o văduvă din Scoția care trăia izolată într-un castel, pe un domeniu de peste 1 200 de hectare din Highlands, și două sau trei dintre cele mai cunoscute familii din Bordeaux și Burgundia.

Sophie vorbea entuziasmată, iar Reboul era în mod clar din ce în ce mai entuziasmat de Sophie,

care se apleca din când în când spre el ca să puncteze unele aspecte.

Principalii candidați, îi zise ea, trebuiau să îndeplinească trei cerințe. În primul rând, aceștia trebuiau să fie oameni cu bun-gust și bani mulți, care să fi reușit să adune o colecție remarcabilă de vinuri. În al doilea rând, ei trebuiau să fie interesanți și din alte motive, nu numai pentru pasiunea lor pentru vin – oameni care aveau, așa cum spunea Sophie, o viață și în afara cramei. Și, în sfârșit, a treia cerință: cramele trebuiau să fie deosebite – din mai multe puncte de vedere. Pentru exemplificare, ea îi prezenta două cazuri: contele englez care își păstra vinurile într-un turn ciudat în stil victorian care se înalță într-un capăt al grădinii sale și era dotat cu un lift special cu umiditate controlată; precum și americanul care sacrificase un etaj întreg al triplexului său de pe Park Avenue pentru colecția personală de vinuri. Chiar dacă nu văzuse încă beciurile palatului lui Reboul – mai spuse Sophie ar fi putut să jure că acestea erau extraordinare.

Reboul încuviință ferm din cap.

— Așa este. Sunt extraordinare! De dimensiuni impresionante. De fapt, monsieur Vial, enologul meu, ține în cramă o mică bicicletă, ca să se deplaseze mai repede dintr-un capăt în altul. Reboul ridică o mână, iar tânărul în costum se materializă din nou ca să umple paharele goale. Este un proiect interesant, mai ales ținând cont de încântătoarea prezentare, continuă Reboul, înclinând capul spre Sophie. Dar vreau să-mi spuneți câte ceva despre – cum aș putea să mă exprim – aspectele practice ale problemei. Cum pregătește cineva o astfel de carte?

Era rândul lui Sam de aceasta data. Aveau să lucreze numai cu profesioniști, îl asigură el pe Reboul. Un mare scriitor specializat în vinuri, recunoscut de altfel pe plan internațional, avea să se ocupe de text. Hugh Johnson era cel la care se

gândea; evident – poate cu o prefață scrisă de Robert Parker; fotografiile erau sarcina lui Halliwell sau Duchamp – ambii fiind considerați adevărați maeștri în domeniu. De tipărirea cărții ar fi trebuit să se ocupe Ettore Pozzuolo în persoană, un genial designer și o legendă în domeniul editorial. Cu alte cuvinte, erau dispuși sa cheltuie oricât pentru realizarea acestui proiect. Cartea avea să reprezinte o biblie pentru iubitorii de vinuri. Când ajunse la acest punct, Sam se corectă. Cartea avea să fie *biblia* iubitorilor de vinuri, și putea spune cu certitudine că aceștia erau milioane pe tot cuprinsul lumii. Firește, adăugă Sam, Reboul putea interveni oricând ca să se pronunțe asupra textului și fotografiilor folosite, iar madame Costes ar fi fost persoana de legătură între scriitor, fotograf și crama palatului. Ea avea să fie disponibilă permanent pentru orice întrebare.

Reboul începu să se tragă de lobul urechii în timp ce se gândea la acest proiect. Era perfect conștient că cei doi îl flataseră în mod intenționat, dar asta nu-l deranja niciodată, își spuse că nu era o idee rea. Nu, nu era rea deloc. Și lui i-ar fi trezit interesul o astfel de carte. Și, din moment ce dreptul de a-și da acordul asupra conținutului urma să fie trecut într-un contract, era puțin probabil să aibă parte de vreo surpriză neplăcută la publicarea cărții. Ar fi fost încă o dovadă a succesului său – magnatul cu un palat de aur. Și nu în ultimul rând, exista perspectiva numeroaselor întâlniri editoriale cu încântătoarea madame Costes, care îl privea plină de speranță. Decizia sa era luată.

— Prea bine, zise el. Sunt de acord. Nu pentru publicitate personală, desigur, ci pentru că vreau întotdeauna să profit de ocazie pentru a face cunoscută Franța și tot ceea ce este franțuzesc. Este hobby-ul meu. Recunosc, sunt un patriot de modă veche. Făcu o pauză pentru a-i lăsa pe interlocutorii săi să asimileze nobilul său sentiment, apoi continuă: Să vedem acum. Așa

cum v-a spus secretara mea, mâine-dimineață la prima oră trebuie să plec din localitate. Voi sta câteva zile în Corsica. Dar nici nu aveți nevoie de mine deocamdată. Cel pe care trebuie să-l contactați este monsieur Vial. El se ocupă de crama mea de mai bine de treizeci de ani. Am acolo câteva mii de sticle și, deși sunt atât de multe, uneori am senzația că el le cunoaște pe fiecare în parte. Nu e nimeni mai nimerit pentru un tur al cramei mele. Reboul își întări spusele cu un semn din cap, apoi adăugă: Da, da. Vial e exact omul care vă trebuie.

În timp ce bărbatul vorbea, expresia lui Sophie se transformă. Acum nu era doar plină de speranță, ci de-a dreptul entuziasmată. Se aplecă în față și-și puse mâna pe brațul lui Reboul.

— Vă mulțumesc, zise ea. Nu o să regretați, vă promit!

Reboul o bătu prietenește pe mână.

— Sigur că nu voi regreta, draga mea. Îl căută din ochi pe tânărul care apărea și dispărea la comandă. Dominique va face toate aranjamentele ca să vă puteți întâlni mâine cu monsieur Vial. Iar acum, îmi cer scuze, dar am o altă întâlnire. Dominique o să vă ducă înapoi la hotel.

Când ieșeau din clădire, aproape că se ciocniră cu persoana pe care o aștepta Reboul: o fată înaltă și suplă, cu fața pe jumătate acoperită de niște ochelari mari de soare – în caz că soarele ar fi apărut în mod miraculos pentru un bis. Fata lăsă în urma ei o undă de parfum.

— Shalimar, remarcă Sophie, pufnind dezgustată. Cam prea mult, după părerea mea.

Când ajunseră pe treptele de la intrare, se opriră ca să aștepte mașina. Sam își trecu brațul pe după umerii lui Sophie și o strânse ușor.

— Ai fost senzațională, îi spuse el. Pentru o clipă, am crezut că o să te așezi în poala lui.

Sophie izbucni în râs.

— Am impresia că și el a crezut la fel. Este un adevărat cuceritor. Își țuguie buzele adăugând: Deși cam scund, după părerea mea.

— Asta nu e o problemă, crede-mă. Dacă s-ar sui pe portofelul său, ar fi mai înalt decât noi doi la un loc.

O limuzină Peugeot neagră și lucioasă opri în fața treptelor din fața clădirii, iar Dominique se grăbi să le deschidă portierele din spate.

— Tot înainte, vă rog, îi spuse Sam. Hotelul Sofitel!

Când ajunseră la capătul aleii, mașina opri chiar lângă statuia împărătesei Eugénie. Dominique coborî geamul portierei sale, întinse mâna și apăsă un buton ascuns în faldurile robei de marmură a statuii. Porțile masive acționate electric se deschiseră.

Dominique murmură un *Merci, madame,* apoi întoarse pe bulevard și câteva minute mai târziu erau înapoi la hotel.

— Nu știu cum te simți tu, îi spuse Sam lui Sophie în timp ce mașina se îndepărta, dar eu cred că meritățm încă o băutură. Să vedem cine ajunge primul la bar.

În timp ce traversau holul hotelului, un bărbat masiv, cu aspect neglijent, se grăbi spre ei. Acesta avea sprâncenele ridicate, umerii încordați și brațele întinse în lateral – un adevărat semafor uman abia întors de la Salonul Erotismului.

— *Alors? Alors?* Cum a fost?

Sam îi făcu semn că totul era în regulă.

— Sophie a fost fantastică. Am obținut permisiunea de a vizita crama lui Reboul mâine-dimineață. Dar tu? Ai avut o după-amiază erotică?

Uriașul rânji.

— Ai fi uimit să afli. Foarte multe noutăți – ar trebui să vezi ce se poate face cu latexul în ziua de astăzi. De exemplu…

— Philippe! Destul, îl întrerupse Sophie, clătinând din cap în timp ce se apropia de bar.

În timp ce-și savurau băuturile, îl puseră la curent pe Philippe cu tot ce se întâmplase. Fusese un început promițător – erau toți de acord cu asta –, dar a doua zi era crucială și aveau foarte multe de făcut. Din spusele lui Reboul, crama sa era uriașă. Se circula cu bicicleta dintr-un capăt în altul al acesteia. Și nu numai atât. Ei trebuiau să caute vreo cinci sute de sticle printre câteva mii de vinuri. Se anunța o zi foarte lungă.

Sam își termină băutura și se ridică.

— Cred că ar fi mai bine să mă retrag. Trebuie să dau câteva telefoane. Amicii mei din LA vor să știe ce se petrece aici și ar fi mai bine să-i contactez înainte de prânz. Dar sunt sigur că voi doi aveți o mulțime de lucruri de discutat, ca între rude.

Philippe părea dezamăgit.

— Nu vrei să afli nimic despre Salonul Erotismului?

— Ard de nerăbdare, îi răspunse Sam. Dar nu în seara asta. Era ora 11 în LA, iar Elena Morales începea să se întrebe dacă putea găsi în Pagini Aurii rubrica „Eliminare persoane”.

Telefoanele lui Danny Roth – fie ele amenințări, injurii sau calomnii – o aduceau la exasperare, făcând-o să își imagineze frecvent că plătea pe cineva ca să-l elimine. În plus, tăcerea prelungită a lui Sam o irita la culme, fără a mai pune la socoteală frustrarea pe care o simțea la gândul că nu știa nimic în legătură cu stadiul anchetei din Franța. Așa că, atunci când secretara o anunță că domnul Levitt era la telefon, Elena era un pachet de nervi.

— Da, Sam. Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton cumplit de rece.

— Știi, unul dintre lucrurile pentru care te admir nespus este felul în care răspunzi la telefon, zise Sam. Ascultă-mă.

În cinci minute, Sam îi expuse pe scurt toate evenimentele până la întâlnirea cu Reboul și ceea

ce plănuise pentru a doua zi: vizita la crama acestuia. Elena îl lăsă să termine ce avea de spus, apoi îl întrebă:

— Deci, vechiul tău prieten Axel Schroeder ți-a spus că Roth e cel care a organizat jaful?

— Așa este.

— Dar tu nu l-ai crezut. Și nu știi nici dacă acest Reboul are vinul.

— Așa e.

— Și, dacă într-adevăr el a furat vinul, cum ai de gând să o dovedești?

— Mă gândesc la asta. Nu se auzea nimic la celălalt capăt al firului. Elena, nu pari prea entuziasmată după câte văd.

— Cei de la biroul din Paris mi-au trimis CV-ul lui Sophie Costes.

— Și?

— Este și o poză în CV. Nu arată întocmai cum mi-ai descris-o. Sam aproape că simțea fiorii de gheață de la capătul firului. Noapte bună, Sam!

Legătura se întrerupse înainte ca el să aibă șansa de a-i răspunde.

Capitolul 15

Sam se trezi devreme. Se simțea încă descumpănit după telefonul din noaptea anterioară. Ar fi trebuit să o sune pe Elena din nou ca să-i explice totul. Nu, nu ar fi trebuit, își spuse el. La naiba cu asta. Dacă ea se grăbea să tragă anumite concluzii, nu avea decât să o facă. Dădu câteva ture de cameră, având un puternic sentiment de *déjà vu.* Așa începeau de cele mai multe ori certurile lor pe vremuri: suspiciune din partea ei, încăpățânare din partea lui. Din cauza asta relația lor fusese deosebit de furtunoasă, dar, trebuia să recunoască, cu atât mai spectaculoase se dovediseră împăcările. Alungă aceste amintiri și își concentra atenția asupra dosarului Reboul pe care i-l lăsase Philippe.

Franceza lui Sam era departe de a fi fluentă și, cu toate că parcurse cu greu articolele din dosar, reuși să surprindă esențialul în cazul fiecăruia dintre acestea.

Cel mai frecvent subiect – indiferent de rolul jucat de Reboul, fie el mogul al presei sau pirat pe Mediterana – era măreția Franței și a valorilor acesteia. Cultură, limbă, bucătărie, vinuri, castele, modă, franțuzoaice, fotbaliști francezi și așa mai departe. Până și trenurile de mare viteză TGV – deși Reboul admitea că nu călătorise niciodată cu așa ceva – erau elogiate de către magnat. Cumva, reușea să transmită impresia că el jucase un rol decisiv în crearea tuturor acestor lucruri.

Singura concesie făcută de Reboul referitor la posibilitatea ca Franța să fie mai puțin decât un paradis terestru era opinia sa disprețuitoare la adresa funcționarilor, acea armata cenușie de birocrați care infestau viața francezilor. Aceasta era obsesia lui, pe care o trâmbița public în fiecare primăvară când ținea conferința de presă pe tema impozitării averii sale – ca să marcheze ceea ce el

numea *le fête des fises,* festivalul taxelor. Fără a se mulțumi să spună lumii cât de mulți bani plătise la Fisc, el se lăuda cu acea cifră echivalând-o cu suma salariilor unor funcționari. Aceasta comparație reprezenta un punct de plecare adecvat pentru discursul său anual împotriva birocrației exagerate. Declamațiile sale prindeau la public și atacau singura hibă care, în opinia lui, întuneca imaginea Franței.

Reboul era o ciudățenie printre toți ceilalți miliardari. Majoritatea preferau să-și petreacă viața pe proprietățile lor de la Nassau, Geneva sau Monaco, adevărate paradisuri fiscale, fiind mereu în alertă în caz că s-ar fi schimbat legea impozitării. Sam nu putea decât să admire un astfel de om care accepta să plătească un preț enorm doar ca să trăiască în țara pe care o iubea atât de mult. Încuviințând din cap, Sam închise dosarul, apoi coborî în holul hotelului pentru că trebuia să se întâlnească cu Sophie.

Florian Vial îi aștepta în fața intrării principale de la Palais du Pharo. Dacă cei doi nu ar fi știut că el administra crama lui Reboul, l-ar fi putut lua drept un profesor sau poate un poet din vremuri de demult. În ciuda temperaturilor blânde ale primăverii, bărbatul era îmbrăcat corespunzător pentru răcoarea din beciurile palatului, într-un costum gros din catifea cord verde-închis, având în jurul gâtului – înfășurat de mai multe ori în complicatul stil franțuzesc – un fular lung negru. Pe sub sacou se zărea o cămașă de culoare mov. Părul său lung era pieptănat peste cap, având același joc de nuanțe „sare și piper” ca și barba îngrijită, tunsă perfect în formă de cioc. Bărbatul îi privea cu niște ochi de un albastru spălăcit din spatele lentilelor rotunde ale ochelarilor fără ramă. Cu siguranță, Vial părea desprins din secolul al XIX-lea. Nu-i mai lipseau decât o pălărie supradimensionată și o mantie ca să-i servească

drept model lui Toulouse-Lautrec, pentru un tablou cu un dandy care se pregătea să facă o vizită amantei sale.

Se aplecă în fața lui Sophie ca să-i sărute mâna, iar mustățile lui mângâiară degetele femeii.

— *Enchanté, madame. Enchanté.* Se întoarse spre Sam și îi scuturǎ viguros mâna, spunându-i: *Très heureux, monsieur.* Făcu un pas înapoi, ridicând ambele mâini înainte să exclame: *Mais pardonnez-moi.* Am uitat. Monsieur Reboul mi-a spus că preferați să vorbim în engleză. Nu e nicio problemă. Vorbesc fluent engleza. Clipind des din ochi, afișă un zâmbet și-i întrebă: Putem începe?

Urmându-l pe Vial, străbătură mai multe încăperi bogat decorate – saloane, după spusele lui Vial –, până ce ajunseră la o bucătărie vastă. Spre deosebire de saloane, care păstrau decorațiunile pompoase ale vremurilor trecute, cu candelabrele și poleiala lor specifică, cu perne, drapaje și ciucuri, bucătăria era extrem de modernă: oțel inoxidabil, granit lucios și corpuri de iluminat ascunse. Singurul obiect care amintea de vechile tradiții culinare era un suport din fontă montat pe perete care susținea treizeci sau patruzeci de tigăi emailate din cupru. Vial făcu un semn spre aragazul masiv – stil Le Cornu, cu destule arzătoare, plite și cuptoare ca să deservească un adevărat banchet – și zise cu vădită satisfacție:

— Bucătarul-șef de la Passedat, care este prieten cu patronul meu, vine des aici. Ar fi în stare să ucidă pentru o bucătărie ca asta.

Intrară apoi în altă bucătărie, ceva mai modestă decât prima – o încăpere vastă cu o mulțime de rafturi și dulapuri, congelatoare și mașini de spălat vase. Într-un colț al încăperii erau două uși.

Vial o deschise pe cea mai mare și le spuse peste umăr:

— Scările sunt foarte înguste. *Attention!* Sau, cum spuneți voi – ușurel, nu-i așa?

Scările nu erau doar înguste, ci și abrupte, coborând într-o spirală strânsă până în fața unei uși din oțel vopsit. Vial apăsă câteva numere de pe tastatura electronică montată în perete și deschise ușa. După ce aprinse lumina, se dădu într-o parte, urmărind reacția oaspeților săi cu un zâmbet mare pe față. Era evident că savura din plin acel moment.

Sophie și Sam rămaseseră împietriți în prag, copleșiți de uimire. În fața lor se întindea, pe vreo două sute de metri, un culoar larg, pavat cu lespezi din piatră, în pantă ușor descendentă. Plafonul era format din maiestuoase bolți arcuite din cărămidă veche, care căpătase o nuanță pală de roz din cauza trecerii vremii. Culoarul se ramifica în ambele părți în alte coridoare mai mici, ale căror puncte de plecare erau marcate de niște coloane pătrate din cărămidă de înălțimea unui om. În stânga ușii, rezemată de un butoi, stătea bicicleta lui Vial – un Solex vechi. În interior mirosea a vechi, a jilav, așa cum trebuia să miroasă de fapt într-o cramă.

Vial fu primul care rupse tăcerea.

— *Alors?* Ce părere aveți? O să încapă în cartea voastră? Zâmbea mulțumit, mângâindu-și mustața cu degetul arătător, imaginea vie a unui om care se aștepta să primească un compliment.

— Foarte, foarte impresionant, zise Sophie. Nici măcar în Bordeaux nu ar putea găsi cineva o cramă atât de mare, nici chiar într-o casă particulară. E magnifică, nu-i așa, Sam?

— Perfectă, îi răspunse Sam. Grozavă pentru cartea noastră. Rânji spre Vial. Singura problemă este că aici ai nevoie de hartă ca să nu te rătăcești.

Vial aproape că radia de mândrie.

— Firește că am o astfel de hartă! *Mais oui!* Trebuie să coborâm în biroul meu și o să vă arăt cum să ajungeți din punctul A până în punctul B.

Începură să exploreze coridorul principal pavat cu dale din piatră. Vial își luă în primire rolul de ghid turistic:

— Aici toate culoarele sunt precum străzile unui oraș, înțelegeți? Acum, de exemplu, ne aflăm pe strada principala, pe bulevard.

Le arătă celor doi o mică plăcuță emailată în două culori, alb și albastru, montată pe coloana prin dreptul căreia tocmai treceau. Pe aceasta scria „Boulevard du Palais".

— Strada se ramifică apoi în ambele sensuri, continuă Vial, și apoi în mai multe străzi, mai mari sau mai mici.

Se opri și ridică un deget. Dar numele fiecărei străduțe ne indică cine locuiește la adresa aceea. Mișcă apoi degetul dintr-o parte în alta. Mă refer la sticle, bineînțeles.

Vial le făcu semn să intre pe unul dintre culoarele mai înguste. Un alt indicator în culorile alb și albastru anunța acea rută drept Rue de Champagne. Și iat-o. Șampania într-o glorioasă abundență, ocupând rastele întregi pe ambele părți ale culoarului strâmt și pietruit: Krag, Roederer, Bollinger, Perrier-Jouët, Clicquot, Dom Pérignon, Taittinger, Ruinart – în sticle standard, Magnum „Jéroboam", „Rehoboam", „Matusalem" și chiar „Nabucodonosor".

Preț de câteva clipe, Vial admiră sticlele cu duioșie, ca un părinte iubitor, extrem de mândru de progeniturile lui, înainte de a-i conduce pe următorul culoar, Rue de Meursault, apoi pe Rue de Montrachet, Rue de Corton-Charlemagne, Avenue de Chablis, Allée de Pouilly-Fuissé și Impasse d'Yquem. Această parte a „bulevardului" principal, le explică Vial, era destinată vinurilor albe, iar partea opusă, vinurilor roșii.

Le luă aproape o oră ca să parcurgă toată crama de la un capăt la altul, oprindu-se respectuoși din loc în loc, ca să-și prezinte omagiile minunatelor vinuri de Burgundia – de exemplu, în Rue de Côte d'Or – sau legendarului trio alcătuit de brandurile Latour, Lafite și Margaux, în Rue des Merveilles. Când ajunseră în cele din urmă la biroul lui Vial,

se simțeau ciudat de amețiți, de parcă ar fi și gustat vinurile în loc să se rezume la a le privi.

— Aș vrea să vă întreb ceva, spuse Sam. Nu văd nicăieri o Rue de Chianti. Nu aveți și vinuri din Italia?

Vial îl privi pe Sam de parcă acesta i-ar fi insultat mama. Începu să clatine supărat din cap în timp ce țâțâia dezaprobator, apoi spuse:

— Nu, nu și nu, sigur că nu. Fiecare sticlă din această cramă e sută la sută franțuzească, așa cum a insistat de altfel monsieur Reboul. Avem doar cele mai bune vinuri. Deși… Vial șovăi înainte să spună: *Entre nous,* și sper că nu o să apară în carte ceea ce o să vă spun acum, o să vedeți acolo câteva cutii cu vin de-al vostru, din California. Monsieur Reboul deține o vinărie, cum spuneți voi, în Napa Valley. Se mai amuză și el din când în când. E un hobby al lui.

Judecând după expresia lui Vial, hobby-ul șefului său nu-l entuziasma prea tare.

În capătul cramei se afla un cart „patriotic" de golf, vopsit în albastru, alb și roșu – culorile drapelului francez –, parcat într-un colț, lângă două uși gigantice. La simpla atingere a unui buton, acestea se deschiseră larg, dezvăluind aleea lungă care trecea pe lângă statuia melancolicei Eugénie și se termina la porțile proprietății.

— Vedeți? le spuse Vial. Beciurile palatului sunt chiar sub *la grande pelouse,* marea peluză din fața casei. Făcu un semn din cap către pavajul de piatră din spatele ușilor. Drumul acesta e pentru livrări. Camionul descarcă marfa aici, direct în cartul meu de golf, iar eu duc sticlele de vin la adresa lor.

Sophie privi încruntată cartul de golf.

— Dar, monsieur Vial, cum procedați când vreți să duceți vinul în interior pentru a fi servit? Sper că nu urcați pe scările acelea. Sau mergeți cu cartul în jurul…

— Aha! Vial începu să se bată cu degetul peste nas. Am spus eu că femeile sunt întotdeauna cele

mai practice. Am să vă arăt înainte de a pleca. Acum să mergem în biroul meu ca să vă prezint ciudatele mele decorațiuni.

Devenea din ce în ce mai clar că Vial spera să obțină un rol important în cartea aceea și își dădea toată osteneala ca să evidențieze numeroasele obiecte de interes din biroul său strâmt și dezordonat. Un tirbușon gigantic, lung de aproape un metru, cu mânerul confecționat dintr-o bucată contorsionată de lemn de măslin, foarte bine lăcuită, era rezemat de peretele de lângă birou – un birou de *connoisseur,* cum îl numea Vial. Cu excepția părții superioare care era din sticlă, biroul fusese construit în întregime din cutii de lemn pentru vinuri de pe marile domenii. Fiecare cutie de lemn servea drept sertar de birou, fiind identificate după numele și mărcile faimoaselor podgorii ștanțate în lemn.

Mânerele mici ale sertarelor erau de fapt niște dopuri cilindrice de lemn, vopsite în așa fel încât să semene cu niște dopuri de plută. Sam scoase aparatul foto și-l întrebă pe Vial.

— E în regulă? Doar pentru câteva mențiuni.

— Desigur!

Vial se deplasă până în mijlocul încăperii, astfel ca să apară cât mai bine în poză, puse o mână pe birou, ridică capul și adoptă o expresie plină de demnitate. Eminentul enolog, surprins într-unul dintre puținele sale momente de meditație profundă.

Sam rânji.

— Ați mai făcut asta din câte văd.

Vial își atinse mustața și adoptă o poziție diferită, de această dată, așezându-se pe marginea biroului, cu brațele încrucișate.

— Pentru revistele de vinuri, da. Acestea sunt mereu interesate de oameni și poveștile lor. E ceea ce ele numesc subiecte de „interes uman”.

În timp ce Sam făcea poze, Sophie studia câteva alte exemple de interes uman, care acopereau

aproape un perete întreg: fotografii înrămate, în care Vial apărea împreună cu actori de cinema, fotbaliști, staruri pop, creatori de modă, manechine celebre, precum și alți distinși vizitatori ai cramei lui Reboul.

Aceste fotografii împărțeau peretele cu niște diplome de la Jurade de Saint-Emilion[25] și Chevaliers du Tastevin[26], iar într-o poziție centrală era expusă o scrisoare de mulțumire plină de elogii de la Palatul Élysée, semnată chiar de președintele Republicii. La fel ca șeful său, se părea că Vial nu pierdea nicio ocazie de a-și face puțină reclamă.

Sophie plecă de lângă panoul cu celebrități și se opri în dreptul unui raft lung și lat plin cu băuturi alcoolice extrem de vechi – sticle intacte de la 1800, cu etichete pătate și decolorate de vreme, al căror conținut era întunecat și misterios. Ochii ei se opriră asupra unei sticle care fusese odată un vin alb de Bordeaux, un Gradignan din 1896. Vinul din sticlă se păstrase deasupra unui strat de drojdie de vreo doisprezece centimetri. Vial se despărți cu regret de aparatul foto și se apropie de Sophie împreună cu Sam.

— Ăsta este colțul meu sentimental, le explică el. Sticlele astea se găsesc la târgul de vechituri, iar eu nu le pot rezista. Nu mai pot fi băute, desigur, dar sunt foarte pitorești, nu credeți?

— Fascinant, remarcă Sophie. La fel și asta, adăugă ea arătând spre un alambic mic din cupru – un aparat folosit la distilarea boștinei de struguri pentru a o transforma în *eau-de-vie* – așezat într-un colț. Privește, Sam. Voi aveți așa ceva în California?

Sam clătina din cap.

— Ca ornament doar. Acesta mai funcționează?

Vial părea realmente șocat de această idee.

— Arăt cumva a infractor, monsieur? Să vedem, încă de prin 1916 este interzisă persoanelor particulare distilarea produselor proprii ca să facă – așa cum îi spuneți voi – *moonshine,* spirt. Își

permise chiar să le facă cu ochiul și afișă un zâmbet mulțumit, pentru că folosise un cuvânt atât de sofisticat în limba oaspetelui său. Și acum haideți să vă arăt cum vă puteți orienta în micul meu orășel.

Se apropie de biroul său și le arătă harta agățată pe peretele din spatele acestuia. Aceasta era o imagine de ansamblu a cramei, executata manual, în format 45×100 cm. Numele „străzilor” erau trecute pe hartă cu litere caligrafiate perfect.

În interiorul ramei simple și aurite, harta avea o bordură alcătuită din tirbușoane miniaturale colorate, fiecare având mâner diferit. Unele erau destul de ciudate – o inimă, un câine, un drapel franțuzesc, un cioc de pasăre –, altele erau niște versiuni artistice executate după modele mai convenționale. Harta fusese semnată într-un colț și datată cu cifre romane.

— E grozavă, spuse Sam. Ar fi perfectă ca hârtie ornamentală pentru forzați.

Sophie, care habar nu avea la ce se referea el, încuviință cu fermitate din cap.

— Bună idee.

Sam îi explică lui Vial, care-i privea nedumerit, că unele cărți – cele mai elaborate și mai scumpe ediții în special – aveau de obicei sub copertă, atât la început, cât și la sfârșit, câte o foaie cu un desen decorativ.

— Harta dumneavoastră e pur și simplu perfectă pentru o carte de vinuri, îl încredință el, cu toate denumirile și tirbușoanele acelea. Nu aveți cumva vreo copie a ei?

După ce le mai făcu un semn discret cu ochiul, Vial se repezi la birou, trase unul dintre sertarele de sus și scoase un sul de hârtie pe care-l desfășură pe birou pentru ca oaspeții să-l poată analiza.

— Aceste exemplare au fost printate înainte de a înrăma originalul. Noi le oferim drept mici suvenire prietenilor lui monsieur Reboul, care vin

adesea aici, la cramă, pentru degustări. *Charmant, non?*

Rulă înapoi harta și i-o înmână lui Sophie. Vial puse capăt mulțumirilor lor consultându-și preocupat ceasul. Făcu o grimasă.

— *Peuchère!* Când a trecut dimineața asta? Am un rendez-vous în Marsilia. Îi concedie cu un gest și îi conduse nerăbdător până la ușă, spunându-le: Vă rog să reveniți după prânz. Se urcă apoi în cartul său de golf, făcându-le semn celor doi să-l urmeze. Imaginați-vă că sunteți o ladă plină cu sticle de vin, îi spuse el lui Sam, și că această noapte este momentul dumneavoastră de glorie, noaptea în care aveți ocazia de a-i ului pe oaspeții lui monsieur Reboul, noaptea în care veți fi băut cu exclamații extaziate.

Vial porni cartul și o luă pe Boulevard du Palais.

— Pare destul de distractiv, zise Sam. Dar spuneți-mi, sunt o ladă de vin roșu sau alb?

— Nici una, nici alta, sau ambele, răspunse Vial. Nu contează. Problema importantă pentru dumneavoastră este cum veți ajunge în sufrageria palatului. La capătul „bulevardului", Vial parcă vehiculul în fața ușii de la intrarea în cramă. După cum vedeți, zise el în timp ce cobora din cart, mai este o ușă chiar aici. Le indică o ușă joasă și îngustă într-o nișă din perete. Cu aerul unui magician care a găsit nu doar unul, ci doi iepuri albi în pălăria sa, deschise ușa și făcu un pas înapoi. *Voilà!* Liftul pentru sticle. Acesta urcă direct la bucătăria din spate. Vinul este transportat astfel în condiții optime, nu este tulburat, așa cum s-ar întâmpla în cazul în care ar fi transportat pe scări. Vinul ajunge în sufragerie liniștit, relaxat, pregătit să-și întâlnească destinul.

— Este ceea ce noi numim *dumbwaiter*[27], zise Sam.

— Exact, încuviință Vial, adăugând în sinea lui încă un cuvânt de impact din repertoriul său. Un *dumbwaiter.* Se uită din nou la ceas și tresări. Vă

convine la ora 15? O să vă aștept la ușa la care se fac livrările. Și o să vă recomand un local pe cinste din Vieux Port la care să luați prânzul.

Sophie și Sam schimbară priviri sugestive.

— *Typiquement marseillais?* întrebă Sophie.

— *Mais non, chère madame.* Un sushi bar.

Capitolul 16

Hotărâră de comun acord să renunțe la plăcerile oferite de barul sushi – care se dovedi a fi o încăpere aglomerată și întunecoasă de pe o străduță lăturalnică – în favoarea unui sendviș pe terasa însorită La Samaritaine, chiar peste drum de port. Până la sosirea comenzii – carafa cu vin *rosé* și cele două porții de *jambon beurres* –, se mai încălziră un pic după dimineața petrecută în subteran printre sticlele de vin.

Avuseseră parte de o vizită interesantă. Vial – deși cam prea afectat și ridicol, în opinia conservatoarei Sophie, o bordeleză sadea – administra o cramă de primă clasă, minunat organizată și fără pânze de păianjen. Fără a mai pune la socoteală că le fusese de mare ajutor. Dar, așa cum observaseră amândoi, bărbatul păruse cam prea îndatoritor. La fel ca un chelner prea amabil și bine intenționat, el nu-i lăsase nicio clipă singuri. Privise peste umerii lor în timp ce le povestea extaziat despre vreo colecție de vinuri anume sau despre un an bun, distrăgându-le atenția. Trebuiau să găsească o soluție. Ca să identifice cinci sute de sticle de vin printre alte câteva mii, ar fi avut nevoie de câteva ore bune și de concentrare maximă. O după-amiază întreagă ar fi fost de-ajuns pentru ei, iar acum aveau la dispoziție și harta după care să se orienteze. Chiar și așa, nu avea să fie deloc ușor, și prezența permanentă a lui Vial nu i-ar fi ajutat deloc.

Sam turnă vinul în două pahare. Acesta avea o culoare mai închisă decât *rosé*-ul preferat al celor din LA. Nuanța închisă de roz a vinului se potrivea cu cea a feliei de șuncă afumată din sendvișul său. Ridică paharul spre soare, luă o înghițitură și păstră vinul câteva clipe în gură. Avea gust de vară. După o dimineață petrecută în compania aristocrației vinurilor, era o schimbare

reconfortantă să poată bea ceva simplu, modest, dar bun – fără pedigri, an de producție sau istoric, fără complicații și etichete cu sume exorbitante. Nu era de mirare că acest vin devenise băutura favorită a regiunii Provence.

— Știi ce? zise el. Când o să ne întoarcem la palat în această după-amiază, ar fi mai bine să ne separăm. Unul dintre noi o să cerceteze vinurile albe, iar celălalt pe cele roșii. Vial nu va putea să ne supravegheze pe amândoi. Ce crezi?

Sophie tăcu câteva secunde, apoi încuviință din cap.

— Lasă-mă pe mine să le verific pe cele albe.

— În regulă. Ai vreun motiv anume?

— Majoritatea vinurilor furate sunt roșii. Doar nu vrei ca Vial să te urmărească în timp ce iei notițe sau faci poze. Și încă un lucru. Eu sunt din Bordeaux. Știu totul despre vinurile roșii. În schimb, despre Champagne sau vinul alb de Burgundia nu știu atât de multe, așa că o să-l rog pe Vial să-mi povestească. Îi place să vorbească, să demonstreze că e un bun cunoscător. De fapt, te-ai convins în dimineața asta. Sunt sigură că nu e nevoie decât de un dram de încurajare din partea mea – își apropie arătătorul de degetul mare lăsând între ele un spațiu de vreo doi centimetri – și o să-mi vorbească o după-amiază întreagă despre asta. *C'est certain.*

Sophie zâmbea privindu-l pe Sam pe deasupra ochelarilor de soare.

— Te distrezi de minune, nu-i așa?

— Într-un fel, da, foarte mult. E mult mai amuzant decât să lucrezi în asigurări. E ca un joc. Ridică din umeri. Numai că nu sunt sigură că aș vrea să câștigăm. Înțelegi ce vreau să spun?

Sam înțelegea perfect. De două sau trei ori în trecut, fusese implicat în anumite cazuri în care, dintr-un motiv sau altul, preferințele sale erau ilegale.

— Da, știu prea bine la ce te referi. Reboul și Vial par niște băieți de treabă. Rânji. Dar și băieții de treabă pot fi infractori. Uită-te bine la mine. Știu asta, pentru că și eu am fost infractor.

Sophie primi această dezvăluire neașteptată fără a se arăta prea surprinsă. Sam ar fi putut la fel de bine să-i spună că fusese pe vremuri jucător de fotbal profesionist. Era, la urma urmei, american, deci orice era posibil.

— Și îți lipsește asta… să fii infractor, vreau să spun?

— Uneori. Sam se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind cu privirea un bătrân care traversa încet strada târșâindu-și picioarele și amenințând mașinile din trafic cu bastonul. Atunci când iei parte la un jaf, continuă el, devii foarte conștient că ești viu, că trăiești. Și trăiești intens, la maximum. Cred că din cauza conștientizării riscului și, mai ales, din cauza adrenalinei. Iar mie îmi plăcea la nebunie să plănuiesc o lovitură, să pun toate detaliile cap la cap. Un plan curat și bine gândit, organizat până la ultima secundă și executat corespunzător. Fără arme, fără violență și fără victime.

— Cu excepția bietei companii de asigurări.

— Da, sigur. Arată-mi și mie o singură companie de asigurări demnă de milă, iar eu am să-ți demonstrez că Moș Crăciun e un om în carne și oase și trăiește bine mersi în Florida. Dar eu înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Întotdeauna există o victimă.

Gândurile i se îndreptară spre Danny Roth, dar nu putea simți nici urmă de milă.

Sophie îl sună pe Philippe ca să-l pună la curent cu noutățile, apoi mai zăboviră un timp pe terasă, destul cât să termine vinul din pahare și să simtă șocul unei cafele foarte tari, până ce veni vremea să se întoarcă la Palais du Pharo. Asta era. Până la sfârșitul după-amiezii aveau să afle dacă își pierduseră timpul degeaba sau, dimpotrivă, dacă

erau pe cale de a rezolva o clasică infracțiune „la distanță”, jaful *sans frontières.* Un jaf nu numai „curat”, ci și încântător de demodat, o revenire la vremuri mai simple, înainte ca jaful să fie realizat cu ajutorul ultimelor descoperiri în materie de echipamente electronice sau a șmecheriilor avocățești.

În timp ce așteptau taxiul în soare, Sam își verifică buzunarele: harta, aparatul foto, bateriile de rezervă, carnețelul și lista cu vinurile furate. Cinci minute până la ora trei. Erau pregătiți.

— Ei, cum a fost porția de sushi? Vial nu mai așteptă răspunsul și îi invită agitat în biroul său. Am aranjat să fiu liber tot restul după-amiezii. *Je suis à vous,* spuse el, dornic să le stea la dispoziție.

Bărbatul înclină capul, parcă așteptând reacția lor, iar Sophie profită de ocazie ca să-i zică:

— Sunt atâtea lucruri de văzut, atât de multe, încât ne-am gândit că ar fi mai bine ca fiecare dintre noi să se ocupe de câte o jumătate de cramă. Eu am ales vinurile albe, dar cu o condiție. Îl privi provocator pe Vial și, preț de un moment interminabil, Sam avu impresia că femeia avea să-și fluture genele. Fiind originară din Bordeaux, cunosc destul de bine faimoasele vinuri roșii. Pe de altă parte, vinurile de Champagne sau celebrele vinuri albe de Burgundia și Sauternes – deși le știu după nume, desigur – sunt, cum să spun, o adevărată lacună în educația mea. Și speram deci că dumneavoastră veți…

Vocea i se stinse, iar ochii ei rămaseră pironiți pe chipul lui Vial, care își ridică instinctiv umerii și începu să-și mângâie mustața.

— Dragă doamnă, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să împărtășesc câteva dintre umilele mele cunoștințe unei persoane atât de pasionate de vinuri. Se îndreptă hotărât spre ușă, ca un om care primise o misiune importantă. Propun să începem

cu șampania și să terminăm cu vinul d'Yquem, așa cum ar proceda oricine la o cină civilizată.

Sam avea sentimentul că aceasta era o replică pe care profesorul Vial o mai folosise de multe ori atunci când îi însoțea pe vizitatori în turul cramei.

Tocmai ieșeau pe ușă când Vial se opri brusc și se întoarse spre Sam.

— Dar l-am uitat pe celălalt oaspete al meu. Nu o să vă simțiți singur? Nu o să vă rătăciți? Sunteți sigur?

— Din fericire, am la mine harta dumneavoastră excelentă și mă voi bucura de compania unor vinuri grozave. În plus, nu mă deranjează să lucrez singur. Nu vă faceți griji pentru mine. O să fiu bine.

Vial nu insistă.

— *Bon.* Și acum, dragă doamnă, dacă binevoiți să mă urmați, vom intra într-o clipă în lumea șampaniei. Cred că ați auzit, desigur, că șampania a fost inventată de călugărul Dom Pérignon, cel care a rostit atunci când a savurat prima dată divina sa invenție: „Acum beau stele!" Niciodată nu am auzit o descriere mai bună. Călugărul a trăit până la venerabila vârstă de șaptezeci și șapte de ani – dacă îmi aduc bine aminte –, o dovadă în plus a calităților terapeutice ale șampaniei. Mai puțin cunoscută e însă neobișnuita relație a venerabilului călugăr cu una dintre călugărițele de la mănăstirea învecinată…

În timp ce se îndepărta de Sam în compania lui Sophie, vocea lui Vial urca și cobora, dar nu se oprea deloc. Sophie avea dreptate, își spuse Sam. Lui Vial îi plăcea să vorbească, mai ales când cea care-l asculta era o femeie atrăgătoare.

În cele din urmă, cercetările lui Sam dădură rezultate, mult mai repede chiar și cu mai puține eforturi decât anticipase. Harta cramei și o scurtătură care se dovedi extrem de folositoare îl conduseră mai întâi pe Rue des Merveilles: Lafite din '53, Latour din '61, Margaux din '83. Toate

acele colecții erau prezente în cantități impresionante, anii fiind marcați cu cretă pe micile tăblițe de identificare de pe fiecare raft sau compartiment de depozitare.

Vial era destul de departe, așa că nu prezenta niciun pericol; Sam abia îi auzea vocea undeva la distanță. Luă o sticlă de Lafite din raft și o așeză atent pe pavajul din piatră, cu eticheta la vedere. Se aplecă și fotografie sticla, având grijă să verifice dacă denumirea și data de pe etichetă erau vizibile în poză. Trecu la altă sticlă. Procedă la fel cu Lalour, apoi cu Margaux. Treaba mergea strună.

Își consultă harta căutând Rue Saint-Emilion. Și iat-o, chiar lângă Pomerol, reflectând poziția podgoriilor pe harta regiunii. Acolo găsi o mulțime de sticle cu Figeac din ’82. În cramă existau sticle cu toate soiurile renumite – în orice direcție s-ar fi uitat. Se întrebă cum ar fi putut cineva să bea tot vinul acela înainte sa plece de pe această lume și la ce i-ar mai fi folosit în ceruri crama aceea grozavă. Probabil că existau deja câțiva mici Reboul însetați care făceau coadă la moștenire. Sam spera să fie așa. Ar fi fost trist să vadă acea colecție magnifică desființată și trimisă pe bucăți către casele de licitație. Se mută pe culoarul următor, la vinurile Pomerol. Unul dintre rafturile de jos era ocupat de sticlele Magnum cu Château Pétrus din 1970. Le numără pe toate: erau douăzeci, un număr relativ modest după standardele lui Reboul. Folosind ambele mâini – o mână pe dop și una la bază Sam luă o sticlă Magnum și o așeză pe pavaj, admirând, în timp ce făcea asta, desenul ornamental de pe partea de sus a etichetei.

Artistul realizase – într-o poziție centrală, printre vițele-de-vie – un mic portret al Sfântului Petru cu cheile sale – cheile de la poarta Raiului. Sau, așa cum spuneau unii, cheile cramei de pe acel domeniu. După ce făcu fotografia, Sam așeza din nou Magnumul pe raftul sau, dar cu o oarecare șovăială, amestecată ce-i drept cu satisfacție.

Descoperise – și avea dovada acestui lucru – toate vinurile roșii de pe lista cu vinuri furate. Singurul care-i mai rămăsese era Yquemul din ’75, care ar fi trebuit să se afle în cealaltă parte a cramei. Ajunse din nou pe bulevardul central și încercă să-și dea seama cât de departe ajunseseră Sophie și Vial după prima oprire printre sticlele de șampanie. Așa cum socotea el – ținând cont de volumul dizertației lui Vial ar fi trebuit să fie încă undeva printre sticlele de Corton-Charlemagne și Chablis. Yquem ar fi trebuit să fie ultimul de pe listă. Avea destul timp.

Cu senzația irațională că încălca o proprietate privată, traversă în diagonală bulevardul până la Impasse d’Yquem, ultima secțiune a cramei, din zona biroului lui Vial.

Așa cum descoperise Sam când urmase studiul despre enologie, Château d’Yquem este adesea descris ca fiind cel mai scump vin din lume. Reușise să atragă de-a lungul îndelungatei sale istorii diverși admiratori precum Thomas Jefferson, Napoleon, țarii Rusiei, Stalin, Ronald Reagan și prințul Charles, toți fascinați de culoarea vinului de un galben-auriu luminos și de gustul său catifelat. În fiecare an se produc mai puțin de optzeci de mii de sticle, o cantitate complet nesemnificativă în comparație cu producția anuală de vin din regiunea Bordeaux. Și se păstrează extrem de bine. O sticlă din recolta 1784 a fost deschisă, băută și declarată perfectă din toate punctele de vedere de către un grup de cunoscători norocoși chiar dacă vinul avea două sute de ani.

Colecția de vinuri Yquem a lui Reboul era probabil cea mai impresionantă din toată crama aceea incredibilă – și nu pentru mărimea ei, pentru că avea doar o sută de sticle –, ci pentru varietatea anilor de producție. Erau acolo exemplare din cei mai buni ani, începând cu 1937 și continuând cu ’45, ’49, ’55 și ’67, înainte de ultimul, cel mai nou, vinul din ’75. Sam selectă o sticlă și o fotografie.

Tocmai o punea înapoi, lângă celelalte din producția ’75, când îngheță. Vocea lui Vial răsună primejdios de aproape.

— Chablis, desigur, este unul dintre cele mai cunoscute vinuri albe din lume. Dar există Chablis și Chablis.

— *Ah bon?* zise Sophie, reușind să pară foarte surprinsă și fascinată, deși folosise numai două silabe.

— *Mais oui.* Ceea ce avem aici sunt vinuri din recoltele cele mai bune, *grands crus,* vinuri care provin de pe dealurile din nordul orașului. De exemplu, acest Les Preuses. Sam putea auzi zgomotul făcut de sticla pe care Vial o scotea din raft. În pahar, acest vin are o culoare absolut încântătoare: aurie, cu cele mai delicate reflexe verzui.

Vial puse sticla la locul ei și scoase o alta. Ținându-și respirația, Sam ieși în vârful picioarelor din Impasse d’Yquem și se întoarse în cealaltă parte a cramei, în zona sigură a vinurilor roșii. Și acolo fu găsit de către Vial și Sophie cincisprezece minute mai târziu, studiind rafturile cu Pomerol, având aparatul foto în buzunar și un carnețel în mână.

— Aha! exclamă Vial. Iată-l și pe colegul dumneavoastră care muncește din greu. E harnic ca o albină, *non?* Sper că a găsit ceva care să-i trezească interesul.

— Fabulos! zise Sam. E absolut fabulos! Fără îndoială, o colecție extraordinară.

— Dar ar trebui să vezi vinurile albe, îi spuse entuziasmată Sophie. Cele de Burgundia! Vinurile Yquem! Monsieur Vial mi-a dat o mulțime de informații incredibile.

Vial se umflă în pene.

— Abia aștept să le văd, zise Sam. Dar mă tem că l-am reținut destul pe monsieur Vial pentru o singură zi. Pot să vă cer o mare favoare? Ne permiteți să revenim?

— Desigur. Vial băga mâna în buzunar și scoase o carte de vizită. Iată numărul telefonului meu mobil. Oh, era să uit… monsieur Reboul a sunat din Corsica să se asigure că aveți la dispoziție tot ce vă trebuie.

După un schimb prelungit de mulțumiri înflăcărate din partea celor doi și o serie de proteste încântătoare, pline de modestie din partea lui Vial, Sam și Sophie părăsiră semiobscuritatea cramei și ieșiră clipind în soarele după-amiezii târzii.

Vorbiră foarte puțin pe drumul de întoarcere la hotel, amândoi asimilând ceea ce văzuseră în timpul ultimelor două ore și jumătate.

— Philippe a spus că ne vom întâlni aici, zise Sophie când ajunseră pe aleea din fața hotelului. Abia așteaptă să audă ce am descoperit. Spune că suntem ca într-un *roman policier* – știi tu, un roman polițist.

Sam se opri brusc.

— Are cumva cunoștințe la poliția locală? Contacte solide? Polițiști cu care se întâlnește la un pahar din când în când?

— Sunt sigură că are. Toți jurnaliștii au. Uite, deja a ajuns, îi arătă scuterul negru al lui Philippe, pe jumătate ascuns în arbuștii de pe marginea aleii. Dar de ce te interesează poliția?

— E doar o idee, dar încep să fiu tot mai convins că vom avea nevoie de ei.

Capitolul 17

Philippe stătea cu telefonul la ureche, mergând de colo colo prin holul hotelului. Mâna sa liberă se mișca înainte și înapoi, în sus și-n jos, într-o parte și-n alta, de parcă ar fi dirijat o orchestră simfonică invizibilă. Era îmbrăcat, ca de obicei, în hainele sale vechi în stil milităresc, piesa de rezistență fiind o jachetă vintage de camuflaj, care avea pe spate emblema „Hell on Wheels" – o inscripție cu litere mari de tipar, scrise cu un roșu sângeriu. Văzându-i pe Sophie și pe Sam, el încheie imediat conversația telefonică, abia apucând să îngaime grăbit un *Au'voir* înainte ca telefonul său să ajungă înapoi în buzunar.

Sam observase în diverse ocazii că francezii – care de obicei adoră să vorbească – obișnuiesc să încheie orice conversație telefonică brusc, aproape brutal. Nu se întind prea mult la telefon ca să-și ia rămas-bun; destul de ciudat pentru o rasă atât de comunicativă.

— *Alors? Alors?* Philippe fierbea de curiozitate și, după ce o sărută în grabă pe Sophie pe amândoi obrajii, se întoarse spre Sam. Ce ați aflat?

— Multe, îi răspunse Sam. O să-ți explic totul, dar mai întâi vreau să aduc niște lucruri din camera mea. Poți să găsești o masă la bar? Nu o să întârzii mult.

Când reveni alături de Philippe și Sophie cinci minute mai târziu, avea în brațe un teanc de hârtii: notițele sale, dosarul lui Reboul și un alt dosar subțire, plin cu materiale pe care le adusese din LA. Așeză tot teancul de hârtii pe masă și își puse aparatul foto deasupra.

Philippe se hotărâse să facă onorurile și să se ocupe de băuturi.

— Sophie îmi spune că preferi *rosé*-ul, zise el luând din frapiera cu gheață o sticlă de Tavel și turnând vinul în pahare. *Voilà,* Domaine de la

Mordorée. Își sărută sugestiv vârfurile degetelor, adăugând: Nu-l lăsa să-ți ia mințile!

— Mulțumesc. OK, să începem cu veștile bune: căutam șase vinuri din anumite recolte și le-am văzut. Erau toate acolo, iar cu ajutorul lui Sophie am reușit să le fotografiez. Sam bătu ușurel aparatul de fotografiat, apoi continuă: Dar nu vă bucurați prea tare. *Sunt* într-adevăr vești bune, dar ăsta e doar începutul. Problema este însă că acolo sunt mai mult de o sută de mii de sticle din același brand, cu excepția Yquemului. Chiar și în cazul acestuia, producția este în jur de optzeci de mii de sticle. Deci, nicio colecție de vinuri provenind din acele recolte nu este incompletă, iar sticlele lui Reboul ar fi putut fi adunate de-a lungul timpului în perfectă legalitate. OK? Acum, dacă Vial își păstrează actele la fel cum administrează crama, ar trebui să aibă chitanțe pentru toate vinurile. Dar iată că se ivește o altă problemă: noi nu-i putem cere acele chitanțe, pentru că am risca să ne dăm de gol și să stricăm totul. De asemenea, nu ar trebui să uitam că Reboul nu s-a îmbogățit degeaba. Nu e prost. Dacă într-adevăr el este omul nostru, puteți fi siguri că avea timp destul să-și facă acte false ca să aibă acoperire, ceva care să-i dea șansa să spună că a cumpărat vinul cu acte în regulă. Liechtenstein, Nassau, Hong Kong, Insulele Cayman – ar fi putut să treacă vinul prin oricare dintre acestea. Există în lumea întreagă mii de mici companii dubioase, care ar putea să „confecționeze” orice tip de acte pentru o anumită sumă de bani. Acestea dispar apoi în neant. Ar putea dura ani întregi să le dai de urmă. Întrebați-i pe cei de la IRS[28].

Sam făcu o pauză ca să-și guste vinul. Philippe părea dezumflat.

— Deci, acesta e sfârșitul, zise el oftând. Nu avem nicio poveste.

— Nu e gata încă, spuse Sam, iar de aceasta dată zâmbea. Un anumit gând mi-a dat târcoale

toată ziua, iar eu tocmai mi-am amintit despre ce era vorba. Începu să răsfoiască hârtiile din fața lui și scoase o fotocopie dintr-un dosar. Acesta e articolul din *LA Times* despre colecția de vinuri a lui Roth. A apărut apoi și în *Herald Tribune* – un ziar de circulație internațională. Deci, pasionații de vinuri – inclusiv amicul nostru Reboul – l-ar fi putut citi. Le arătă fotografia centrală – cam întunecată, dar destul de clară. Iată, aici e Roth. Vedeți ce ține în mână?

Philippe cercetă cu atenție poza.

— Pétrus. Pare o sticlă Magnum.

— Corect. Puteți distinge data de pe etichetă?

Philippe apropie fotocopia de ochi, ca să vadă mai bine.

— 1970?

— Corect, din nou. Este una dintre sticlele care au fost furate, iar Roth o ține cu ambele mâini, ca pe un lucru de mare preț. Amprentele sale ar trebui să fie pe toată sticla. Și acum iată încă ceva în legătura cu amprentele: acestea se păstrează mai bine într-un mediu umed, iar nivelul de umiditate într-o cramă profesională precum cea a lui Reboul ar fi cam de 80 la sută. Perfect, în acele condiții amprentele de pe sticle s-ar putea păstra ani întregi. Să presupunem totuși că vom fi norocoși și că nimeni nu se va gândi să șteargă foarte bine fiecare sticlă în parte. Dacă amprentele lui Roth se află pe unele dintre sticlele Magnum din crama lui Reboul, aș putea face dovada unui furt.

La masă se făcu liniște. Era o veste pe cinste.

— Sam, mai e ceva, îl atenționă Sophie căutând prin dosarul lui Reboul. Scoase o poză în care bărbatul stătea în fața avionului său personal. Mi-a venit în minte această idee în timp ce priveam toate sticlele acelea împreună cu Vial. Dacă ai vrea să transporți mai multe sticle cu vin din California la Marsilia fără să folosești mijloace de transport internațional, nu ar fi mult mai convenabil să ai propriul avion?

Sam clătină din cap, iritat că pierduse din vedere ceva atât de evident.

— Desigur. Avioanele private au parte de tratament special, mai ales VIP-urile. Ca să iasă din SUA, ar fi fost nevoie doar de niște formalități de rutină și probabil că aici, în Marsilia, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-l verifice la întoarcere pe eroul local. Îi aruncă o privire lui Sophie și rânji. Începi să te pricepi la asta. Poți vedea numărul de înmatriculare al avionului?

Toți trei începură să cerceteze fotografia. Reboul era în prim-plan, îmbrăcat într-un costum negru. Bărbatul ținea brațele încrucișate și avea o expresie foarte serioasă și preocupată, potrivită unui om de afaceri.

Un magnat industrial gata să facă ocolul pământului. În spatele său era avionul, alb, aerodinamic și elegant. Pe fuzelajul acestuia era inscripționat cu litere negre mari și GROUPE REBOUL, iar pe coadă era pictată o versiune aerodinamică a drapelului Franței. Fotografia fusese făcută – intenționat sau din întâmplare – astfel încât toate cifrele și literele care alcătuiau numărul de înmatriculare al aparatului de zbor erau ascunse de trupul lui Reboul.

— Cred că acest lucru nu are o importanță prea mare, îi liniști Sam. Numele companiei ar trebui să fie de-ajuns.

— De-ajuns pentru ce? întrebă Philippe, care își recăpătase optimismul și stătea aplecat în față, pe marginea scaunului, în timp ce bocancii lui militărești băteau ușurel step pe pardoseală.

— Orice avion care trece prin spațiul aerian al SUA trebuie să aibă înregistrate datele planului de zbor – ora plecării, destinația, ora estimată a sosirii. Detaliile au rămas probabil în computer. Sunt sigur că și numele companiei va putea fi găsit cu ajutorul computerului.

Se uită la ceas. Era trecut de 6 după-amiază în Marsilia, iar în California era 9 dimineața.

— Este cineva în LA care ar putea să ne ajute. Să vedem dacă dau de el. Sam se ridică de la masă, căutând un colț liniștit ca să vorbească la telefon, dar înainte de a se retrage i se adresă lui Philippe: Cât lipsesc, ai putea să te gândești puțin dacă știi pe cineva din poliția locală? Vreun polițist amabil care să ne ajute? O să avem nevoie de unul.

Locotenentul Bookman ridică telefonul și răspunse cu un mormăit morocănos, cauzat de prea multă cafea, prea multă muncă și prea puțin somn.

— După voce pari în formă, Booky. Ce mai faci?

— Mă simt așa cum vorbesc. Unde naiba ești?

— În Marsilia. Ascultă, Booky, am nevoie de o mare favoare. Ca să fiu mai exact, de două favoruri.

Sam auzi un oftat resemnat de cealaltă parte a firului.

— Și eu care credeam că mă vei întreba dacă sunt liber pentru masa de prânz. În regulă, cu ce te pot ajuta?

— În primul rând, am nevoie de un set complet de amprente. Mai precis, e vorba de amprentele lui Danny Roth. S-ar putea să-i fi găsit vinul, dar am nevoie de dovezi. Ai vreun om disponibil care să meargă chiar azi la biroul lui?

— La Danny Roth? Glumești? Să știi că nu se vor înghesui să se ofere voluntari pentru o asemenea misiune, dar am să văd ce pot face. Altceva?

— Nu e atât de simplu. Trebuie să aflu dacă un avion particular aparținând Grupului Reboul a părăsit orașul LA anul trecut între Ajunul Crăciunului și Ajunul Anului Nou.

— Și? Tipul avionului? Numărul de înmatriculare? Punctul de plecare?

— Ei bine, asta e problema. Nu am numărul de înmatriculare și nu știu de la ce aeroport ar fi putut pleca. Dar bănuiesc că nu e prea departe de LA.

— Grozav. Asta mă ajută foarte mult. Ultima dată când am verificat, existau 974 de aeroporturi în California, mai mari sau mai mici. Iar tu vrei să-ți spun dacă un avion particular cu număr de înmatriculare necunoscut a părăsit unul dintre aceste 974 aeroporturi într-o anumită zi dintre cele șapte? Nu ai vrea să afli și ce numere joacă de obicei pilotul la pariuri sau cum se numește cea mai apropiată rudă a acestuia, dacă tot o să fac investigații? Ce spui de grupa lui sanguină?

— Booky, ție îți plac provocările. Știi că e adevărat. Iar eu sunt pregătit să îți ofer o recompensă pentru ajutorul tău. Când mă întorc, promit să te invit la Yountville ca să luăm cina la French Laundry. *Foie gras au torchon,* prietene. Cotlet de căprioară. Tot ce este mai bun – și lista de vinuri. E alegerea ta, eu fac cinste.

Bookman nu răspunse. Sam aproape că putea auzi – vag, ce-i drept – sunetul scos de papilele gustative ale polițistului în încercarea de a-l convinge să accepte.

— Lasă-mă să pricep, zise locotenentul în cele din urmă. Încerci cumva să mituiești un membru al LAPD?

— Așa cred.

— Exact cum mi-am închipuit. OK, dă-mi toate detaliile de care dispui în legătură cu avionul și adresa la care te pot găsi. Am să-ți trimit prin FedEx amprentele și tot ce voi mai putea găsi. Să presupun că este urgent? Stupidă întrebare. Toate sunt urgente.

Cu mintea frământată de gânduri, Sam reveni în bar. Se simțea cuprins de emoție și nerăbdare, ca de fiecare dată când misiunea lui devenea interesantă. Următorul pas pe care intenționa să-l facă depindea de Philippe și nu avea nicio îndoială că acesta era dornic să-l ajute. Dar avea acesta contactele necesare? Și, dacă le-ar fi avut, ar fi fost el în stare să convingă acea persoană să-l ajute?

Apropiindu-se de masa la care-l așteptau cei doi, Sam ridică degetul mare, semn că totul era în regulă.

— Cu un dram de noroc, am putea avea amprentele lui Roth chiar mâine-dimineață și poate chiar și niște informații despre avionul lui Reboul. Se așeză și întinse mâna după pahar. Aici intri tu în scenă, Philippe. Acum e momentul să dovedești că meriți acest pont.

Philippe făcea eforturi să pară dur și foarte hotărât, așa cum îi cerea această misiune. Sam lua câteva înghițituri din paharul cu vin înainte să continue.

— Trebuie să verificăm sticlele Magnum Pétrus pentru a vedea dacă au amprentele lui Roth. Nu va dura prea mult – în jur de o oră –, dar eu nu pot să o fac. Dacă amprentele vor fi folosite ca probă, sticla va trebui verificată de către un profesionist. Adică de un polițist. Îl privi pe Philippe cu sprâncenele ridicate. Iar noi va trebui să-l introducem și să-l scoatem pe acest expert în amprente din cramă, fără să provocăm vreun scandal. Cu alte cuvinte, trebuie să acționăm fără știrea lui Vial. Dacă-i trezim cea mai mica suspiciune, putem să ne facem bagajele și să plecăm acasă.

Philippe se tot foise pe scaun până atunci, așteptându-și rândul să vorbească.

— S-ar putea să avem noroc cu poliția, zise el. Cunosc pe cineva acolo. Ne știm de câțiva ani buni. Bărbatul își miji ochii și privi în gol, trecându-și o mâna prin păr. S-a întâmplat atunci când am început să investighez câteva dintre escrocheriile făcute de Union Corse. Ăștia sunt băieții din Corsica, o versiune locală a Mafiei. Ziarele preferă să mai scrie câte ceva despre ei din când în când. Oricum, tipii nu fac nimic ieșit din comun – se ocupă cu obișnuitele infracțiuni: droguri, imigranți ilegali din Africa de Nord, șantaj, în special la docuri, taxe de protecție în

oraș, lucruri de genul ăsta. Pe vremea aia exista un club la care obișnuiau să meargă mulți dintre ei, ca să arunce cu bani în stânga și-n dreapta și să le impresioneze pe fete. Și nu aruncau numai cu bani. Aveau cantități impresionante de cocaină și heroină. Philippe se opri și luă o înghițitură zdravănă de vin. Una dintre fete, continuă el – foarte dulce și inocentă a ales băiatul nepotrivit. Acesta a drogat-o cu heroină. O vedeam adesea în club și devenise o epavă. Și ceea ce nu puteam suporta era felul în care o trata el. Se strâmbă și clătină din cap. Pregătisem totul. Voiam ca poliția să descindă în club pentru un subiect pe cinste, apoi am aflat ceva care m-a determinat să mă răzgândesc. Tatăl fetei era polițist – un inspector de la Departamentul Poliției din Marsilia. Vă puteți imagina ce poveste aș fi publicat. Ei bine, am decis să nu o fac. Am convins-o pe fată să mă lase să o internez la o clinică condusă de un prieten al meu și apoi m-am dus la poliție ca să vorbesc cu tatăl ei. Numele lui este Andreis. E un om bun. Ne mai vedem de câteva ori pe an ca să luăm prânzul împreună. Nu pot spune că suntem foarte apropiați, dar sunt sigur că are încredere în mine.

Aceasta era o latură a vărului ei *louche,* pe care Sophie nu o văzuse niciodată.

— *Chapeau,* Philippe, spuse ea. Ai făcut un lucru grozav. Ce s-a întâmplat cu fata?

— A avut noroc. S-a măritat cu un doctor pe care l-a cunoscut la clinică, iar eu sunt nașul fetiței lor. Philippe privi nedumerit paharul său gol, ca și când conținutul acestuia s-ar fi evaporat în mare parte în timp ce el nu era atent.

Sam îi mai turnă niște vin.

— Crezi că inspectorul ne va împrumuta unul dintre băieții de la Judiciar pentru o oră sau două?

— Îl pot întreba. Dar cu siguranță o să vrea să afle despre ce-i vorba, iar eu va trebui să-i spun.

Sam ridică din umeri.

— În regulă. Oricum, nu facem nimic ilegal. Spune-i că e doar o verificare standard, o procedură de rutină a unei companii de asigurați serioase și discrete, care nu vrea să provoace scandaluri inutile și nici să deranjeze pe nimeni. Nu merită să-l deranjam pe Reboul cu astfel de probleme. Crezi că va accepta această explicație? Poți să-i promiți că nu va fi nicio tâlhărie, nicio violare de proprietate sau spargere. Sam se gândi câteva clipe, apoi continuă: Bine, nicio tâlhărie sau spargere atâta timp cât Vial nu ne va sta în drum cel mult două ore. Apropo, trebuie să rezolvăm și acest aspect. Aveți vreo idee? Ridică paharul în fața celor doi, Sophie și Philippe. Să bem pentru inspirație.

Petrecură împreună toată seara. Sophie voia să treacă pe la birou înainte să urce în cameră și să sune la room-service. Intenționa să se ducă devreme la culcare. Philippe se gândi să-l caute acasă pe inspectorul Andreis. Sam, încercat de emoții contradictorii, avea de gând să sune din nou în LA ca să-i raporteze Elenei Morales progresele investigației sale. Ultima lor conversație se sfârșise foarte prost. Era timpul, simțea Sam, să repare tot ce stricase.

Când îi telefonă Elenei, avu parte de un salut glacial și monosilabic. Acum înțelegea cum trebuia să se simtă un televânzător într-o zi proastă. Trase adânc aer în piept.

— Elena, vreau să mă asculți cu atenție. Înainte de toate, nu vreau să-ți faci o idee greșită în legătură cu Sophie Costes. Mi-a fost de mare ajutor, crede-mă, și a avut câteva idei grozave. I se părea că vorbește cu cineva din Siberia, dar era mulțumit că nu-i închisese telefonul. Acum, ceea ce nu aveai cum să afli din CV-ul ei este că plănuiește să se mărite în toamnă. Logodnicul ei se numește Arnaud și e un tip drăguț, între două vârste, din Bordeaux, care are o mamă bătrână și

doi câini labrador pe nume Lafite și Latour. Oh – era să uit – și un domeniu, deși unul nu prea mare.

— De aceea m-ai sunat? Ca să-mi spui toate astea?

Sam detectă o ușoară schimbare climatică la celălalt capăt al firului.

— În parte, da. Am vrut să lămuresc lucrurile. Ei bine, nu voiam să crezi că eu eram, înțelegi…

Elena îl lăsă să se scuze câteva clipe înainte de a răspunde.

— OK, Sam. Am înțeles ce vrei să spui. Elena părea aproape amabilă. Ei, cum merg lucrurile acolo?

— Promițător. O să știu cu siguranță în câteva zile. Sam o puse la curent pe Elena cu tot ce se întâmplase de la prima lor întâlnire cu Reboul: ziua petrecută în compania lui Vial, descoperirile din cramă, conversația telefonică avută cu locotenentul Bookman și eforturile lui Philippe pentru a-i ajuta să elucideze problema amprentelor. Cu alte cuvinte, încheie Sam raportul său verbal, am făcut progrese, dar nu suntem încă siguri de nimic. Cel puțin, nimic care să-l facă fericit pe Roth.

Simpla menționare a numelui clientului ei o făcu pe Elena să rostească ceva scurt și tăios în limba spaniolă; ceva ce nu părea un compliment.

— Sunt sigur că ai dreptate, spuse Sam. Știi, ar trebui să-l eviți, să-ți iei câteva zile libere. Ar trebui să-ți permiți un răsfăț. Se spune că Parisul e încântător primăvara.

— Anunță-mă și pe mine când ai noutăți despre amprente. Oh, uitasem. Sam? Vocea ei se îndulcise simțitor. Mulțumesc pentru telefon.

Elena închise. Relațiile diplomatice fuseseră restabilite.

Capitolul 18

Chez Félix – un bar spațios și bine întreținut de pe o străduță lăturalnică – se afla la două minute de mers pe jos de sediul poliției marsilieze de pe Rue de L'Evêché. Mulțumită acestei poziții convenabile și ținând cont că patronul barului este un jandarm pensionat – deci o atracție în plus a localului –, Chez Félix a fost întotdeauna barul favorit al ofițerilor de poliție care caută o consolare lichidă după o zi grea de luptă cu lumea interlopă. Barul se bucura de apreciere și pentru că în partea din spate a acestuia se aflau trei separeuri mici. Aici chestiunile mai delicate puteau fi discutate între patru ochi. Într-unul dintre aceste separeuri Philippe aranjase să se întâlnească cu inspectorul Andreis.

Inspectorul, slab și cărunt, cu ochii ageri ai unui bărbat care văzuse multe la viața lui, sosi chiar atunci când Philippe primea comanda: două pahare de pastis, un scaun, o carafă mare cu cuburi de gheață și o farfurioară cu măsline verzi.

— Am comandat eu pentru tine, îi spuse Philippe bărbatului în timp ce-i strângea mâna. Mai bei încă Ricard?

Andreis încuviință cu un semn din cap în timp ce Philippe mai turnă niște apă în pahare. Lichidul gălbui se tulbura simțitor.

— Destul, spuse el zâmbind. Nu-l îneca de tot.

Philippe ridică paharul.

— Să bem pentru pensionare, spuse el. Cât mai ai până atunci?

— Încă opt luni, două săptămâni și patru zile. Andreis se uită la ceas. Plus orele suplimentare. Și apoi, mulțumesc lui Dumnezeu, plec în Corsica.

Scoase o fotografie boțită din buzunar și o puse pe masă. Era o casă modestă din piatră, care se ridica în mijlocul unei plantații de măslini cu frunze verzi-argintii, dispuși pe rânduri lungi,

precum niște raze sau ca spițele unei roți. Erau trei sute șaizeci și patru de copaci. Într-un an bun, aceștia ar fi produs cinci sute de litri de ulei de măsline. Andreis își privi cu drag viitoarea locuință.

— O să-mi cultiv măslinii și o să-mi răsfăț nepoata. O să mănânc cârnăciori *figatelli* cu brânză *brocciu* și o să beau vin roșu de la Patrimonio. O să-mi iau un câine. Mi-am dorit întotdeauna un câine. Se lăsă pe spătarul scaunului, își puse mâinile după cap, se întinse și contemplă cu un zâmbet restul vieții sale. Dar nu cred că ai vrut să ne vedem doar ca să-ți povestesc ce o să fac la pensie.

Ridică din sprâncene gata să-l asculte. Philippe începu să vorbească.

Când termină de povestit, paharele erau goale. Chelnerul le aduse încă un rând de pastis și o carafă nouă cu gheață. Andreis mâncă o măslină și așteptă în tăcere până ce chelnerul plecă de lângă masă.

Când vorbi, tonul său era scăzut și plin de precauție.

— Nu e nevoie să-ți amintesc cine este Reboul în acest oraș. Nimeni nu ar vrea să se pună rău cu el. În plus, nu e băiat rău – cam excentric, ce-i drept, dar eu am auzit numai lucruri bune despre el de-a lungul timpului. Andreis cufundă un deget în mica băltoacă ce se formase la baza paharului său din cauza condensului. Și, din câte spui, nu putem fi siguri că a făcut ceva ilegal.

Îl opri cu un gest pe Philippe care se aplecă în față, încercând să spună ceva.

— Știu, știu. Verificând acele amprente vom avea ocazia să aflam. Dacă se vor potrivi, ei bine…

— Asta ar fi o dovadă suficientă că a făcut o infracțiune, nu-i așa?

— Presupun ca da. Da, ai dreptate.

Andreis încuviință cu un semn din cap, apoi oftă. Nu voia să fie implicat în așa ceva. Să-ți bagi nasul în afacerile unui bărbat atât de puternic și cu atâta influență era ceva riscant, iar posesorul nasului ar fi sfârșit prost. Pe de altă parte, el nu ar fi avut cum să ignore un astfel de caz promițător. Iar bărbatul care stătea în fața lui la masă era jurnalist; sigur, nu avea de gând să piardă un asemenea pont. Andreis oftă din nou – un oftat de resemnare al unui om care se vedea obligat să ia o decizie, deși ar fi preferat să nu facă asta.

— OK. O să-ți spun ce pot să fac. Pot să-ți împrumut pentru două ore un specialist care să se ocupe de amprente, dar numai dacă îmi garantezi că Reboul și oamenii lui nu vor afla nimic – cel puțin până nu le vom verifica noi. Poți să-mi promiți asta?

— Așa cred. Da, îți promit.

— Atât mi-ar mai trebui, ca Reboul să-i telefoneze vechiului său prieten, *le prefét de police,* ca să se plângă în legătură cu folosirea inadecvată a resurselor publice. Așa că ai grijă să nu strici totul. Andreis scoase un pix din buzunar, notă pe suportul unui pahar un nume și un număr de telefon, apoi i-l dădu lui Philippe, spunându-i: Grosso. Sunt douăzeci de ani de când lucrăm împreună. Este un om de încredere, eficient și discret. O să vorbesc cu el în seara asta. Tu îl poți suna mâine-dimineață.

— S-ar putea să meargă, zise Sam. Dacă ar fi vorba despre Reboul, aș fi sigur că ar funcționa. Dar cu Vial, nu știu. Are vreo sclipire aparte în ochi atunci când te privește?

Sophie mai luă o bucata de pâine din coș și o folosi ca să șteargă și ultimele picături consistente de *bourridé*[29] din farfuria ei. Tocmai luau cina într-un restaurant pescăresc din port, iar subiectul principal al serii era Florian Vial: cum puteau să-l

ținã departe de cramă în timp ce amprentele de pe sticle erau verificate.

Propunerea lui Sophie era extrem de simplă: ea avea să-l scoată pe Vial în oraș ca să ia prânzul împreună – un prânz special, bineînțeles, în semn de mulțumire pentru ajutorul acordat. Sam avea să rămână singur în cramă: oficial, ca să se documenteze în legătură cu vinurile albe – cele pe care le ratase la prima lor vizită – și neoficial, ca să-i arate polițistului care se ocupa de amprente presupusele sticle furate.

Ce-i drept, ideea depindea de susceptibilitatea lui Vial în fața unei femei frumoase, dar Sophie se arătă optimistă în această privință. La urma urmei, Vial era francez. Și, așa cum îi explicase ea lui Sam, francezii cu trecutul și vârsta lui Vial fuseseră educați să aprecieze sexul opus, să se bucure de compania doamnelor și să fie galanți atunci când se găseau în preajma lor. Ea cunoștea câțiva bărbați de genul lui Bordeaux – încântători, atenți și care adorau să flirteze. Pe scurt, erau niște gentlemeni și se simțeau atrași de femei. Probabil că niciunul nu ar fi mers atât de departe încât să ciupească vreo femeie de fund, deși gândul le surâdea. Și nu ar fi scăpat niciodată șansa de a lua un prânz bun într-o companie plăcută.

Sophie îl privi amuzată pe Sam. Acesta se luptase un timp cu o porție de *calmars a l'encre,* niște calmari mici gătiți în propria cerneală, și, judecând după petele negre de pe șervețelul îndesat la gulerul cămășii sale, calmarul nu voia să se predea fără luptă.

— Problema e, Sam, că tu nu-i înțelegi pe francezi. O să vezi. Totul va fi bine. Dă-mi voie să-l sun pe Philippe ca să-l întreb dacă este vreun restaurant bun în apropiere de Palais.

Își scoase șervețelul de la gât, înmuie un colț al acestuia în apa din frapieră și i-l întinse lui Sam. Uite, ia-l. Arăți de parcă te-ai fi dat cu ruj negru pe buze.

Îl lăsă pe Sam să se șteargă la gură și comandă cafea, apoi îi telefonă vărului ei.

În dimineața următoare ajunseră la cramă puțin după ora 10.30 și-l găsiră pe Vial vesel și plin de vitalitate, într-o dispoziție de zile mari. Un coleg al lui din Beaune tocmai îl sunase ca să-l anunțe că fusese selectat pentru a fi invitatul de onoare la un dineu organizat de Chevaliers du Tastevin. Era un considerabil semn de respect, cu atât mai mult cu cât vechile și frumoasele lor tradiții aveau să fie promovate. Dineul – o reuniune intimă al cărei număr de invitați fusese restricționat la două sute de personalități din Burgundia – urma să aibă loc în Clos de Vougeot, sediul central al Ordinului Chevaliers du Tastevin. Membrii acestui ordin aveau să poarte robele lor lungi și roșii de ceremonie pentru această ocazie specială. Muzica era asigurată de Joyeux Bourgignons, acei maeștri ai cântecelor de pahar. Iar vinurile – nici nu mai era nevoie să mai spună – aveau să fie cu siguranță dintre cele mai rafinate.

Buna dispoziție a lui Vial era foarte ușor umbrită de perspectiva unui discurs pe care ar fi trebuit să-l țină, dar Sophie îl liniști imediat:

— Când vă aud vorbind despre vinuri, e ca și cum aș asculta un poem. Aș putea să vă ascult o zi întreagă. Înainte ca agitatul Vial să-și poată reveni după un asemenea compliment, Sophie continuă: Dar, Florian – dacă îmi permiți –, vestea asta a venit cum nu se poate mai bine. Voiam să te invit să iei prânzul cu mine astăzi, ca să-ți mulțumesc pentru ajutorul oferit cu atâta amabilitate. Iar acum avem două motive ca să sărbătorim. E o vreme atât de frumoasă, încât m-am gândit că putem lua prânzul pe terasa Péron. Vei accepta, nu-i așa?

De această dată Sam era sigur ca Sophie chiar își fluturase genele.

Vial își scoase agenda ca să-și verifice programul, dar era vizibil încântat, așa încât

acceptă, bineînțeles după câteva proteste simbolice și regrete formale atunci când Sophie îl anunță că Sam trebuia să rămână singur ca să-și poată termina cercetările în zona vinurilor albe.

Următoarele două ore trecură foarte greu. Vial o însoți pe Sophie în zona vinurilor roșii ca să-i prezinte glorioasa colecție a lui Reboul. Îi spuse că în dimineața aceea avea să-i vorbească mai mult despre vinurile de Burgundia, lucru care putea de altfel să-l inspire și pentru viitorul său discurs. Între timp, Sam găsi un colț îndepărtat printre sticlele cu șampanie, unde reuși să dea un telefon.

— Philippe? Sophie îmi spune că ai găsit pe cineva care să ia amprentele. Un tip îmbrăcat în civil, bănuiesc.

Philippe chicoti.

— Desigur. Știi cum se spune, prietene: Dacă vrei un lucru întreabă un jurnalist. Am vorbit cu el în dimineața asta. El spune că va interveni când vom avea nevoie de el.

— Ei bine, asta e ziua cea mare. La prânz, în jur de 12.45 și nu înainte de această oră. În regulă?

— Dar cum vom intra?

— Porțile principale sunt lăsate deschise în timpul zilei și nu e nevoie să vă apropiați de casă. Veniți în zona de livrare din fața cramei. E marcată, pe alee la stânga. Eu o să vă dau drumul. Și, Philippe?

— Ce este?

— Ai grijă să nu veniți aici cu mașina poliției.

Ar fi fost dificil să-și imagineze cineva un loc mai agreabil pentru a lua masa de prânz într-o zi atât de însorită decât terasa restaurantului Péron. Aflat la înălțime, pe Corniche Kennedy, restaurantul oferă o irezistibilă combinație de pește proaspăt, aer curat și o strălucitoare panoramă a insulelor Frioul și Château d'If.

Această inedită combinație spori apetitul și creă o dispoziție aparte, de vacanță, având un efect

imediat asupra lui Florian Vial, un adevărat cavaler al vremurilor apuse. După ce făcu un semn chelnerului, el insistă să tragă scaunul lui Sophie și se asigură că era instalată confortabil înainte să se așeze, la rândul lui. Își frecă vesel mâinile și inspiră adânc aerul sărat de mare.

— Încântător, de-a dreptul încântător! Ce alegere excelentă, draga mea doamnă. Este o adevărată plăcere.

Sophie îi mulțumi înclinând capul.

— Te rog, spune-mi pe nume: Sophie. M-am gândit să începem cu un pahar de șampanie. Dar apoi trebuie să alegi vinul. Sunt sigură că îți plac și vinurile de prin partea locului.

Această replică îl însufleți pe Vial, așa cum Sophie intuise de fapt. Bărbatul începu un adevărat tur verbal printre podgoriile provensale.

— Aici au existat podgorii, începu el, încă din anul 600 d.Hr., când focienii au descoperit Marsilia.

Și, începând cu acel an, întrerupt doar de sosirea chelnerului cu șampania și meniurile, el o conduse pe Sophie într-o călătorie imaginară de la Cassis până la Bandol și chiar mai departe, spre est, la Palette, și spre vest, la Bellet, făcând un ocol amplu ca să viziteze și vinurile Languedoc, care nu se bucurau în general de aprecierea meritată.

Bărbatul era o enciclopedie ambulantă, își spuse Sophie, și avea pentru acest subiect un entuziasm pe care ea, cel puțin, îl considera molipsitor și fermecător. Aleseră meniul, iar Vial comandă un vin alb sec de la Cassis, care să meargă bine cu lupul-de-mare. Sophie profită de acea scurtă pauză ca să îl întrebe pe Vial câte ceva despre viața lui personală și anii în care lucrase pentru Reboul.

Era, așa cum spunea Vial, o poveste fericită cu un început tragic. Cu treizeci și cinci de ani în urmă, pe când Reboul începuse să-și administreze primele sale afaceri, el îl angajase pe tatăl lui Vial ca director financiar al unei mici companii. Cei doi

bărbați deveniseră buni prieteni. Compania înflorea. La universitate, tânărul Florian dădea semne că avea să fie un student promițător. Viitorul părea roz. Dar acest viitor se risipise într-o noapte de iarnă în Marsilia, într-un mod aproape șocant. Fusese un an friguros, iar înghețul pusese stăpânire pe oraș. Străzile erau acoperite cu un strat de gheață neagră, condiții în care foarte puțini șoferi provensali ar fi știut cum să conducă mașina. Părinții lui Vial fuseseră la film și se întorceau cu mașina acasă, când un camion a derapat lateral, venind peste mașina lor și izbind-o de un zid de beton. Ocupanții mașinii au murit pe loc.

Ce s-a întâmplat mai târziu i-a schimbat complet viața lui Vial. Reboul l-a luat pe fiul prietenului său sub aripa sa ocrotitoare. El i-a încurajat tânărului interesul timpuriu pentru vinuri și i-a plătit un curs de șase luni în viticultură, la Institutul de la Carpentras, urmat de un an de ucenicie în care el lucrase pentru comercianții de vinuri, în Burgundia și Bordeaux. În timpul acelui an devenise evident că tânărul avea un gust excepțional. Acest lucru a fost confirmat de încă șase luni la Paris, sub atenta supraveghere a legendarului Hervé Bouchon, care la momentul acela era cel mai bun somelier din Franța. La recomandările lui Bouchon, Reboul a decis să-l angajeze pe tânărul Vial pe postul de enolog, mandatându-l să pună la punct cea mai mare cramă privată din Franța și punându-i la dispoziție un buget generos ca să-l ajute să facă acest lucru.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, zise Vial. Au trecut aproape treizeci de ani de-atunci. Nici nu știu unde aș fi fost acum dacă n-ar fi fost el. Expresia sa tristă și gânditoare se mai însenină puțin când chelnerul veni să le ia comanda pentru ultimul fel. Dacă-mi permiți, am putea încerca la desert un vin din Provence, asemănător ce-i drept cu vinurile Sauternes, pe care voi, bordelezii, le

faceți atât de bune. Un pahar de *muscat* de la Beaumes-de-Venise. Pot să te ispitesc cu așa ceva?

Povestea lui Vial o lăsase pe Sophie puțin cam confuză și se trezi că începea să spere ca Reboul să nu fi fost vinovat. Și chiar dacă era – îi spunea o voce lăuntrică – s-ar fi bucurat ca el să scape cu bine din asta. Aruncă pe furiș o privire la ceas și se întrebă cum se descurca Sam.

Philippe și Grosso, un bărbat slab, îmbrăcat simplu, cu o servietă-diplomat neagră, pe care i-o prezentă lui Philippe drept „cutia lui cu trucuri", sosiseră într-o mașină obișnuită cu zece minute mai devreme de ora 13 și-l găsiră pe Sam la ușă. Era prima vizită a lui Philippe la cramă și, la vederea numeroaselor stelaje și rafturi supraetajate cu sticle de vin aliniate pe sub plafoanele boltite din cărămidă trandafirie, bărbatul rămase fără glas.

— *Merde,* fu tot ce putu spune. *Merde.*

Grosso fluieră ușurel. Sam îi conduse către rafturile compartimentate care conțineau sticlele Magnum de Pétrus. Grosso aruncă o privire de ansamblu asupra acestora în timp ce deschidea servieta diplomat din care scoase o lanternă cu halogen, câteva pensule, o cutie plată de culoare neagră și un recipient mic din plastic. Strânse din dinți și își flexă degetele.

— *On fait toutes les bouteilles?* Se uită la Sam. Toate sticlele?

Sam încuviință din cap.

— Și aveți nevoie și de ADN?

Sam încuviință din nou. Philippe lua de zor notițe. Vedea că pontul său începea să prindă formă și, în momentul acela crucial al cazului, era important să culeagă cât mai multe detalii. Se apropie de Grosso ca să vadă mai bine ce făcea acesta.

— Monsieur Grosso, zise el, nu vreau să vă distrag atenția, dar sunt de-a dreptul fascinat. Ați

putea să-mi spuneți câte ceva? Cum puteți face asta?

Fără să ridice ochii spre Philippe, Grosso îi făcu semn să se apropie. El așezase prima sticlă Magnum pe pavaj și acum o lumina cu lanterna.

— Mai întâi fac examinarea vizuală, spuse el, ca să verific suprafața de amprente. Ajustă unghiul razei lanternei sale. Unele amprente pot fi văzute doar folosind lumina oblică. Bărbatul bombăni nemulțumit, lăsă jos lanterna și deșurubă capacul recipientului său de plastic, înclinându-l într-o parte, astfel încât Philippe să-i poată vedea conținutul. Pudră cu particule metalice. Particulele sunt de aluminiu – acestea sunt cele mai fine și se dezlipesc ușor de pe orice suprafață. Luă una dintre pensule și începu să împrăștie ușor pudra pe sticlă, puțin câte puțin, cu o mișcare circulară. Aceasta e o pensulă Zephyr; este din fibră de carbon și are un pămătuf în capăt. Acest pămătuf va lăsa intacte amprentele de pe sticlă. Grosso puse deoparte pensula și-și deschise cutia neagră, din care scoase câteva fâșii de bandă adezivă transparentă. Îi spuse lui Philippe: Acum am să folosesc benzile astea ca să ridic amprentele. Degetele bărbatului se mișcau cu precizie și delicatețe. Aplică fâșiile de bandă adezivă pe amprente, apoi trase benzile de pe sticlă și le așeză pe o coală transparentă din acetat de celuloză. *Voilà.* Vezi? Cu această tehnică nici nu mai este nevoie să faci fotografii.

Prima sticlă Magnum fu așezată înapoi în raft și alta îi luă locul. Grosso trecu la următoarea. Sam urmărise întreg ritualul. Lui i se părea că operațiunea mergea destul de greu. Îl bătu pe umăr pe Philippe și îi spuse în șoaptă:

— Există vreo posibilitate ca să grăbească puțin lucrurile?

Philippe se așeză în genunchi pe pavaj alături de Grosso și îl întrebă. Sam nu putea auzi ce răspuns primise, dar sunase mai mult a mârâit decât a

răspuns, iar Philippe rânjea când ridică ochii spre Sam.

— A spus că nu poate dansa mai repede decât cântă orchestra. Cred că asta înseamnă că ar trebui să-l lăsăm în pace ca să-și facă treaba.

Sam își spuse că progresul minuțios al bărbatului i s-ar fi părut și mai greoi dacă ar fi rămas acolo să se uite, așa că se deplasă în celălalt capăt al cramei.

O stivă mare de cutii de carton așezate ordonat într-un colț, pe jumătate ascunse de cartul de golf al lui Vial, îi atrase atenția. Cutiile erau marcate cu literele caligrafice pe care le văzuse de atâtea ori, cele care alcătuiau probabil emblema complexului vinicol: *Domaine Reboul, St. Helena, California.* Își aminti că Vial pomenise fără prea mare entuziasm despre o proprietate din Napa Valley. Deschise una dintre cutiile de carton ca sa vadă ce tip de etichetă folosea Reboul pentru vinul său din America. Dar cutia era goală. La fel și următoarea, și toate celelalte.

Sună la hotel ca să vadă dacă primise ceva prin FedEx. Nimic deocamdată. Făcând toate eforturile pentru a nu-și pierde răbdarea, se retrase în impresionanta vecinătate a străzii Rue de Corton-Charlemagne și derulă din nou în minte toate întrebările care-l frământaseră în ultimele zile: Dacă amprentele se potriveau, cum ar fi trebuit să procedeze? Să-l ia la rost pe Vial? Să implice poliția în toată ancheta lui? Să paseze mai departe problema Elenei și celor de la Compania de Asigurări Knox? Toate opțiunile menționate? Niciuna dintre acestea?

Minutele treceau; încet ca melcul, dar treceau. Când se uită din nou la ceas, constata că nu era încă ora 14. Se întoarse la cei doi ca să vadă cum se descurca Grosso cu sticlele Magnum.

Mai avea patru.

Sophie îi spusese că se va furișa la toaletă ca să-i telefoneze atunci când ea și Vial urmau să

părăsească restaurantul.

Grosso își continua munca; cu calm, metodic și meticulos.

— Dar e absolut delicios, spuse Sophie după prima înghițitură de Beaumes-de-Venise. Undeva între dulce și sec. E grozav!

Ridică paharul în fața lui Vial, care încuviință din cap și zâmbea, mulțumit de reacția ei. Lucru deloc surprinzător, el avea câteva comentarii în legătură cu pedigriul vinului.

— Denumirea strugurilor, așa cum ne spun istoricii, vine de la cuvântul de origine italiană *moscato.* Adică *mosc.* Acest cuvânt e întâlnit în lumea animală, mai precis e legat de cerbi. Vial își permise să ridice ștrengărește sprâncenele. Acesta e mirosul cu care cerbii – cum aș putea să spun? – lansează o invitație sexului opus. Într-adevăr, moscul este folosit și ca ingredient prețios la fabricarea parfumurilor. Se presupune că acest ingredient, purtat de noi, oamenii, ar trebui să aibă același efect. Ridică paharul, îl apropie de nas și inspiră foarte adânc, apoi spuse: Delicat, foarte feminin și, trebuie să recunosc, cu o ușoară urmă de mosc. Multe vinuri dulci sunt tari, dar Beaumes-de-Venise nu e un vin tare. Acest lucru îi conferă un gust mult mai fin, mai subtil decât, de pildă, muscatul de Frontignan. Luă o înghițitură și se lăsă pe spătarul scaunului, ochii lui îndreptându-se de la Sophie spre panorama spectaculoasă, apoi înapoi la Sophie. Ridică stingherit din umeri și se uită la ceas. Nici nu îți poți imagina cât de mult mi-a plăcut prânzul nostru, zise el. Dar am pierdut complet noțiunea timpului. Nici nu știu când a trecut. Mă tem că va trebui să ne întoarcem.

— Încă o cafea mică înainte de a pleca, îi spuse Sophie. Am să o comand în drum spre toaletă.

După ce trase în urma sa ușa cabinei, se uită grăbită la ceas în timp ce aștepta ca Sam să-i răspundă la telefon. Era 2.15.

— A terminat?

— Acum își strânge instrumentele. Încă cinci minute și o să-i scot de-aici. Mai comandați un coniac sau altceva de băut.

— Cinci minute, Sam. Nu pot să-ți promit mai mult.

De fapt, ca să termine ceea ce mai rămăsese din Beaumes-de-Venise, cafeaua și să ceară nota de plată, avură nevoie de încă zece minute bune, iar când se întoarseră la cramă, aceasta era la fel cum o lăsaseră – goală – cu excepția lui Sam.

Când intrară pe ușă, îl auziră fluierând „La vie en rose”.

Capitolul 19

Sophie și Sam tocmai părăseau crama ca să se întoarcă la hotel. În spatele lor se zărea silueta lui Vial, care rămăsese în prag. Le făcu semn cu mâna celor doi care se îndepărtau pe alee și îi urmări cu privirea până ce ajunseră la porțile din fier forjat ale domeniului.

— Cum a fost prânzul? întrebă Sam.

— Cred că i-a plăcut, răspunse Sophie în timp ce-și căuta în geantă ochelarii de soare. De fapt, sunt sigură că i-a plăcut. Nu cred că am auzit vreodată atâtea aprecieri și mulțumiri ca acum. Dar toată povestea asta mă face să mă simt cam incomod, înțelegi? Este un bărbat foarte drăguț. Și, la drept vorbind, prânzul a fost o capcană.

Sam urmărea cu privirea doi pescărușii care se certau gălăgioși în văzduh pentru o bucată de pește.

— Te-ai simți diferit dacă ai afla că Vial și Reboul sunt de fapt doi ticăloși?

— Desigur. Se întoarse spre Sam și ridică din umeri. Știu, știu, nu e logic. Un delict e un delict, indiferent cine îl comite.

Merseră gânditori un timp, fără să mai spună nimic. Când ajunseră la hotel, Sam se îndreptă spre recepție. Când reveni alături de Sophie, ținea în mână un plic FedEx.

— Iată răspunsul la toate întrebările tale, îi spuse el cu un zâmbet trist. Sau poate că nu.

Sam deschise plicul și scoase foaia din interior. De formularul cu antetul LAPD, pe care erau amprentele, era prins un bilet pe care Bookman îi scrisese un mesaj. Încercă să descifreze scrisul ilizibil:

> Sam,
>
> Aici sunt amprentele. Băieții care le-au luat au fost dezamăgiți că nu au fost

nevoiți să folosească forța. Roth nu e tocmai cetățeanul lor favorit.

Un Dassault Falcon înregistrat ca aparținând Grupului Reboul a părăsit aeroportul din Santa Barbara pe 27 decembrie cu destinația JFK. Ultima destinație a fost Marsilia. Dacă va fi nevoie, o să-ți trimit și detaliile planului de zbor.

Succes!

P.S. Am aruncat o privire pe lista de vinuri de la French Laundry. Te-aș sfătui să începi să economisești.

Cu un semn scurt din cap, Sam îi întinse biletul lui Sophie.

— Felicitări, tocmai ai fost avansată la gradul de detectiv. S-ar putea să ai dreptate în legătură cu avionul. E doar o dovadă circumstanțială, dar data se potrivește perfect. Sam introduse din nou în plic formularul cu amprente și își scoase telefonul din buzunar. Ar fi bine să-i dăm plicul cât mai repede lui Philippe.

Grosso lăsă jos lupa și ridică privirea spre Philippe. Avea în mână formularul cu amprentele lui Roth, pe care le studiase până atunci.

— Rapid și curat, îi spuse el lui Philippe. Nu ar trebui să fie vreo problemă. O să te anunț eu.

Bărbatul se ridică, îndreptându-se spre ușa biroului său.

Philippe făcea eforturi uriașe ca să-și ascundă nerăbdarea și ca să-și controleze picioarele, care păreau să aibă o existență proprie, pentru că băteau insistent darabana în podea.

— Și când crezi că…

Grosso îl întrerupse cu un gest.

— Asta nu e ceva ce se poate rezolva în câteva minute. Voi căutați niște amprente care să se potrivească fără niciun dubiu, nu-i așa?

Philippe încuviință cu un semn din cap.

— Fără niciun dubiu, rosti din nou Grosso. Asta înseamnă că trebuie să se potrivească perfect. Nu trebuie să existe vreo îndoială, altfel acestea nu vor putea fi prezentate drept probe. Iar eu trebuie să mă *asigur* că se potrivesc, nu doar să cred că se potrivesc. Înțelegi? Acest proces durează ceva timp. Grosso îi deschise ușa, semn că întrevederea lor luase sfârșit. O să-ți telefonez imediat ce voi avea un rezultat cert.

Philippe își croi drum cu scuterul printre mașinile blocate în trafic din zona Portului Vechi, îndreptându-se către dealul pe care se afla hotelul Sofitel, cu mintea frământată de gânduri. Aceasta era ultima piesă a puzzle-ului. Dacă amprentele se potriveau, povestea aproape că se scria singură.

Fără îndoială, ar fi trebuit să conțină o prelucrare judicioasă a faptelor, cu câte o mică retușare a realității pe alocuri. Probabil că Sophie și Sam nu voiau ca numele lor să fie menționate, dar mai rămânea problema cu inspectorul Andreis și implicarea sa.

Dar, în bine-cunoscutul său stil jurnalistic, orice mică omisiune de acest fel putea fi justificată întotdeauna invocând prima dintre cele zece porunci ale reporterilor: Să nu dezvălui niciodată numele surselor tale, ceea ce contrazicea însă cealaltă venerabilă poruncă favorită: Publicul are dreptul să știe.

Philippe simți un val de optimism. Totul începea să pară promițător. Se opri în fața hotelului, într-o dispoziție de zile mari. Scoase o bancnotă de cinci euro și, fluturând-o în fața portarului, care-l privea surprins, îi spuse acestuia să-i parcheze scuterul.

Căutând ceva cu care să-și omoare timpul, Sophie și Sam hotărâră să devină simpli turiști pentru tot restul după-amiezii și luară un taxi până la Notre-Dame de la Garde, catedrala care domina, cu înălțimea ei impresionantă, orașul Marsilia. În vârful catedralei – cunoscută pe plan local sub

denumirea La Bonne Mère– se ridică o statuie de vreo unsprezece metri, ornamentată cu foiță de aur: Madona cu Pruncul. Catedrala adăpostește o colecție impresionantă de ofrande. Acestea fuseseră oferite de-a lungul secolelor de către marinarii și pescarii care scăpaseră din ghearele morții în timpul călătoriilor pe mare și constau din cele mai variate obiecte: plăci de marmură, mozaicuri, colaje, machete, tablouri, colaci de salvare, steaguri, figurine – care acopereau pereții interiori ai bazilicii. Tema comună a ofrandelor este recunoștința, frecvent exprimată cât se poate de simplu: *Merçi, Bonne Mère* este mesajul pe care oricine îl poate vedea la fiecare pas.

Sophie găsea fascinante toate acele suvenire ce sugerau supraviețuirea și, adesea, foarte emoționante; reprezentau un fel de *memento mori* și celebrau viața. Lui Sam, cu o experiență a vieții pe mare scurtă și neplăcută, aceste ofrande îi aminteau de profunda sa antipatie pentru ambarcațiuni. Nu numai că erau înghesuite, umede și inconfortabile; se înclinau primejdios și aveau prostul obicei de a se scufunda. După contemplarea unui tablou deosebit de sugestiv care reprezenta o corabie cu pânze înclinată în largul mării, Sam se apropie de Sophie.

— Nu e minunat să simți pământul sub picioare? o întrebă el în șoaptă. Te aștept afară. Mi-e frică să nu fac rău de mare dacă mai stau mult aici.

Petrecuse o oră în semiobscuritatea bisericii și ochii lui aveau nevoie de câteva momente pentru a se obișnui cu lumina puternică a soarelui după-amiezii, iar după aceea de alte câteva momente ca să poată admira priveliștea. Chiar dacă timpul petrecut în Marsilia fusese amplu decorat cu imagini picturale – din diferite puncte la hotel sau din sufrageria lui Reboul de la Palais du Pharo –, priveliștea de pe esplanada catedralei La Bonne Mère îi tăia răsuflarea: spre nord, Vieux Port și

vechiul cartier Le Panier; spre vest, dealul Le Roucas Blanc, cu vilele sale elegante din secolul al XIX-lea și plajele de la Prado; iar spre sud o mulțime de acoperișuri din țiglă coborând spre suprafața vălurită a marii, care scânteia fermecător. Tocmai se întreba dacă Reboul venise vreodată în locul acela ca să compare superba panoramă cu priveliștea lui de-acasă, când soneria telefonului îi întrerupse șirul gândurilor.

— Sam? Unde ești?

Vocea lui Philippe abia se auzea, de parcă acesta ar fi vorbit în șoaptă. Bărbatul părea foarte îngrijorat.

— Pe acoperișul lumii. Marea catedrală și orașul văzut de sus.

— Ei bine, veniți înapoi la hotel. Trebuie să vorbim.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a sunat Grosso acum câteva minute. Pe trei dintre sticlele Magnum amprentele găsite corespund cu ale lui Roth. El spune că nu e niciun dubiu: se potrivesc perfect.

Sam nu era prea sigur de ceea ce simțea, dacă era încântat sau dezamăgit. În timpul călătoriei cu taxiul înțelese că și Sophie, era stăpânită de sentimente contradictorii. Dar când ajunseră la hotel, descoperiră un bărbat netulburat de îndoieli sau regrete. Philippe se așezase deja la o masă din colțul barului, iar în fața lui erau trei pahare cu picior înalt și o frapieră. Strălucirea staniolului auriu de pe gâtul sticlei îi asigură că era o sticlă de șampanie. Philippe se ridică în picioare cu un zâmbet aproape la fel de larg ca și brațele sale deschise.

— Așadar, dragii mei, am rezolvat cazul, nu-i așa? Acum avem dovezi.

Se aplecă cu o grijă exagerată pentru a turna șampania în cele trei pahare, înainte să le așeze pe masă în fața fiecăruia dintre ei. Ridicând paharul și înclinând capul în fața celor doi, el spuse:

— Felicitări pentru noi toți! O să fie o surpriză pe cinste pentru Reboul, nu-i așa? Ah, am uitat să vă spun… am pe cineva de încredere la aeroport. Probabil că poate afla ce anume a transportat avionul lui Reboul din California în luna decembrie, anul trecut. Știți, e chiar amuzant. Un indiciu duce la altul, și apoi – *pouf!* – toate secretele ies la lumină.

Sam sorbi gânditor din pahar.

— Este ceva ce nu pot înțelege în toată povestea asta, zise el, și ăsta este motivul. Dacă există pe lume un om care să aibă totul, acela e Reboul. Succes, bani și tot ce și-ar putea dori cineva. O mulțime de iubite pasionale, un palat privat, avion personal, un iaht – și, Dumnezeu știe, vin din belșug, destul cât să-i ajungă pentru tot restul vieții. Se opri și îl privi pe Philippe. De ce a făcut-o? De ce și-a asumat acest risc?

— Dar, Sam, zise Philippe clătinând mirat din cap, nu-i înțelegi deloc pe francezi.

Era o lacună în educația lui Sam. I se reproșase de mai multe ori acest lucru în ultimele zile.

— Recunosc. Sophie mi-a spus deja acest lucru. Așadar?

Philippe continuă:

— Nu uita că Chauvin a fost francez. El *a inventat* șovinismul. Unii l-ar putea confunda cu aroganța. Aici, Philippe se opri ca să ridice din sprâncene, de parcă ar fi fost surprins că cineva putea gândi asemenea lucruri despre compatrioții săi. Noi ne iubim nespus țara, cultura, gastronomia și întreg patrimoniul. Și nimeni nu e mai patriot decât prietenul nostru Reboul. El plătește Franței taxe enorme, pentru numele lui Dumnezeu! Ați citit articolele din dosarul lui. Reboul este mereu pornit împotriva ororilor globalizării și a eroziunii valorilor Franței. Nu vrea ca bunurile cele mai de preț ale Franței – afaceri, proprietăți și, bineînțeles, vinurile noastre cele mai rafinate – să cadă în mâinile străinilor, considerând acest lucru o

tragedie. Când a citit despre acea colecție *premier cru* de Bordeaux care se afla într-o cramă din Hollywood – pentru Dumnezeu, Hollywood, dintre toate locurile din lume! –, a considerat acest fapt un afront, un ultraj. Ce mai, a rămas mut de furie. Și apoi, desigur, să nu uităm un alt factor, unul mult mai important: spiritul de competiție. *Mais oui.*

Philippe încuviință convins de acest lucru și mai luă o înghițitură de șampanie. Sophie și Sam îl priveau nedumeriți.

— Ei bine, zise Sam. Nu sunt prea sigur dacă ar trebui să accept ideea jafului din motive pur patriotice, dar să admitem că ai dreptate. Ce caută însă aici spiritul de competiție? Mai este ceva ce nu înțeleg în legătură cu francezii?

Philippe se lăsă pe spătarul scaunului său, ca un profesor care vrea să lumineze un student silitor.

— Nu, de data asta nu e vorba despre așa ceva. Are legătură mai mult cu bogăția decât cu cetățenia. Este un sentiment care evoluează după mulți ani de bogăție și putere. Un om bogat are sentimentul că poate avea tot ce dorește și că poate face orice. *Folie des grandeurs.* El își poate permite tot felul de excentricități și poate să rișt e. La urma urmei, dacă ceva nu merge bine, el este sigur că banii lui îl vor proteja. Philippe îi privi pe rând pe cei doi, încercând să-și dea seama ce părere aveau despre asta. Cred că sunteți de acord: acest lucru e adevărat în general. Acum să vorbim despre cazuri particulare. Să vorbim despre Reboul.

Un grup de oameni de afaceri tineri – îmbrăcați în costume negre, tunși scurt, purtând ceasuri supradimensionate – se așezară la masa de lângă ei.

Philippe coborî vocea. Sophie și Sam se aplecară în față ca să poată auzi ce spunea acesta.

— Reboul și-a ridicat imperiul într-un mod foarte eficient. Afacerile sale sunt conduse de

oameni cu care lucrează de mulți ani. El are încredere în ei și îi plătește foarte bine. În schimb, ei îl răsplătesc cu vârf și îndesat, an după an. Grupul Reboul e administrat *sur les roulettes,* cu o precizie de ceasornic – e renumit pentru acest lucru. Cât despre Reboul – cum credeți că își ocupă el timpul? Participă la câteva ședințe ale Consiliului Director – doar ca să fie la curent –, își consolidează relațiile, acordă interviuri, organizează câteva dineuri la nivel înalt. Are o echipă de fotbal și un iaht cu care să se joace. Dar unde e provocarea? A făcut deja de toate. A câștigat. E plictisit. Sunt convins de acest lucru.

Sam încuviință din cap. El întâlnise câțiva miliardari în California, care aveau aceeași problemă. Unii, cei norocoși, știau să evadeze participând la proiecte elaborate, precum Cupa Americii; alții treceau de la o investiție la alta sau de la o nevastă la alta. Aveau un spirit competitiv ieșit din comun, adesea erau surprinzător de nesiguri și, ocazional, extrem de ciudați. Reboul nu părea să sufere de nesiguranță, și nici nu era ciudat. Dar plictisit? Sam putea să-și imagineze cu ușurință că un om ca el ajungea să se plictisească.

Vocea lui Philippe deveni și mai scăzuta: Și astfel, avem un om cu o avere fabuloasă, un om care are tot timpul din lume la dispoziție, un om devotat – așa cum ne amintește mereu – Franței și tuturor valorilor ei. Ce poate fi mai amuzant pentru el decât să joace acest mic joc, să plănuiască și să execute jaful perfect care ar aduce o comoară națională înapoi pe pământul din care provine. Și apoi, probabil, l-a invitat pe prietenul lui, șeful poliției, la o cină stropită cu vin furat. Asta înseamnă spirit de competiție. Asta e provocarea.

Voilà. Philipe își freca palmele și întinse mâna după sticla de șampanie.

Sam trebui să admită că auzise și el de infracțiuni comise din motive la fel de stranii. Într-adevăr, și el comisese una sau două. Acest gând se

cuibări în mintea lui, așteptând să fie luat în seamă ceva mai târziu.

— Sophie? întrebă el. Tu ce crezi?

Sophie îl privea încruntată pe vărul ei.

— Eu cred că Philippe și-a scris deja articolul. Dar sunt de acord, ceea ce a spus poate fi adevărat. Începu să studieze micile bule care se înălțau la suprafața lichidului din paharul ei și ridică din umeri. Deci, dragii mei detectivi, ce-i de făcut?

— Somnul e un sfetnic bun, îi răspunse Sam. Dar înainte aș vrea să-i sun pe cei din LA ca să-i pun la curent cu ultimele noutăți.

Elena răspunse la telefon cu o voce ostilă, metalică. Acest ton – pe care el îl mai auzise de-atâtea ori atunci când lucrurile nu mai mergeau atât de bine între ei – îl făcea să-și dorească să intre în pământ. Era formidabilă când se enerva.

— Elena, te rog, nu mușca, zise el. Sunt eu. Omul tău plecat pe teren.

Sam o auzi inspirând adânc și apoi expirând ușurel.

— Sam, îmi pare rău, dar tocmai am vorbit cu Danny Roth și mi-a împuiat capul cu vrute și nevrute, ca în fiecare zi de altfel. Am crezut că mă suna din nou. Întotdeauna face asta. Cred că știe prea bine că asta mă scoate din minți. Elena lansă o tirada scurtă și usturătoare de cuvinte în spaniolă, încheind cu o avalanșă de înjurături, apoi inspiră din nou, ca să se liniștească. Aveam nevoie de asta. OK, acum spune-mi ce se petrece.

— Vestea bună este că am găsit vinul. Sunt cât se poate de sigur. Am găsit amprentele lui Roth pe câteva sticle din crama lui Reboul, iar cel care le-a identificat lucrează la poliția din Marsilia. Așa că avem o probă solidă.

— E grozav, Sam. Bine lucrat. Felicitări! După voce, Elena nu părea însă dispusă să sărbătorească. Spune-mi că mă înșel, dar am sentimentul că există și o veste proastă.

— S-ar putea. O fi într-adevăr Reboul autorul jafului, dar nu e prost. Sunt sigur că și-a acoperit foarte bine urmele cu facturi false și cu tot soiul de acte. Dacă a procedat așa, avocații lui o să-l scoată basma curată și cred că nu trebuie să-ți mai spun ce înseamnă asta: un milion de dolari cheltuiți pe taxe juridice și cazul blocat în instanță luni de zile. Poate chiar ani.

— Ca să nu mai pomenim și de procesul prin care se va stabili cine va plăti aceste taxe juridice.

— Exact. Problema este că nu vom ști cum și-a acoperit urmele până ce nu luăm inițiativa, dar atunci nu va mai fi cale de întoarcere. Așa că mă gândesc din ce în ce mai mult la planul B.

— Acesta include cumva o crimă și un renumit avocat media din LA?

— Mă cunoști, Elena. Eu nu omor oameni. Ascultă, este ceva ce trebuie să aflu. Într-un astfel de caz care este limita? Ce condiții trebuie îndeplinite pentru a evita plata despăgubirii?

— OK. Asta implică trei cerințe: descoperirea, identificarea și condiția bunurilor furate. Trebuie să știm locul unde se află bunurile furate. Avem nevoie de o confirmare sigură că acelea chiar *sunt* bunurile furate. Și mai trebuie să ne asigurăm că sunt în condiție bună; ideal ar fi ca bunurile să se găsească în aceeași condiție în care erau când au fost furate. Există o mulțime de detalii suplimentare, dar esențiale sunt cele trei puncte. Dacă acestea sunt îndeplinite, atunci putem spune că am scăpat.

— Și cine face toate aceste verificări? Tu sau Roth?

— Glumești? Ai avea încredere în cuvântul lui Roth? Știi vechea zicală: „Până să spună bună dimineața, deja a mințit”. Ei bine, așa e Danny Roth. Nu, verificarea e făcută de noi – în acest caz o fac eu și încă doi experți –, apoi îl punem pe Roth să semneze. După aceea am să-i dau brânci într-o prăpastie.

— Mulțumesc, domnișoară Morales. Asta ar fi cam tot. O să ținem legătura.

— Dar ce spuneai de planul B?

— Ai încredere în mine. Nu vrei să știi. Noapte bună, Elena!

— Noapte bună, Sam!

Capitolul 20

Era o noapte lungă, de parcă ceasurile ar fi încetinit dintr-odată, iar lui Sam gândurile nu-i dădeau pace. Scotch-ul – în mod normal un somnifer eficient – nu avea niciun efect asupra lui. Nici măcar documentarul de pe CNN despre renașterea sistemului bancar nigerian nu reușea să-l adoarmă. Era treaz de-a binelea.

Își puse un pulover și ieși pe terasă, sperând că aerul răcoros al nopții avea să reușească acolo unde whisky-ul și televiziunea dăduseră greș. Privi luna care plutea deasupra Vechiului Port. Aproape plină. Își verifică ceasul. Era ora 3 dimineața. Se întrebă unde avea să fie a doua zi la aceeași oră, dacă planul său avea să meargă și dacă luase în calcul toate aspectele. Și se mai întrebă dacă ceilalți aveau să-l urmeze.

Primii zori îl găsiră tot pe terasă; amorțit și înfrigurat, dar deloc obosit. De fapt, se simțea de parcă noaptea aceea albă i-ar fi stârnit un val de adrenalină și era nerăbdător să înceapă odată ziua. Sună la room-service ca să comande micul dejun, apoi lăsă apa fierbinte de la duș să-i biciuiască trupul până ce pielea începu să i se înroșească sub bronzul natural de California.

Făcu toate eforturile ca să-și păstreze răbdarea până ce termină cafeaua în compania articolelor din *Herald Tribune,* dar era oricum prea devreme ca să-i sune pe Sophie și Philippe. Decise să facă o plimbare și, după ce ieși din hotel, o luă instinctiv la dreapta, spre Palais du Pharo.

Uriașele porți din fier forjat nu fuseseră încă deschise, iar el rămase în fața lor privind printre barele negre imensa peluză verde din fața clădirii. Vial nu venea la cramă înainte de ora 10, iar membrii personalului domestic din serviciul lui Reboul probabil că profitau de sejurul acestuia în Corsica pentru a sta în pat o jumătate de oră în

plus. Liniștea era surprinzătoare având în vedere că palatul se afla atât de aproape de centrul orașului. În spatele său putea distinge murmurul surd al traficului, semn că marsiliezii se grăbeau să ajungă dis-de-dimineață la locurile de muncă, iar dinspre docuri, dincolo de Vieux Port, se auzea sunetul strident al unei sirene de vapor. Acest sunet îl făcu să coboare dealul spre Cheiul Belgienilor, ca să vadă capturile zilei, ce urmau a fi prezentate la piața de pește.

Bărcile pescarilor se întorc la țărm între 8 și 8.30 dimineața, dar precupețele de la piața de pește sunt acolo înaintea acestora, cu standurile goale și recent curățate, în așteptarea capturii proaspete. O trăsătură tradițională a pieței de pește – o adevărată atracție turistică, de altfel – este limbajul colorat al acestor doamne ale căror voci puternice pot concura cu un mistral de gradul opt. Sam regreta că nivelul său de cunoaștere a limbii franceze era prea scăzut sau poate prea ridicat, pentru că majoritatea nuanțelor obscene îi scăpau. Se gândi că i-ar fi plăcut să revină acolo însoțit de Philippe pe post de interpret.

Bărcile începură să acosteze la chei, iar vocile gălăgioaselor doamne crescură în intensitate, acompaniate de plescăitul peștilor pe care-i aranjau în galantare. Ochii peștilor erau încă luminoși, iar solzii acestora sclipeau puternic în lumina soarelui. Primii clienți începură să se apropie, câte unul sau câte doi, oprindu-se în fața tarabelor. În stilul lor clasic, așa cum fac francezii de fiecare dată când cumpără ceva comestibil, aceștia păreau foarte suspicioși în timp ce treceau de la un stand la altul – cercetând ochii unui *rascasse*[30] sau mirosind branhiile unei *galinette*[31], comparând atracțiile unei dorade la grătar cu deliciile unei *bouillabaisse.* Prima și unica întâlnire a lui Sam cu acest legendar fel de mâncare – o experiență care încă îl mai făcea să se înfioare – avusese loc în New Orleans, când fusese convins să încerce ceva

numit *bouillabaisse Créole.* Fusese destul de nepoliticos din partea lui să-l întrebe pe chelner ce ingrediente intrau în compoziția acesteia. Reieși că acest fel de mâncare conținea făină, stridii, margarină și supă de pui. Era o combinație ciudată pentru o tocană de pește. Își promisese că va mânca o *bouillabaisse* autentică într-o bună zi. Avea încă un motiv să se întoarcă în Marsilia, un oraș care începea să-i placă din ce în ce mai mult.

Fără să bage de seamă, se apropiase suficient de unul dintre standuri stârnind instinctul de comerciant al proprietăresei – o femeie mătăhăloasă, cu fața bătută de vânt. Femeia purta pe cap o șapcă decolorata de baseball și avea o pereche de mânuși groase din cauciuc.

— *Ei, monsieur!* urlă femeia la el. *Comme il est beau, ce loup!* Apoi alese un superb pește marin de dimensiuni impresionante și îl azvârli spre el, având un zâmbet abia mijit pe fața-i arsă de soare. Sam făcu greșeala să încuviințeze din cap și să-i zâmbească. Înainte să o poată opri, aceasta apucă un cuțit și spintecă lupul-de-mare cu viteză letală și precizie, după care începu să-l împacheteze.

„Nu era genul de femeie cu care ți-ai dori să te certi", își spuse Sam. Cumpără peștele.

În timp ce o luă înapoi spre hotel cu acel pachet lipicios sub braț, își promise să noteze rețeta pe care i-o dăduse femeia. Este atât de simplă, îi spusese ea, încât până și un bărbat ca el ar putea să o ducă la bun sfârșit. „Trebuie să faci două tăieturi adânci în peștele tău. Câte una pe fiecare parte. Strecoară apoi două sau trei bucăți scurte de fenicul în fiecare tăietură. Unge apoi tot peștele cu ulei de măsline, ține-l pe grătar – câte șase sau șapte minute pe fiecare parte –, apoi, folosind un vas termorezistent, pune peștele pe un pat de tulpini de fenicul uscate. Încălzește un polonic plin cu Armagnac[32], dă-i foc și toarnă-l peste vasul cu pește. Feniculul va lua foc, și aroma sa va da savoare peștelui. *Une merveille",* îi spusese ea.

Telefonul începu să-i sune chiar în momentul în care intra în holul hotelului.

— Unde ești? îl întrebă Philippe. Ah, așteaptă… te văd acum.

Bărbatul îi făcu lui Sam semn cu mâna. Era așezat la o masă, având în față niște ziare și o cafea.

— Mă întorc imediat, zise Sam. Mai întâi trebuie să scap de peștele ăsta.

Philippe nu se arătă deloc surprins.

— Desigur, spuse el, de parcă un bărbat îmbrăcat în costum business cărând un enorm pește mort era o priveliște de care se bucura zilnic. Sophie trebuie să apară.

Sam se apropie de pupitrul portarului, ținându-și cu ambele mâini captura.

— Complimentele mele bucătarului-șef, zise el în timp ce punea peștele pe pupitru. Aș vrea să-i ofer acest *loup de mer.* E proaspăt, direct de la piață.

Portarul înclină capul cu respect și zâmbi.

— Desigur, *monsieur.* Ce drăguț din partea dumneavoastră. Am să i-l trimit imediat. Ați mai dori ceva?

Sam se îndreptă spre masa la care-l așteptau cei doi. Îl salută în gând pe portar pentru sângele lui rece. Jeeves[33] ar fi fost mândru de el.

Sophie și Philippe păreau nerăbdători să afle ce noutăți avea, așa că Sam le spuse fără să mai piardă timpul:

— Mi-a venit o idee. Dar, înainte să vă spun despre ce este vorba, ar fi bine să fac o scurtă trecere în revistă și vreau să mă opriți dacă nu sunteți de acord cu mine. Acum suntem cât se poate de siguri că vinul furat este în cramă, iar amprentele lui Roth dovedesc acest lucru. Deci, am putea să-l denunțăm pe Reboul și să plecăm acasă. Dar ce se va întâmpla atunci? Poliția îi va ancheta pe el și pe Vial și atunci vor intra în schemă avocații. Dacă Reboul și-a acoperit urmele

– iar eu sunt sigur că s-a ocupat foarte serios de acest lucru –, putem fi convinși că vor trece luni bune până ce se va soluționa toată această afacere. Poate chiar ani. Între timp, vinul va fi ținut în custodie, ca probă. Și probabil că articolul lui Philippe va avea embargo de publicare. Nu i se va permite lui Philippe să scrie despre un caz foarte delicat punând în pericol reputația unui om atât de important. Avocații lui Reboul vor avea grijă de asta. Aș putea paria. Sam se opri, ca să le dea timp să-și facă o părere. Aveți vreo întrebare?

Sophie nu spuse nimic. Philippe își mușca buza inferioară și părea îngândurat. Sam continuă:

— Mai este încă un aspect pe care niciunul dintre noi nu cred că l-a anticipat: Reiese că Reboul și Vial par a fi niște oameni de treabă. Îi simpatizam și nu am vrea să le facem probleme sau să-i vedem în închisoare. Am dreptate, Sophie?

Sophie aprobă ferm din cap.

— Cred că ar fi păcat.

— Și eu cred la fel. Sam se frecă la ochi. I se părea că are nisip sub pleoape din cauza lipsei de somn. OK, continuă el. Am stat treaz aproape toată noaptea și m-am gândit la un plan. Cred că ar putea funcționa. Merită oricum să încercăm, pentru ca ne-ar ușura foarte mult misiunea. Sam începu să enumere pe degete. Numărul unu: Reboul și Vial scapă basma curată. Numărul doi: Philippe are posibilitatea de a scrie un alt articol plin de suspans, poate o poveste și mai bună decât prima, în care lui îi revine rolul principal. Numărul trei: Eu și Sophie rezolvăm cazul pentru cei de la Compania de Asigurări Knox. Noi am descoperit vinul. Există o singură problemă. Până acum nu am comis nicio infracțiune majoră; poate o mică și inofensiva denaturare, asta-i tot. Dar ceea ce am eu în minte e ilegal.

Philippe se așezase din nou în poziția sa favorită: cocoțat pe marginea scaunului, în timp ce tălpile bocancilor săi băteau step pe podea.

— Cât de ilegal? întreba el.

— M-am gândit să fur vinul.

Sophie izbucni în râs. Clătină din cap.

— *Mais c'est fou.* Ești nebun!

Philippe ridică mâna.

— O clipă. Se uită în spatele lui, apoi se aplecă în față cu un aer conspirativ. Oricine l-ar fi privit în acel moment l-ar fi suspectat pe loc că ascundea un mare secret. Vocea lui era ceva mai mult decât o șoaptă când întrebă: Te-ai gândit cum ai s-o faci?

— Bineînțeles.

Sophie încetă să mai râdă.

— Dar, Sam, noi am fi suspecții principali. Reboul o să le spună polițiștilor despre ciudatul cuplu care a petrecut câteva zile în crama lui, iar ei ne vor găsi imediat. Nu el va fi închis, ci noi. Nu crezi?

Sam clătină din cap.

— Am putea susține că nu am făcut decât să recuperăm niște bunuri furate în numele clientului unei Companii de Asigurări internaționale de mare prestigiu. Metodele noastre nu sunt prea ortodoxe, atâta tot. Și totuși: Ce va spune Reboul? Credeți că va reclama dispariția vinului furat de el? Nici vorbă. Nu contează cât de buni sunt avocații lui, nu cred că vrea să-și pună Interpolul în cap. Nu, sunt sigur că va păstra tăcerea.

Philippe renunță să-și mai muște buza și își mai turnă niște cafea.

— Sam, ai pomenit ceva despre o poveste și mai bună. O privi pe Sophie și adăugă repede: Asta, bineînțeles, dacă vom hotărî să mergem mai departe.

— Desigur. Povestea începe cu clasicul personaj favorit: o persoană anonimă care îți dă un pont – trebuie să fi avut o mulțime de astfel de cazuri până acum. Uneori motivul este răzbunarea, alteori vinovăția și câteodată intenția de a pricinui cuiva un neajuns. Oricum, să spunem că ai primit un telefon de la un străin. Acesta refuză să își divulge

identitatea. El este cel care îți spune despre o extraordinară captură de vin care a fost abandonat într-un loc îndepărtat – o să revin asupra acestui aspect – și te informează că a fost furat. Poate că l-a furat chiar el și nu-l mai poate transporta. Dar, pe scurt, omul nu intră în detalii. De fapt, nici nu există alte detalii. Doar indicii care conduc la ascunzătoare. Tu nu-l crezi, dar te duci acolo. Ce surpriză: găsești vinul exact așa cum ți-a spus sursa ta anonimă. Iar acesta e primul capitol al poveștii.

Philippe încuviințează încet din cap.

— Nu e rău pentru început. Și cred că înțeleg cum trebuie scrisă în continuare.

— Sunt sigur că înțelegi. Tu faci apoi o serie de investigații. Îți suni toate cunoștințele și încet-încet, poate articol după articol, găsești indicii care te conduc în LA, unde îi iei un interviu lui Danny Roth și afli cum a fost furat vinul: Ajunul Crăciunului, paznicul necinstit, ambulanța, totul. Partea asta e limpede. Cealaltă parte – cine a furat vinul – rămâne un mister nerezolvat; nu se află despre implicarea lui Reboul și a lui Vial. Sam se uita pe rând la cei doi: Ce credeți?

— Mie îmi place, zise Philippe. Aș putea scrie câteva articole în serie pe cinste; ar fi ca un *feuilleton* de televiziune.

Picioarele bărbatului executară un step scurt în semn de aprobare. Amândoi întoarseră capul spre Sophie. Le luă ceva timp să o convingă că furtul reprezenta cea mai bună opțiune. Ea încercă să protesteze, susținând că puteau să uite totul și să plece acasă, dar Sam îi aminti că era prea târziu pentru asta: îi spusese deja Elenei Morales, iar cei de la Knox Internațional știau că găsiseră vinul. Aceștia ar fi urmat formalitățile de rigoare cu sau fără Sam. Și astfel, cu toate remușcările și protestele lui Sophie, rămase stabilit. Trebuiau să fure vinul.

Philippe putea să găsească soluția următoarei probleme care-i preocupa: unde ar fi fost mai bine să ascundă vinul. Bunica lui deținea o fermă și câțiva acri de pământ în Claparedes, un ținut izolat din Luberon. Philippe obișnuia să-și petreacă verile acolo – o plăcută tradiție de familie care luase sfârșit odată cu moartea bunicii lui. Din păcate aceasta nu lăsase niciun testament, fapt care provocase o ceartă între rude – nu era deloc ceva neobișnuit în Franța –, fiecare considerând că avea dreptul la moștenire.

Această neînțelegere cu privire la succesiune dura de vreo treisprezece ani și nu dădea semne să se sfârșească. În tot acest răstimp ferma rămăsese nelocuită și căzuse în paragină. Niciuna dintre rudele pretendente la moștenire nu era de acord să plătească pentru a întreține o proprietate care ar fi putut ajunge pe mâna altora – un văr care nu o merită, de exemplu, sau mătușa Hortense, cea detestată de toată lumea. Pe lângă faptul că proprietatea era foarte izolată, le spuse Philippe, prezenta avantajul unui beci destul de încăpător, unde vinul putea fi ținut fără riscul deteriorării.

— Sună ideal, zise Sam. Poți intra acolo?

— Cheia este ascunsă sub o piatră din spatele fântânii. Aș mai putea intra pe geamul de la bucătărie al cărui oblon e stricat. Într-un fel sau altul, să intru acolo nu va fi o problemă.

— În regulă. Trebuie să stabilim cum vom proceda cu mijlocul de transport și nu cred că scuterul tău va fi de-ajuns. Ai putea să conduci o dubiță?

Philippe își îndreptă umerii, cu o expresie plină de indignare.

— Toți francezii pot conduce orice.

— Știam eu. O să închiriem o mașină în după-amiaza asta. Sam se întoarse către Sophie. Pentru asta o să am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să intru în casă înainte să se dea stingerea. Scuza mea pentru acest deranj va fi că trebuie să mai fac niște

fotografii de referință, iar cel mai potrivit moment pentru acest lucru este seara, când lumina e perfectă. Imediat ce voi avea ocazia, o să dispar. Dacă Vial sau altcineva întreabă unde sunt, poți să-i spui că a intervenit ceva și am plecat la o întâlnire în oraș. Tu vei face în continuare fotografii până ce membrii personalului vor începe să plece, apoi te vei întoarce la hotel. Sophie se încruntă.

— Și ce se va întâmpla după aceea?

— Hai să comandam ceva de mâncare. O să-ți spun în timpul mesei de prânz.

La mențiunea cuvântului „prânz", Philippe se ridică și începu să-și frece mâinile.

— O singură întrebare mai am, zise el. Când o să facem asta?

Sam se uita la ceas.

— În aproximativ șase ore.

Capitolul 21

După masa de prânz petrecură după-amiaza finalizând planurile pentru seara aceea. Philippe închirie o dubiță albă nemarcată – el spuse că era Ferrariul unui instalator destul de mare ca să poată transporta cincizeci de cutii cu sticle de vin. Sophie îl sună pe Vial ca să-l informeze că ea și Sam mai aveau de făcut în seara aceea – pentru o oră sau două – câteva fotografii de referință cu grădinile din jurul palatului și-i dădu de înțeles că ar fi fost încântată să bea ceva împreună după aceea. Vial nu se lăsă rugat de două ori.

Sam își petrecu după-amiaza într-o stare de inactivitate impusă, un soi de așteptare resemnată. Acum nu mai putea să facă mare lucru, dar spera ca totul să meargă perfect; era esențial să aibă noroc în această etapă crucială a planului său. Făcu cel de-al doilea duș din ziua aceea și se schimbă într-o ținută potrivită pentru un jaf nocturn: pantaloni, tricou și hanorac bleumarin.

Își aruncă toate celelalte lucruri în valiză. Verifică de mai multe ori bateriile aparatului foto și cele din lanterna sa creion și își încărcă telefonul. Parcurse încă o dată lista cu vinurile furate, apoi o puse în buzunar. Mai făcu câțiva pași pe terasă, pentru prima dată indiferent în fața priveliștii încântătoare. Își frecă mâinile, era gata de plecare.

Soarele își începuse zilnica traiectorie descendentă către linia orizontului, aruncând pieziș raze de aur care l-ar fi încântat pe orice fotograf, când Sophie și Sam ajunseră în fața intrării principale a reședinței lui Reboul, Palais du Pharo. Urcară scările și tocmai se pregăteau să sune, când ușa se deschise, iar menajera – o femeie elegantă cu părul argintiu, îmbrăcată într-o rochie apretată din olandă – ieși în întâmpinarea lor.

— Florian m-a anunțat că trebuie să veniți, le spuse ea. Vă rog să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos.

Sophie îi mulțumi.

— Noi o să stăm mai mult afară în seara asta, o liniști ea pe femeie. Vrem să profităm de lumina asta absolut superbă până la apusul soarelui. S-ar putea totuși să intram mai târziu pentru o ultimă serie de fotografii în fața ferestrelor livingului – știți și dumneavoastră, momentul acela unic, înainte ca soarele să dispară complet sub linia mării. Am mai admirat o dată apusul când l-am vizitat pe monsieur Reboul și putem spune că e absolut spectaculos.

Menajera făcu un semn aprobator din cap.

— Am să las deschisă ușa de la terasă ca să puteți intra pe-acolo. Îmi pare nespus de rău că nu vă puteți întâlni cu monsieur Reboul în această seară, dar mâine va fi aici și sunt sigură că va fi încântat să vadă fotografiile.

Cu o atitudine demnă de o regină, femeia le zâmbi fluturându-și mâna, apoi le întoarse spatele și intră în casă.

— Ce noroc! zise Sam în timp ce se plimbau prin jurul clădirii, îndreptându-se spre grădinile cu vedere la mare. Mâine ar fi fost prea târziu. Îmi închipui că se întrunește de fiecare dată un comitet de primire când Reboul revine din călătoriile lui. Își scoase aparatul foto din buzunar și-l deschise. E o doamnă deosebită, n-ai spune că e o simplă menajeră, nu-i așa?

Sophie ridică privirea și se înfioră la vederea fațadei impunătoare: trei niveluri înalte și nenumărate ferestre. Reboul ar fi putut adăposti o întreagă armată acolo.

— E o casă atât de mare, spuse ea. Se opri și-l apucă de braț. Mâna ei tremura. Sam, sunt foarte agitată.

El îi strânse mâna și afișă un zâmbet.

— Și eu la fel. Așa și trebuie. Dacă nu ai o doză de nervozitate, riști să devii neglijent. Ascultă – ai fost la înălțime și mai avem puțin și terminăm. Un ultim efort, și gata. O apucă de braț și o conduse în grădină, în timp ce cu cealaltă mână plimba aparatul foto în toate direcțiile, pentru câteva instantanee. Acum, tu trebuie să preiei controlul. Spune-mi de unde să încep și nu uita să arăți cu mâna ce trebuie să fotografiez. Mișcă-ți brațele agitată, calcă apăsat, trece-ți degetele prin păr. Poartă-te ca un adevărat director de creație. Vei avea parte de spectatori. Sunt aproape sigur că prietenii noștri din casă o să fie cu ochii pe noi ca să se asigure că nu le strivim tufele de levănțică.

Fotografiară deci terasa, apoi grădinile – de jur-împrejur –, tot timpul ținând cont de lumina soarelui care se apropia din ce în ce mai mult de linia mării. La un moment dat, Sam se opri și duse telefonul la ureche, prefăcându-se că vorbește cu cineva, apoi închise telefonul și îl băgă în buzunar.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, spuse el cu voce tare în timp ce-i înmâna aparatul foto lui Sophie. Să intrăm puțin ca să mai facem câteva poze în fața ferestrelor livingului. După aceea am să dispar. Poți să faci poze cu degetele încrucișate? Aș avea nevoie de puțin noroc.

De pe terasă intrară direct în casă și trecură printr-un hol mic. Ușa livingului era deschisă. Abia după ce intrară în încăpere observară că nu erau singuri.

— Sunt sigură că ați făcut niște fotografii minunate. E o seară atât de frumoasă.

Menajera se ridică de la micul birou ornamental din fața ferestrelor și veni în fața lor, grațioasă și zâmbitoare – era ultima persoană pe care Sam ar fi vrut să o întâlnească.

El afișă un zâmbet surprins și îi spuse:

— Îmi pare foarte bine că v-am prins. Tocmai am primit un telefon și trebuie să plec în oraș pentru o întâlnire urgentă de afaceri, dar voiam să

vă mulțumesc pentru amabilitate înainte să plec. Sophie se va ocupa în continuare de ultimele fotografii.

Menajera adoptă o expresie diplomatică, transmițând dezamăgire și înțelegere totodată.

— Ce păcat că trebuie să plecați atât de repede. Făcu un semn către ușă. Dar trebuie să-mi permiteți să vă…

Sam ridică o mână.

— Nu, nu, nu. Vă rog, nu vă mai deranjați. Ies singur. Vă mulțumesc din nou.

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, se grăbi să părăsească livingul și închise ușa în urma lui.

Traversă holul principal de la intrare și se strecură în sufragerie. Trecu în vârful picioarelor pe lângă masa înconjurată de douăzeci de scaune tapițate cu spătar înalt, apoi prin spațiul destinat personalului de serviciu și ajunse la masiva ușă batantă de la bucătărie. Își lipi urechea de tocul ușii: niciun zgomot în afară de bâzâitul înfundat al frigiderelor și congelatoarelor.

Intră în bucătărie, traversă culoarul mărginit de instalațiile sclipitoare din cupru și oțel inox și ajunse în bucătăria mai mică din spate. Ușa spre scările care coborau la cramă era chiar în fața lui. Încuiată, cum se și aștepta, de altfel. Își verifică ceasul. Era 18.15. Sophie urma să se întâlnească cu Vial la 18.30 ca să meargă împreună la barul hotelului.

Se pregăti sufletește pentru încă un sfert de oră interminabil și deschise ușa micului ascensor pentru transportul vinului din cramă. Cum îl numise Vial? „Liftul pentru sticle. Vinul este transportat astfel în condiții optime, nu este tulburat, ajunge în sufragerie liniștit, relaxat.” Spera că drumul lui până în cramă va fi la fel de lin. De fapt, liftul pentru sticle era ceva mai mare decât o cutie lungă, fiind operat manual printr-un sistem de modă veche cu funii și scripeți. Cabina liftului era totuși încăpătoare și destul de rezistentă

pentru a suporta greutatea a șase cutii cu vin. De asemenea, aceasta era destul de înaltă pentru a ține cutiile stivuite. La drept vorbind, cabina semăna foarte mult cu un sicriu.

Sam încercă să-și alunge gândurile negre și apucă sfoara groasă care acționa scripetele, apoi se strecură prudent în cabina îngustă. Tresări. Scripetele scârțâia sub greutatea lui. Închise ușa liftului și inspiră adânc. Întunericul din jurul său păstra un vag miros rânced de dopuri de plută și vin stătut, scurs dintr-o sticlă în timpul călătoriei cu liftul până la etaj. Cu mare grijă manevră funia, făcând liftul să coboare încetișor până ce se opri brusc. Ajunsese în cramă.

Aflat încă în biroul său la ora aceea, Florian Vial își termina de aranjat mustața, răsucindu-i vârfurile în sus, și se îndreptă spre scările care urcau în spirală până la primul nivel al clădirii, trecând la mai puțin de doi metri pe lângă silueta ghemuită în cabina liftului. Abia aștepta să o revadă pe Sophie, mai ales după telefonul ei care-l anunțase că Sam nu putea să-i însoțească. Era un tânăr destul de simpatic, nimic de spus, dar Vial prefera intimitatea unui *tête-à-tête* cu Sophie, fără a mai pune la socoteală avantajul de a vorbi în franceză, o limbă făcută pentru galanterii.

Sam auzi pașii lui Vial pe dalele de piatră ale cramei și mai așteptă vreo câteva minute, timp în care enologul urcă scările și intră în casă. Începuse să simtă o ușoară claustrofobie și avea crampe. I se părea că mușchii coapselor îi erau încordați la maximum și era sigur că se alesese cu o așchie în spate. Dar reușise. Crama era a lui pentru o noapte întreagă, iar orele de muncă fizică brută care-l așteptau reprezentau o adevărată ușurare după chinul de a sta chircit în acel lift.

Scripetele mai scoase un ultim scârțâit când Sam ieși din cabina liftului. Rămase câteva clipe în întuneric și se întinse ca să-și destindă mușchii. Chiar dacă riscul de a fi prins era minim, luase

hotărârea să mai aștepte vreo două ore înainte de a aprinde luminile în cramă și de a trece la fapte mari. La acea oră, cam toți marsiliezii aveau să fie ocupați cu ritualul sacru al cinei.

Ghidat de raza slabă a lanternei, reuși să ajungă până la capătul cramei, unde găsi totul neschimbat. Cartul de golf era parcat la locul obișnuit, lângă ușă, iar cutiile goale de carton cu emblema „Domaine Reboul" stăteau stivuite într-un colț. Acestea trebuiau înlocuite ulterior cu alte cutii nemarcate, dar avea timp destul să se ocupe de acest aspect după îndeplinirea misiunii sale. Intră în biroul lui Vial și se așeză în scaunul acestuia. Își ridică picioarele pe birou. Philippe răspunse la telefon chiar după primul apel.

— Până aici, toate bune, zise Sam.

— Ești în cramă?

— Da. Am să încep să împachetez vinul în următoarele două ore. Hai să vedem ce aveam de făcut.

— *Bon.* Mă suni când termini de împachetat vinul. Duba e parcată în apropiere de Vieux Port. Noaptea nu e trafic intens. O să-mi ia vreo trei minute ca să ajung la Palais du Pharo.

— Bine. Porțile vor fi deschise. Am să mă ocup eu de asta. Ai grijă să stingi farurile înainte să intri pe aleea principală. Nu vreau ca cineva din interior să vadă lumina. La un moment dat, aleea principală se ramifică. Tu trebuie să o iei la stânga. Îți voi face semn cu lanterna ca să ajungi până în zona de livrare. Cutiile vor fi stivuite afară. Nu avem nevoie decât de cinci minute ca să le încărcăm în dubă. Apoi o să ne luăm tălpășița.

— Roger.

— Care Roger?

— Adică „În regulă!" E un limbaj codificat, folosit de militari. Am auzit asta la un show TV.

În întunericul cramei, Sam își dădu ochii peste cap. Uitase atașamentul lui Philippe pentru toate lucrurile militărești.

— Ah, și încă ceva. Cât va dura ca să ajungem după aceea la destinație?

— Duba nu e foarte rapidă, dar o să mergem pe autostradă o bună bucată de drum. Cred că o oră și ceva, nu mai mult.

— OK. Atunci așa rămâne. Ne vedem mai târziu.

Încrederea lui Sam în reușita planului său creștea văzând cu ochii. Se apropiau de final. Era posibil, bineînțeles, ca ceva să nu meargă cum trebuie; întotdeauna se putea întâmpla ceva neprevăzut. Dar își permise câteva minute de optimism după ce trecu în revistă toate circumstanțele și posibilitățile.

Cel mai încurajator lucru pentru el era faptul că se afla în cramă, izolat de lumea de afară. Acolo nu existau ferestre, așa că lumina nu l-ar fi putut da de gol. De asemenea, nu exista pericolul să fie auzit de cineva, mulțumită izolării fonice asigurate de zidurile groase ale clădirii, de tavanul la fel de gros și de stratul de pământ de deasupra acestuia. Și – lucrul cel mai important – sistemul de alarmă, pe care-l verificase cu ocazia vizitelor sale la cramă, s-ar fi activat doar dacă cineva ar fi încercat să pătrundă în cramă, nu și dacă persoana ar fi încercat să iasă. Astfel cele două crame – a lui Reboul și a lui Roth – nu erau protejate eficient de sistemele de alarmă. Își spuse că trebuia neapărat să o informeze și pe Elena în legătură cu acest aspect. Era o ocazie nemaipomenită pentru ea ca să-i mai tragă un perdaf lui Roth pe tema securității defectuoase a cramei.

Stând în întuneric, Elena îi ocupa în mod plăcut gândurile. Se întreba cum ar fi fost mai bine să procedeze după noaptea aceasta. Cum avea să primească Elena o asemenea veste? Un delict rezolvat printr-un alt delict. Personal, probabil că ar fi închis ochii. Profesional însă, ar fi putut exista ceva probleme. Ea nu ar fi ezitat să-i facă necazuri. Dar nu pentru mult timp. De obicei, în asigurări –

la fel ca în majoritatea firmelor în care sunt implicate sume mari de bani – scopul scuză mijloacele. O finalizare reușită a unui plan scuză multe păcate. „Este o realitate crudă și așa se întâmplă de când lumea”, reflectă el lăsându-se pe spătarul scaunului din biroul lui Vial și așteptând să treacă cele două ore.

Probabil că-l furase somnul. Când se uită la ceas, constată surprins că mai era puțin până la ora 10; sosise timpul să se apuce de treabă. Sări în picioare, se frecă la ochi și găsi întrerupătorul chiar lângă ușa principală.

Crama părea mai mare și mai misterioasă pe timpul nopții. Acum plafoanele boțite erau acoperite de umbre, iar lămpile atârnate de tavan proiectau fâșii lungi de lumină, pe pavajul din piatră. Sam încărcă un rând de cutii din carton în cartul de golf și îl puse în mișcare. Anvelopele începură să huruie pe aleea cu dale din piatră care separa vinurile roșii de cele albe.

Se opri întâi pe Rue des Merveilles, acea adresă memorabilă la care Château Lafite împărțea aceeași aristocratică poziție cu Château Latour. Scoase din buzunar lista cu vinurile lui Roth și o întinse pe scaunul gol din dreapta lui.

’61 Latour, 98 de sticle. Se deplasă de-a lungul rafturilor compartimentate, urmărind plăcuțele pe care erau trecuți cu cretă anii de producție, până ce ajunse la 1961. Acolo trebuiau să fie cel puțin trei sute de sticle, calculă el din ochi. Începu să așeze sticlele în cutiile goale de carton. Nu avea cum să știe care dintre acestea erau cele 98 ale lui Roth. Dar, își spuse el, Roth nu ar fi avut niciun motiv să se plângă. Își stabili un ritm de lucru: lua câte două sticle din raft, verifica anul recoltei de pe fiecare etichetă, ca să fie sigur, strecura apoi fiecare sticlă în câte un compartiment din cutie, se ridica și o lua de la capăt. După ce termina de umplut câte o cutie de carton, o așeza pe mica platformă din spatele scaunelor cartului de golf. Se opri o clipă ca să se

uite la ceas. Pierduse mai mult de treizeci de minute ca să ambaleze vreo sută de sticle. În aceste condiții mai avea nevoie de trei ore dacă mai punea la socoteală și drumurile dus-întors cu cartul de golf. Asta însemna că avea să termine treaba între două și trei dimineața. Se întrebă cum avea Philippe să-și învingă nerăbdarea.

'53 Lafite, 76 de sticle. În timp ce se apleca, se ridica și se deplasa între compartimentele din rafturi și cartul de golf, își aminti câteva comentarii ale lui Florian Vial. Când descrisese vinul Lafite, extravagantele lui complimente fuseseră frecvent întrerupte de nenumărate sărutări pe care și le aplicase pe vârfurile degetelor. Chiar și așa, unele cuvinte de laudă preluate de Vial din descrierile altor experți în vinuri fuseseră rostite clar și răspicat. Sam își amintea în special anumite expresii care începeau pe un ton destul de calm cu „aspru și totuși suplu, catifelat și totuși impunător", continuau cu „finețe, parfum și buchet intens" combinate cu „eleganță, autoritate și soi deosebit a cărui aromă se dezvăluie treptat fermecându-te cu un gust splendid", pentru a culmina în final cu un ton înflăcărat: „atât de măreț și sublim, încât să merite a fi numit cel mai complex dintre vinuri".

Toate aceste cuvinte erau citate din cărți de specialitate reproduse de Vial în limba engleză, din memorie. La celălalt capăt al balanței stătea însă propria opinie – mult mai apropiată de realitate, de altfel – conform căreia „până la urmă, cel mai bun vin este cel care-ți place".

'82 Figeac, 110 sticle. Sam încercă să-și imagineze domeniul și podgoriile în timp ce încărca sticlele în cutia de carton: mai multe coloane din piatră, o alee mărginită de copaci înalți, un drum cu prundiș. Sophie îi povestise că bunicul actualului proprietar al podgoriilor, care trăia la Paris, considerase întotdeauna domeniul Figeac o casă de vacanță, vizitându-l doar

ocazional. Proprietatea era închisă pentru tot restul anului. Sam găsea acest lucru greu de imaginat. Clătină din cap și începu să umple o altă cutie goală, îi trecu prin cap că ambala sticlele de vin ca pe niște lingouri de aur. Cam ce valoare în dolari reușise să ambaleze până în acel moment? Un milion? Două milioane?

'70 Pétrus, 48 de sticle obișnuite și 5 Magnum.

Una dintre acestea apăruse în articolul din *LA Times,* își spuse Sam în timp ce așeza în compartimentul din cutie prima sticlă Magnum. Să fi fost aceasta chiar cea pe care o ținea Danny Roth atât de grijuliu în fotografia din ziar? Cine îi arătase oare articolul lui Reboul? Cine plănuise și executase jaful? Oricine ar fi fost hoții, Sam nu avea ce să le reproșeze din punct de vedere profesional. Până și Bookman declarase că acest jaf era aproape perfect. Ce păcat, se gândi el, că nu putea să stea cu Reboul la un pahar într-o bună zi și să-l întrebe tot ce nu știa despre organizarea jafului.

'83 Margaux, 140 de sticle. Mai avea o întrebare: La cine apelase Roth ca să cumpere vinul? Cu siguranță, la cineva care se pricepea la astfel de lucruri. În toată colecția aceea nu exista nicio sticlă de vin aleasă la întâmplare. Toate erau de cea mai bună calitate. Atunci când făcuse niște cercetări înainte de a pleca din LA, Sam rămăsese surprins de valoarea ridicată a vinului de Bordeaux, mai ales a recoltelor din 1980, *premier cru.* Între 2001 și 2006, de exemplu, valoarea vinului Margaux crescuse cu 58 la sută, iar a vinului Lafite cu 123 la sută. Nu era de mirare că lui Roth îi venea să se urce pe pereți de mânie. Dumnezeu știa cât l-ar fi costat acum să-și poată reface colecția de vinuri.

Cutiile deveneau din ce în ce mai grele, transportul acestora cu cartul de golf oferindu-i lui Sam doar scurte momente de relaxare înainte de a-

și relua activitatea care-i provoca dureri de spate. Tânjea după un masaj și o băutură.

'75 Yquem, 36 de sticle. Mai avea de umplut trei cutii de carton cu vinul care scotea la lumină tot ce era mai bun (sau mai rău) din scriitorii în materie de vinuri, cei care aveau dificila misiune de a descrie indescriptibilul. „Dens, bogat și catifelat" sau „gust puternic și voluptuos", Sam citise de multe ori aceste cuvinte. Acestea aparțineau celor care scriau despre vin și reușeau întotdeauna să evoce nu numai imaginea unui pahar de vin bun, ci și frumusețea sculpturală a unei femei din tablourile lui Rubens. Cu un *puternic* sentiment de satisfacție *voluptuoasă,* Sam încărcă și ultima cutie în cartul de golf, apoi se deplasă până la celelalte cutii stivuite lângă ușa cramei.

Nu mai avea mult. Stinse lumina și deschise încet ușa. După umezeala din cramă, aerul proaspăt și răcoros al nopții îl învălui ca o binecuvântare, iar el inspiră adânc de câteva ori, atent la drumul de acces de pe domeniu. Reuși să distingă în lumina de pe bulevard forma porților mari de la intrare. O mașina trecu urcând colina, apoi nu se mai auzi nimic. După toate aparențele, Marsilia dormea. Era ora 3.15.

Capitolul 22

Telefonul lui Sam îl surprinse pe Philippe moțăind în duba sa albă. Acesta nu reuși să-și înăbușe un căscat atunci când răspunse.

— Trezește-te, îi zise Sam. E timpul să te apuci de treabă, îți spun încă o dată: nu uita să stingi farurile când treci de porți și intri pe alee.

Sam auzi mai întâi motorul mașinii, apoi Philippe își drese vocea. Când vorbi din nou, se cunoștea că făcea eforturi să pară pregătit pentru o astfel de misiune.

— Trei minute, *mon général.* O să iau la mine și un tirbușon. Terminat. Întrerup legătura.

Sam zâmbi amuzat, clătinând din cap.

După ce se termina totul, avea de gând să caute o veche medalie militară – una de pe vremea lui Napoléon, dacă era posibil – pe care să o poată prinde în pieptul lui Philippe pentru „acte de eroism dincolo de datorie”. El merita această decorație. Și probabil că avea să o și poarte.

Sam traversă drumul de acces și se așeză în umbra statuii împărătesei Eugénie. În spatele lui se înălța masiva clădire a lui Reboul, cufundată acum în întuneric. Erau aprinse numai două lumini de pe terasă. În fața lui se profilau porțile mari de la intrarea pe domeniu, în lumina bulevardului gol. Cerându-și scuze în gând împărătesei Eugénie pentru comportamentul său indecent, începu să caute cu mâna printre vaporoasele ei veșminte de marmură butonul pe care tânărul Dominique îl apăsase pentru a deschide porțile. Îl găsi și apăsă, apoi auzi imediat huruitul surd al dubei care urca pe colină. Porțile se deschiseră încet. *Merci, madame.*

Philippe zări raza lanternei lui Sam și merse cu duba în direcția indicată. Opri mașina chiar lângă cutiile stivuite afară, lângă ușa cramei.

Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, ca pentru o expediție nocturnă – un adevărat Ninja mătăhălos, a cărui ținută era completată de o cagulă din lână trasă pe ochi, preferată de teroriști și de spărgătorii de bănci.

— Am verificat, spuse el în șoaptă, plin de satisfacție. E în regulă. Nu am fost urmărit.

În timp ce încărcau cutiile de carton în dubă, Sam îi sugeră cu toată delicatețea de care era în stare că cagula trasă pe ochi ar fi trezit suspiciuni oricui l-ar fi zărit la volanul mașinii. Philippe încerca din răsputeri să-și ascundă dezamăgirea și își dădu jos cagula înainte să se așeze la volan. Odată instalat, aruncă o privire spre bulevard.

— *Merde!* Porțile sunt închise.

— Sunt acționate automat, zise Sam. Treci cu mașina pe lângă statuie.

Trecură încet de porți, apoi Philippe aprinse farurile. Duba începu să gonească pe străzile pustii, urmând indicatoarele spre ieșirea din oraș. Trebuiau să ajungă pe autostradă. Sam se prăbuși în scaun, copleșit de senzația sublimă de ușurare.

Partea mai grea a misiunii trecuse. Mai departe avea să fie ușor, chiar distractiv.

— Ai vorbit cu Sophie? E bine?

— Eu aș spune că e *foarte* bine. M-a sunat ceva mai devreme. Ea și Vial au băut ceva împreună la hotel, apoi el a dus-o să cineze la *Le Petit Nice,* hotelul de sus, de pe Corniche. Bucătarul-șef de acolo a primit recent a treia stea Michelin – se spune că gătește sublim peștele. Ar trebui să trec și eu pe-acolo. Oricum, ea a spus că s-a distrat grozav. Eu cred că-i place mult acest Vial. I-am spus că am să o sun în timpul nopții, dacă se ivește vreo problemă, sau dimineață, dacă totul merge bine.

Philippe încetini la intrarea pe autostradă ca să ridice un tichet din aparatul de taxat. Se îndreptau spre nord și aveau toată șoseaua la dispoziție.

— E o fată bună Sophie, continuă Philippe. Un pic cam autoritară din când în când, dar o fată bună în esență. Nu o cunoșteam foarte bine înainte de afacerea asta – știi și tu cum sunt relațiile între veri. Chiar dacă suntem rude, ne întâlnim doar la nunți sau la înmormântări, când toată lumea are un comportament de complezență. Trebuie să fie la fel și în America, nu?

Philippe nu primi însă niciun răspuns din partea lui Sam. Prăbușit în scaun, cu capul bălăbănindu-se și brațele împreunate pe piept, acesta începuse să recupereze cele două nopți pierdute. Philippe continuă să conducă în liniște, având în minte tot felul de planuri în legătură cu articolul său și plăcuta perspectivă a călătoriei la Los Angeles pentru a-i lua un interviu lui Danny Roth. Ideea călătoriei în California îl fascina de-a dreptul, la fel ca pe mulți alți francezi. Surferi, motocicliști din clubul Hells Angels, roșii pătrate, balene, incendii de vegetație, alunecări de teren, Big Sur, San Francisco, Hollywood – orice se putea întâmpla într-un asemenea loc. Aveau chiar și un guvernator european.

Ieși de pe autostradă la Aix și o luă pe drumuri mai înguste, îndreptându-se spre Rognes, apoi trecu podul peste râul Durance și ajunse în Luberon. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse acest traseu și îl mira cât de liniștit și de pustiu i se părea acest ținut în comparație cu aglomerația și vacarmul cu care era obișnuit în Marsilia. Până și noaptea era mult mai întunecoasă în acest loc. Trecu de comunele Cadenet și Lourmain, ambele cufundate în somn, și o luă pe un drum îngust și șerpuit care trecea prin munți, în partea de nord a masivului Luberon. Versanții abrupți și stâncoși ai muntelui erau atât de apropiați de marginea drumului, încât oricine ar fi avut senzația că merge cu mașina printr-un tunel șerpuitor. Întunericul era și mai adânc aici. Păreau a fi la milioane de kilometri distanță de civilizație; oricum, nimănui

nu i-ar fi plăcut să facă pană într-un astfel de loc. Sam sforăia liniștit, fără să știe pe unde treceau în momentele acelea.

Se trezi din somn când duba întoarse hurducăindu-se pe un drum de țară, cu hârtoape. În cele din urmă, ajunseră în fața casei părăsite. Philippe opri motorul, dar nu stinse farurile. Parcase chiar în fața fântânii părăginite din care nu mai rămăsese decât un zid circular din piatră cam dărăpănat, care susținea o ramă din fier deformată. De drugul ruginit de deasupra fântânii atârna un lanț. După mai multe încercări nereușite soldate cu zgârieturi și o serie de înjurături din partea lui Philippe, acesta găsi în sfârșit piatra sub care era ascunsă venerabila cheie de cincisprezece centimetri de la ușa casei.

Sam îl însoți pe Philippe în casă, unde urmă încă o serie de înjurături în timp ce căuta printre pânzele de păianjeni tabloul electric și întrerupătorul principal. Cu un strigăt de triumf îl găsi și aprinse lumina. În acel moment un bec de vreo 40 de wați care atârna din tavan începu să pâlpâie slab.

— *Voilà!* Bun venit pe domeniul familiei mele! Își îndepărtă o pânză de păianjen de pe nas și îl bătu pe umăr pe Sam. Ai dormit bine?

— Ca un prunc.

Într-adevăr, Sam se simțea surprinzător de proaspăt după somn, destul de scurt de altfel. Avea mintea limpede și o dispoziție de zile mari, ca de fiecare dată când o misiune se încheia cu bine. Îl urmă pe Philippe printr-o serie de camere mici, cu tavanul foarte jos și pline de praf. Toate erau goale, excepție făcând vreun scaun sau vreo masă stricată rămasă într-un colț al încăperii.

— Dar ce s-a întâmplat cu mobila?

Philippe se oprise într-o încăpere pustie, nefuncțională, în care pe vremuri se aflase bucătăria. Cuibul unei păsări căzuse prin coșul casei și aterizase în mijlocul șemineului din piatră.

Pe polița de deasupra acestuia se vedea un calendar pătat și decolorat de vreme, din anul 1995, cu emblema brigăzii de pompieri din Cavaillon.

— Aa, mobila, răspunse Philippe. Bunica a avut una sau două piese de mobilier pe cinste. Dar imediat ce bătrâna a ajuns în sicriu, rudele au venit aici cu un camion și au luat totul. Mă mir că au rămas becurile. Probabil ca încă se mai ceartă pe moștenire. Dar cel puțin nu au putut lua crama. Deschise încet o ușă mică dintr-un colț și întinse mâna ca să caute întrerupătorul. După zgomotele care urmară, Sam deduse că viețuitoarele care trăiau acolo jos se furișaseră înapoi în găurile din care ieșiseră. Va trebui să punem pe otravă de șobolani, altfel vor roade etichetele de pe sticle. Cred că le place gustul de clei vechi.

La fel ca și restul casei, crama căzuse pradă atenției deosebite a rudelor și pe rafturi nu mai rămăsese nicio sticlă. În comparație cu crama magnifica a lui Reboul, aceasta părea foarte modestă. Câteva trepte abrupte duceau spre spațiul destinat depozitării, care nu conținea altceva decât rafturi confecționate din scânduri vechi susținute de niște bare din fier încastrate în pereți. Pereții erau negri din pricina mucegaiului, iar stratul de pietriș de pe jos devenise foarte subțire, lăsând la vedere pe alocuri pământul de dedesubt. Dar, așa cum remarcase și Philippe, acolo era răcoare, umezeală și, în plus, crama aceea ar fi fost ultimul loc din lume unde cineva s-ar fi așteptat să fie depozitate lăzi cu vin în valoare de trei milioane de dolari.

Cărară cutiile de carton din dubă până în interior încetiniți de ușile mici și tavanele joase – care, după Sam, păreau construite pentru pitici. Să fi fost oamenii atât de slabi și de scunzi cu două sute de ani în urmă? Când ultima cutie de carton fu așezată la locul ei în cramă, amândoi constatară că își juliseră coatele de marginile din piatră ale ușilor

înguste și aveau dureri de spate îngrozitoare din cauza aplecărilor repetate. Nici nu observaseră că, în timp ce munceau de zor, afară începea o nouă zi.

— Tu ce crezi? îl întreba Philippe. Nu sunt un băiat de la țară, dar priveliștea asta e specială.

Se aflau afară, privind spre est, acolo unde prima rază de soare abia apăruse la orizont. Sam se întoarse încet pe loc. Nicio casă nu se afla în raza lor vizuala. Erau înconjurați de câmpuri care aveau sa se îmbrace în violet până la sfârșitul anului. Tufele de levănțică arătau ca niște rânduri de arici verzi. În spatele acestor pâlcuri se ridica masivul Luberon, învăluit într-o ceață albăstruie în lumina crudă a dimineții.

— Știi ce? începu Sam. O să ne simțim mai bine după ce vom lua micul dejun. Nu am mai mâncat nimic de ieri, de la prânz.

Merseră cu mașina până în Apt, găsiră o cafenea cu terasă în plin soare și trecură pe la o patiserie din apropiere după croasanți. Niște căni mari și groase de *café crème* erau așezate în fața lor. Sam închise ochii și inspiră cu nesaț aroma cafelei aburinde. Numai în Franța cafeaua avea această aromă; probabil datorită laptelui franțuzesc.

— Ei bine, prietene, zise el, avem o dimineață minunată la dispoziție.

Philippe, cu gura plină de croasant, ridică o sprânceană.

— Mai întâi ar fi bine să ne luăm bagajele de la hotel și să plecăm de-acolo înainte ca Vial să descopere că-i lipsesc cinci sute de sticle cu vin din cramă, apoi va trebui să găsim un alt loc unde să ne cazăm – și nu în Marsilia. Am de gând să închiriez o mașină. Va trebui să facem rost de niște cutii de carton nemarcate, să ne întoarcem la casa bunicii ca să reambalăm vinul și să scăpăm de celelalte cutii. După aceea putem sărbători. Se uită la ceas și puse mâna pe telefon. Crezi că Sophie e trează la ora asta?

Era trează. Și nu doar atât. Ea anticipase necesitatea plecării urgente de la hotel și își făcuse bagajele. Sam o felicită în gând pentru spiritul prevăzător.

Philippe îl lăsă pe Sam în fața agenției Hertz de lângă aeroport. Îi spuse că-l va aștepta în parcarea de la intrarea pe autostradă și plecă mai departe ca să caute cutiile de carton. Cunoștea pe cineva care avea un prieten viticultor. Philippe era sigur că hambarul unui viticultor era plin de cutii din carton.

În Renaultul închiriat, Sam se înscrise în traficul matinal în drum spre Marsilia. Uitase că fiecare francez respectabil are spiritul unui șofer de Formula 1 și se trezi în mijlocul unei adevărate curse de Grand Prix pentru amatori – o mulțime de mașini mici gonind pe autostradă, cu roțile abia atingând asfaltul, în timp ce șoferii purtau conversații telefonice animate și fumau, ținând doar mâna liberă – în cazul în care aveau vreo mână liberă – pe volan.

După ce ajunse intact la hotel, rosti în gând o rugăciune de mulțumire sfântului patron al șoferilor străini și porni în căutarea lui Sophie.

Ea tocmai își termina micul dejun. Arăta extrem de relaxată pentru o persoană care fusese complice la comiterea unei infracțiuni.

— *Alors?* Cum a mers?

— Grozav. O să-ți povestesc pe drum. Mai întâi vreau să îmi iau bagajul și să achit nota de plată, apoi vom pleca imediat cu mașina pe care am închiriat-o. O să mergem într-un loc memorabil, cum nu ai mai văzut în viața ta.

La ora 8.30, înainte ca Vial să-și înceapă programul zilnic la Palais du Pharo, ei erau deja în mașină, departe de Marsilia.

Capitolul 23

Era una dintre acele superbe zile de primăvară specifice regiunii Provence: soarele nu ardea prea tare, iar cerul era senin, de un albastru fluid și profund. Pajiștile erau pline de maci stacojii, iar scheletele negre ale butașilor de viță-de-vie erau împodobite cu frunze noi de un verde crud.

Se aflau pe un drum de provincie, în spatele dubei conduse de Philippe, iar atmosfera din mașină era la fel plăcută și senină ca vremea de afară. Misiunea fusese îndeplinită.

— Acum poți să te întorci în Bordeaux, zise Sam, să te măriți cu Arnaud și să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți. Când faceți nunta?

— Ne-am gândit să o facem în august, la *château.*

— O să mă inviți și pe mine?

— Ai vrea să vii?

— Sigur că aș vrea. Nu am fost niciodată invitat la o nuntă în Franța. Aveți vreun plan pentru luna de miere? Aș putea să vă recomand LA. O să vă distrați grozav acolo.

Sophie izbucni în râs.

— Dar tu? Ce ai de gând să faci?

— Să termin cu afacerea asta, în primul rând. Apoi cred că am să plec la Paris ca să le dau raportul celor de la firma Knox.

— Ești sigur că e bine să faci asta? Ce vrei să le spui?

— Ei bine, nu vreau să-i zăpăcesc cu faptele ilegale pe care le-am comis, așa că m-am gândit să le spun povestea pe care am scornit-o pentru Philippe. Știi tu, telefonul anonim, reporterul neînfricat care urmează toate indiciile indicând spre Roth. Cei de la Knox nu vor pune prea multe întrebări odată ce vor afla că nu mai au de plătit trei milioane de dolari.

În fața lor, duba lui Philippe huruia amenințător executând ultima curbă periculoasă pe drumul de țară destul de abrupt spre platoul pe care se afla casa dărăpănată a bunicii.

Philippe urma să plece și el în LA pentru interviul lui Roth, iar Sam abia aștepta să-l întâlnească acolo. Ar fi putut închiria amândoi un jeep din cel de-al Doilea Război Mondial, apelând la rezervele Armatei sau ar fi putut merge la o expoziție de arme – o adevărată provocare pentru bărbații duri și o veritabilă demonstrație de virilitate. Ar fi fost interesant să audă ce răspuns ar fi dat un francez la întrebarea: „De ce cred americanii că este necesar să ai o pușcă semiautomată de asalt pentru a vâna veverițe?”

Pentru a doua oară în dimineața aceea, Philippe coborî în cramă, iar Sophie și Sam îl urmară. Jurnalistul avea într-o mână o cutie mare cu raticid, iar sub celălalt braț ținea mai multe cartoane pliate. Nu le luă mai mult de o oră să reambaleze sticlele de vin. După ce Sam și Sophie părăsiră crama, Philippe împrăștie pe jos un strat generos de tablete otrăvitoare, urându-le șobolanilor poftă bună înainte de a închide ușa după el. Când ieși, Sam și Sophie încărcau în dubă ultimele cutii goale din crama lui Reboul, cu intenția să le abandoneze la o groapă de gunoi pe drumul spre Marsilia.

— Cam asta a fost tot, îi spuse Sam lui Philippe. Tot ce mai rămâne de făcut este să găsim un loc unde să dormim în noaptea asta. Ai vreo idee?

Philippe se scărpină în cap, îndepărtându-și ultimele pânze de păianjen rămase în păr.

— Ar fi periculos să vă întoarceți în Marsilia, așa că excludem din start această variantă, și bănuiesc că nu vreți să rămâneți nici în această zonă. Aici e un loc prea retras și ați atrage atenția. De ce nu încercați la Aix? Am auzit că Villa Gallici e un loc destul de drăguț.

Și chiar așa era – o clădire micuță, încântătoare, la doar două minute distanță de cafenelele și celelalte ispite ale Cours Mirabeau[34]. Sam dădea însă semne de oboseală. Valul de adrenalină dispăruse, iar acum se simțea complet amorțit. Era epuizat. Nu mai dormise de două nopți, iar somnul din timpul călătoriei cu duba nu fusese destul. Îi ceru scuze lui Sophie, urcă în camera lui și se aruncă pe pat fără să se mai dezbrace.

Șase ore mai târziu și după un duș, se simțea destul de refăcut ca să se aventureze pe terasa umbrită a hotelului pentru un pahar revigorant de șampanie. Își deschise telefonul și verifică mesajele: primise unul de la Elena, care voia un raport urgent, și unul de la Axel Schroeder. Probabil că voia să mai afle niște informații. Decise să o sune pe Elena ceva mai târziu și îi telefonă lui Schroeder.

— Axel, Sam la telefon.

— Dragă băiete, începeam să-mi fac griji. Sper că nu ai muncit prea mult la cazul tău.

Bărbatul părea un medic exersând modul de abordare a pacientului.

— Știi și tu cum e, Axel. Te zbați să trăiești de azi pe mâine și vrei să scoți bani din piatră seacă. Din fericire, am avut un dram de noroc.

Schroeder nu spuse nimic. Nici nu era nevoie să mai spună ceva. Curiozitatea lui era evidentă.

— Am găsit vinul. Toate sticlele furate.

— Și unde e acum?

— În siguranță.

Schroeder nu răspunse imediat.

— Sam, trebuie să vorbim. Din întâmplare, cunosc mai multe persoane care ar fi foarte, chiar foarte interesate.

— Sunt sigur de asta.

— Nu există niciun risc și am putea împărți beneficiile.

— Axel, tu ai furat vinul, nu-i așa?

— Bine, să zicem 60 la sută pentru tine și 40 la sută pentru mine. O afacere pe cinste.

— Poate data viitoare, bătrâne.

Schroeder chicotea.

— Am încercat și eu, dragă băiete. Știi unde mă poți găsi dacă te răzgândești. Să nu faci nimic din ceea ce nu aș face eu.

Sam aruncă o privire pe terasă. Mesele fuseseră aranjate pentru cină, iar el avea o poftă nebună de friptură în sânge, apetisantă și de un pahar de vin roșu. Se gândi să o sune pe Sophie ca să cineze împreună. Dar mai întâi îi telefonă Elenei.

După ce-l felicită călduros, Elena îi ceru toate detaliile.

— Elena, nu vreau să vorbim la telefon despre asta. Cât de repede poți ajunge aici?

— Las-o baltă, Sam. De aceea are firma Knox un birou plin de francezi. Ei rezolvă lucrurile în Franța. Când te întorci la Paris?

— Mi-am propus să ajung acolo mâine, în cursul serii.

— Tot la Montalembert?

— Da, la Montalembert. Elena…

Ea îl întrerupse însă rece și indiferentă:

— Am să vorbesc cu cei de la Knox să ia legătura cu tine când vei ajunge acolo. Bine lucrat, Sam. Ai fost la înălțime. Roth nu merită asta, bineînțeles, dar șeful meu, directorul general, va fi extrem de încântat când va primi această veste. Am să-l informez chiar acum.

Conversația telefonică îi lăsă lui Sam un gust amar și nici măcar al doilea pahar de șampanie nu reuși să-i redea buna dispoziție. Terasa începea să se aglomereze cu oaspeții hotelului și cu vreo două cupluri de îndrăgostiți din Aix. Toți păreau să se distreze de minune, ceea ce-l făcu pe Sam să se întristeze și mai mult. Sophie nu răspundea la telefon și perspectiva de a cina singur – ceea ce-i făcea plăcere de obicei – nu prezenta nicio atracție pentru el în seara aceea.

Dar nu avea încotro, așa că își petrecu seara doar cu friptura, vinul și gândurile sale. Când o întâlni pe Sophie la micul dejun în dimineața următoare, aceasta îi explică de ce nu fusese de găsit. Crezuse că Sam avea să doarmă până în cursul nopții, așa că ieșise în oraș ca să vadă unul dintre acele filme siropoase, triste și emoționante, atât de îndrăgite de regizorii francezi. Acesta o impresionase până la lacrimi, un semn bun, de altfel, declară cu sinceritate Sophie. Pe scurt, filmul îi plăcuse enorm.

— Iar pentru astăzi, continuă ea, Philippe a sugerat un prânz de rămas-bun înainte să plecăm la aeroport. Știe el un local discret în portul Cassis, unde fac o *bouillabaisse* ca la carte. Nu e prea departe – avem de făcut mai puțin de o oră cu mașina. Ce zici?

Sam era de acord. După o noapte de somn, dispoziția îi revenea treptat, iar la vederea portului Cassis, el se înveseli de-a binelea. Un sat pitoresc pe malul marii oferă întotdeauna o panoramă încântătoare într-o zi însorită, mai ales când este vorba despre un mic port cu douăsprezece podgorii excelente și grădini spectaculoase, care reușește să trezească în fiecare turist dorința de a-și arunca pașaportul și de a rămâne acolo pentru totdeauna.

Philippe se instalase deja pe terasa restaurantului Nino, un local dotat cu trei săli de oaspeți – un detaliu bine gândit – în caz că mesenii ar fi simțit o dorință irezistibilă de a-și face siesta după masa de prânz. Deși era încă devreme, terasa cu vedere spre port era aproape plină, sugerând o punctualitate neobișnuită a clienților.

E posibil ca provensalii să fie relaxați și chiar nepăsători în legătură cu alte activități, dar când era vorba de masă, aceștia se dovedesc foarte punctuali. Stomacul lor trebuie să fie servit la ora prânzului. Sam aruncă o privire în jur și constată cu surprindere că majoritatea clienților aveau deja șervețele prinse la gulerele cămășilor și studiau

concentrați meniurile. Gustul medalionului de pește undițar sau al doradei la grătar era apreciat între două înghițituri de vin rece din partea locului. O afacere serioasă – masa de prânz.

— M-am gândit să sărbătorim cu un pahar de șampanie, le spuse Philippe, dar acesta nu e un loc potrivit pentru o astfel de băutură. Aici trebuie să bem vin de Cassis. Scoase o sticlă din frapieră și le arătă eticheta. Domeniul Paternel. O adevărată comoară. Turnă vinul, apoi ridică paharul. Să bem pentru următoarea noastră întâlnire, oriunde va fi aceasta! Astăzi, Cassis. Mâine – îi făcu un semn cu ochiul lui Sam și ridică din sprânceană – Los Angeles?

Prânzul fu lung și vesel, iar *bouillabaisse* se dovedi absolut delicioasă. Rezistară cu greu ispitei unei sieste la etaj și reușiră în cele din urmă să ajungă la aeroport, având timp destul pentru o cafea înainte de decolare.

Cele câteva zile petrecute împreună fuseseră – după spusele lui Philippe – *vraiment chanu,* absolut superbe, iar cei doi se simțiră flatați având în vedere că marsiliezii erau atât de zgârciți cu laudele. Și astfel, după mai multe sărutări cu miros de usturoi și îmbrățișări călduroase urmate de promisiuni că aveau să se revadă în Bordeaux la nunta lui Sophie, cei trei se despărțiră, luând-o fiecare pe drumul lui: Sophie se îmbarcă pentru Bordeaux, Sam plecă la Paris, iar Philippe se întoarse la Marsillia, unde avea de gând să-și redacteze articolul.

Prima parte a acestuia era întipărită deja în mintea lui: pontul primit de la un anonim, descoperirea vinului care fusese ascuns într-un loc foarte îndepărtat și înțelegerea faptului că găsise o adevărată comoară. Avea mai multe opțiuni pentru a dezvolta toată această poveste, opțiuni absolut fascinante. Philippe știa că următoarele săptămâni aveau să se dovedească extrem de palpitante, iar el le aștepta plin de entuziasm.

Pe locul său de la fereastră, Sam aruncă o ultimă privire către Marea Mediterană înainte ca avionul să vireze și să pornească în direcția opusă soarelui, spre nord. Era prima dată când nu se simțea entuziasmat la gândul că zbura spre Paris. În ciuda celor câteva locuri mizere, Marsilia i se păruse un oraș fascinant și provocator, un oraș cu o puternică personalitate, cu un farmec aparte, dur, care-l încânta nespus, cu oameni prietenoși și înțelegători. Cât de departe de realitate era reputația Marsiliei.

În centrul Franței, cerul era mohorât, acoperit de nori groși, iar avionul lui ateriză într-un Paris sumbru. Cerul și pământul păreau două straturi cenușii suprapuse. Era ciudat când se gândea că lumina cristalină și orbitoare din regiunea Provence se afla doar la o oră distanță. Probabil că la această oră marsiliezii plecau deja la muncă, adunându-se apoi la terasele cafenelelor ca să urmărească superbul apus de soare printre câteva aperitive și bârfe apetisante.

Probabil că Philippe stătea aplecat asupra notițelor într-unul dintre micile baruri care-i serveau drept birou. În timp ce taxiul lui Sam vira și accelera de zor pe bulevardul Raspail, îndreptându-se spre hotel, el se simți dintr-odată cuprins de nostalgie.

Își aruncă valiza pe pat și haina în cuier. Un duș rapid avea să-i îndepărteze cu siguranță această senzație neplăcută pe care o avea întotdeauna după o călătorie cu avionul. Telefonul din cameră începu să sune chiar în momentul în care își dădea pantalonii jos. Se apropie de telefon sărind într-un picior.

— Hei, ce trebuie sa facă o fată ca să primească ceva de băut în hotelul asta?

Sam simți că-i sare inima din piept când îi auzi vocea.

— Elena? Tu ești? Ești aici, în hotel?

— Dar unde te așteptai să fiu?

Cu un zâmbet larg și pantalonii în vine, Sam se simțea cel mai fericit bărbat din Paris.

Capitolul 24

Ceilalți oaspeți ai hotelului Chateau Marmont încă nu se treziseră sau plecaseră deja la lucru. Sam avea la dispoziție toată piscina la acea oră a dimineții. Își terminase cele douăzeci de ture de bazin autoimpuse, iar acum stătea la soare ca să se usuce.

Viața era frumoasă, își spuse el ștergându-și părul cu un prosop. El și Elena se împăcaseră definitiv, iar acum relația lor se consolida. Înaintau cu oarecare prudență și entuziasm spre o formă de angajament. Abia aștepta să i-o prezinte lui Philippe. Acesta trebuia să ajungă în LA peste o săptămână pentru interviul celui pe care el îl numea *monsieur Rot.* (Chiar dacă vorbea fluent limba engleză, avea dificultăți să pronunțe corect *th,* de altfel, ca mulți compatrioți de-ai lui) Se întrevedeau mai multe posibilități interesante la orizont. Tot ce-i mai lipsea pentru o dimineață perfectă era cafeaua.

Își puse halatul de baie și trecu printre plantele mari și luxuriante care separau piscina de corpul principal al clădirii, oprindu-se la recepție ca să ceară ultimul număr din *LA Times.*

— Domnul Levitt? îl întrebă politicos tânărul de la recepție. Am sunat de mai multe ori la numărul dumneavoastră. Aveți un oaspete. Un domn. I-am spus să vă aștepte la masa dumneavoastră din colț.

Din nou Bookman, își spuse Sam. Acesta trecea adesea pe-acolo pentru micul dejun când avea treabă în zonă. „În căutare de indicii”, spunea el mereu. Sam străbătu grădina, aruncând o privire pe titlurile ediției. Când ridică ochii, zâmbitor, se opri brusc, de parcă s-ar fi ciocnit de un zid. Zâmbitor la rândul său, într-un costum de in de culoare deschisă, Francis Reboul se ridică de la masă și îi întinse mâna.

— Sper că nu te deranjează că am dat buzna în acest fel, îi spuse Reboul în timp ce se așeza din nou pe scaun. Cu un gest regal, îl invită pe Sam să se așeze. Mi-am luat libertatea să comand două cafele. Spunând acestea, turnă cafeaua pentru amândoi. Nimic nu e mai bun ca o cafea după câteva ture de bazin, nu-i așa?

Sam, luat pe nepregătite, se simțea în dezavantaj și făcea eforturi să-și revină din șocul surprizei. Aruncă o privire la mesele din jur, căutându-i din ochi pe bărbații solizi în costume negre. Reboul îi citi perfect gândurile și începu să clatine din cap.

— Nu am venit însoțit de bodyguarzi, îi spuse el. M-am gândit că ar fi mai bine să discutăm între patru ochi. Se lăsă pe spătarul scaunului, perfect relaxat. Părea amuzat. Ochii îi străluceau pe fața bronzată cu nuanțe de mahon. Ce inspirat am fost că am păstrat cartea de vizită pe care mi-ai dat-o. Dacă-mi amintesc bine, ultima dată când ne-am întâlnit ai spus că lucrezi în domeniul editorial. Reboul înmuie un cub de zahăr în cafea, apoi îl mestecă îngândurat. Personal însă cred că literatura este un domeniu destul de plictisitor pentru o persoană înzestrată cu asemenea talente. Nu aș fi prea surprins să aud că ai făcut o schimbare de carieră. Ar fi o indiscreție din partea mea dacă te-aș întreba cu ce te ocupi în momentul de față?

Sam ezită un moment. Rămăsese fără cuvinte. Reboul îl lăsase cu gura căscată.

— Ei bine, răspunse el într-un târziu. Domeniul editorial merge destul de prost momentan, așa că s-ar putea spune că mă relaxez puțin înainte să o iau de la capăt.

— Excelent, spuse Reboul. Miliardarul părea foarte încântat de răspunsul lui Sam. Dacă nu ești prea ocupat, am o propunere care s-ar putea să te intereseze. Dar mai întâi trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Doar așa, *entre nous.* Se aplecă în față cu mâinile împreunate sub bărbie și coatele

sprijinite pe masă, privindu-l pătrunzător: Cum ai reușit să faci asta?

Mulțumiri

Îi sunt extrem de recunoscător lui Anthony Barton, de la Château Léoville Barton, pentru selecția vinurilor „furate". Rareori are parte un autor de sfaturi atât de prompte, experte și delicioase.

Mulțumesc, de asemenea, lui David Charlton, mentorul meu în materie de amprente, care a fost destul de amabil să umple câteva dintre numeroasele mele lacune în domeniul criminalisticii.

Și, în cele din urmă, mii de mulțumiri lui Ailie Collins, a cărei eficiență și permanenta bună-dispoziție m-au ajutat enorm de-a lungul anilor.

---

[1] Cultură excelentă (n.tr.)

[2] Vin roșu (n.tr.)

[3] Sticlă cu o capacitate dublă decât cea normală (n.tr.)

[4] Joc de cuvinte: *The Grapes of Roth* („Strugurii lui Roth"), în loc de *The Grapes of Wrath (Fructele mâniei),* roman scris de John Steinbeck (n.tr.)

[5] Police Benevolent Association (n. tr.)

[6] „Stay me with flagons, comfort me with apples" - „Sânii tăi mi-ar fi drept struguri, suflul gurii tale ea mirosul de mere" (Titlul este inspirat de un verset din *Cântarea Cântărilor* 7,9.) (n. tr.)

[7] Sport de antrenament (n. tr.)

[8] Magazin de cămăși la comandă (n. tr.)

[9] Joc de cuvinte, în loc de „Vremea este frumoasă/ Aș vrea să fii aici", după versurile unei melodii de Jimmy Buffet - *The weather is here. Wish you were beautiful* (n. tr.)

[10] Clasă și eleganță (n.tr.)

[11] Casă de modă din Franța fondată în 1837, specializată în pielărie, accesorii, bunuri de lux, parfumerie și prêt-à-porter (n.tr.)

[12] Robert Parker este cel mai cunoscut și influent critic de vinuri din SUA. (n.tr.)

[13] Richard Branson, om de afaceri britanic, care deține casa de discuri Virgin Records si (Compania Aeriana Virgin Atlantic Airways (n.tr.)

[14] Supă de pește (n.tr.)

[15] Băutură spirtoasă din mere sau pere (n.tr.)

[16] Joc cu bile popular în Franța (n.tr.)

[17] Ah, mica mea verișoară. În sfârșit, ai ajuns la Marsilia. Bine ai venit, bine ai venit! (în limba franceză, în original)

[18] Lichior cu aromă de anason (n.tr.)

[19] Mimine, vino, te rog. Suntem morți de sete. (în limba franceză, în original)

[20] Vin, vin acum. (în limba franceză, în original)

[21] Pe curând, copii! (în limba franceza, în original)

[22] Ce căutați aici? (în limba franceza, în original)

[23] La căpătui aleii, apoi la stânga. (în limba franceză, în original)

[24] Pastramă de vită (n.tr.)

[25] Festival al vinului organizat anual în regiunea Bordeaux (n.tr.)

[26] Ordinul Băutorilor (n.tr.)

[27] Lift destinat transportului de marfă pentru bucătăriile hotelurilor și restaurantelor (n.tr.)

[28] Internal Revenue Service - Serviciul de Colectare a Taxelor (n.tr.)

[29] Supă de pește picanta

[30] Pește-scorpion (în lb. franc., în orig.) (n.tr.)

[31] Denumire locală pentru un pește *Chelidonichthys lucema,* cu aspect spectaculos, datorat culorii vii (n.red.)

[32] Brandy din sud-vestul Franței (n.tr.)

[33] Personaj din opera lui P.G. Wodehouse, Jeeves era valetul perfect, în același timp majordom, chelner și șofer (n.tr.)

[34] Bulevardul principal al orașului Aix-en-Provence (n.tr.)

Table of Contents

Capitolul 1	4
Capitolul 2	16
Capitolul 3	20
Capitolul 4	30
Capitolul 5	39
Capitolul 6	47
Capitolul 7	55
Capitolul 8	68
Capitolul 9	78
Capitolul 10	86
Capitolul 11	93
Capitolul 12	102
Capitolul 13	110
Capitolul 14	119
Capitolul 15	129
Capitolul 16	140
Capitolul 17	149
Capitolul 18	159
Capitolul 19	172
Capitolul 20	183
Capitolul 21	192
Capitolul 22	203
Capitolul 23	210
Capitolul 24	218
Mulțumiri	221